

*Agatha
Christie*

CHIPPING CLEGHORN
GAZETTE

A
MURDER

IS
ANNOUNCED

Cái Chết Được Báo Trước

Agatha Christie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương I: Một vụ giết người được báo trước	
Chương II: Bữa ăn sáng ở khu Little Paddocks	
Chương III: Vào lúc sáu giờ rưỡi	
Chương IV: Khách sạn Royal Spa	
Chương V: Cô Blacklock và cô Bunner	
Chương VI: Julia, Mitzi và Patrick	
Chương VII: Một vài người trong số những người đã ở đó	
Chương VIII: Cô Marple xuất hiện	
Chương IX: Câu chuyện về một cái cửa	
Chương X: Pip và Emma	
Chương XI: Cô Marple đến uống trà	
Chương XII: Một buổi sáng ở làng Chipping Cleghorn	
Chương XIII: Một buổi sáng ở làng Chipping Cleghorn	
Chương XIV: Một cuộc du lịch về quá khứ	
Chương XV: “Cái chết êm ái”	
Chương XVI: Thanh tra Craddock quay lại	
Chương XVII: Cuốn album ảnh	
Chương XVIII: Những lá thư	
Chương XIX: Dừng lại vụ giết người	
Chương XX: Cô Marple biến mất	
Chương XXI: Ba người phụ nữ	
Chương XXII: Sự thật	
Chương XXIII: Một buổi tối ở nhà xứ	
Đoạn kết	
[1]	

Chương I: Một vụ giết người được báo trước

1

Vào khoảng thời gian giữa bảy giờ ba mươi và tám giờ ba mươi tất cả các buổi sáng, trừ chủ nhật, Johnnie Butt đi xe đạp vòng quanh làng Chipping Cleghorn. Huýt sáo to tướng giữa hai hàm răng, anh ta chống một chân xuống đất, trước cửa mỗi ngôi nhà, để tuồn vào thùng thư những tờ báo hàng ngày đã được đặt trước ở bưu điện trên phố High Street. Vậy là anh ta thả tờ *Times* và tờ *Daily Worker* vào nhà bà Swettenham, nhà cô Hinchliffe và cô Murgatroyd tờ *Daily Telegraph* và tờ *News Chronicle*, vào nhà cô Blacklock tờ *Telegraph*, tờ *Times* và tờ *Daily Mail*.

Ở tất cả các nhà, hay gần như tất cả các nhà ở Chipping Cleghorn, anh ta để vào một tờ *North Benham* và *Chipping Cleghorn Gazette*, mà mọi người dân địa phương quen gọi đơn giản là *Gazette*, vào tất cả các ngày thứ sáu.

Vì vậy, buổi sáng thứ Sáu, sau khi lướt mắt trên những tit lớn của tờ báo hàng ngày, phần lớn dân cư ở Chipping Cleghorn vội vã mở tờ *Gazette* ra để chăm chú đọc những tin tức của địa phương. Sau khi đọc qua mục “Trao đổi thư từ”, chín trên mười độc giả tấn công ngay vào mục “những thông báo cá nhân”, nơi đăng những vật để bán hoặc cho thuê, những nhu cầu vô vọng tìm người hầu, rất nhiều thông báo về chó, mèo, vật dụng làm vườn và tất cả các vụ việc thuộc loại rất thú vị đối với những người tạo nên cái cộng đồng nhỏ bé ở Chipping Cleghorn.

2

Cái ngày thứ sáu 29 tháng mười cũng không khác những thứ sáu khác.

Bà Swettenham vén những lọn tóc màu tro xinh xắn rủ trên trán, mở tờ báo *Times* ra, liếc nhột cái nhìn thò ơ trên trang báo cầm ở tay trái, đọc qua cột viết về dân sự rồi sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đặt tờ *Times* sang một bên, bà vội vã cầm lấy tờ *Chipping Cleghorn Gazette*.

Khi con trai bà, Edmund, đi vào phòng sau đó một lát, bà đang chăm chú đọc mục “những thông báo cá nhân”.

- Chào con thân yêu - Bà nói - Nhà Smedley bán con chó Daimler của họ... nó sinh năm 1935... Đã già rồi!

Edmund âm ừ trả lời, rồi rút một tách cà phê, đặt hai khoanh cá trích vào đĩa, ngồi vào bàn và mở tờ *Daily Worker* ra để đọc mục “xây dựng”.

Bà Swettenham đọc to:

- *Chó ngao, con chó đẹp...* Mẹ cũng chẳng hiểu tại sao mọi người lại thích nuôi chó to đến thế, nhất là lúc này... Selina Laurence lại đăng thông báo tìm một cô đầu bếp. Mẹ có thể nói rằng, thời buổi này, đăng thông báo chỉ phí thời gian. Cô ấy cũng không đăng địa chỉ, mà chỉ có sổ hòm thư lưu thôi. Chó berger Đức. Mẹ chẳng bao giờ thích chó berger cả, không phải vì chúng là giống Đức, chúng ta chẳng còn câu nệ nữa, mà chỉ đơn giản bởi vì mẹ không thích chúng. Bà cần gì, bà Finch?

Cánh cửa mở để cho nửa người và cái đầu phụ nữ dễ sợ thò vào với một cái mũ nôi nhung.

- Chào bà! Tôi có thể dọn bàn được chưa?

- Chưa được! Chúng tôi chưa ăn xong.

Bà Finch liếc nhìn Edmund với tờ báo trong tay, hít hà rồi lui ra.

- Con chỉ mới bắt đầu! - Edmund phản đối.

- Mẹ mong con đừng đọc những tờ báo khủng khiếp ấy nữa! Bà Finch chẳng thích điều đó một tí nào!

- Con không hiểu tại sao những ý kiến chính trị của con lại liên quan đến bà Finch!

- Nếu con là công nhân đã đành! Nhưng con có làm việc đâu!

Edmund bực bội phản đối.

- Hoàn toàn không đúng. Con viết một quyển sách.!

- Mẹ nói về một công việc thật sự cơ... Còn về bà Finch, chúng ta không thể chế nhạo điều bà ấy suy nghĩ! Nếu bà ấy bị ốm hoặc không đến nữa thì ai thay bà ấy phục vụ chúng ta?

Edmund cười gằn:

- Đăng thông báo trên tờ *Gazette*!

- Mẹ vừa nói với con là chẳng có ích gì đâu!

Bà Swettenham lại đọc tiếp:

- *Bán rẻ một máy xén cỏ...* Mẹ tự hỏi thật không... Trời ơi! Giá gì thế này! Một con chó cocker... Con còn nhớ con Sussie của chúng ta không, Edmund? Con chó ấy thật khôn như người. Tất cả những điều người ta nói với nó, nó hiểu hết. *Em thân yêu, đây chỉ là một sự hiểu lầm khủng khiếp. Anh yêu em. Hẹn thứ sáu, như thường lệ. J...* Một cuộc cãi nhau giữa cặp tình nhân, rõ là thế... Nếu không phải là bọn lừa đảo thông tin cho nhau theo ngôn ngữ đã hẹn trước... Lại chó becgiê Đức nữa! Mẹ bắt đầu tin rằng mọi người phát điên về chó becgiê rồi! Còn nhiều giống chó khác cơ mà! Thông báo về một đám cưới... Không, một vụ giết người... Cái gì!... Cái này, cả đời tôi... Edmund!... Edmund!... Edmund! Nghe mẹ này!... *Một vụ giết người được báo trước sẽ xảy ra vào thứ sáu 29 tháng mười, vào 6 giờ 30 tối, ở khu Little Paddocks. Bạn bè gần xa nên chú ý đến lời mời này vì nó sẽ không được đăng lại nữa.* Việc này lạ thật!

Edmund ngẩng đầu lên:

- Mẹ nói gì thế?

- Thứ sáu ngày 29... là hôm nay rồi!

- Cho con xem!

Edmund cầm lấy tờ báo.

- Nhưng cái này có nghĩa lý gì? - Bà Swettenham hỏi, chết vì tò mò.

Con trai bà gãi mũi về suy nghĩ.

- Đây là một lời mời, con nghĩ thế... đến một bữa tiệc máu, hoặc tương tự như vậy...

Bà Swettenham tỏ vẻ chưa tin:

- Thật là một cách mời lạ lùng... Chỉ một thông báo thôi! Điều này chẳng giống chút nào với Letitia Blacklock, là người mà mẹ luôn cảm thấy rất biết điều.

- Chắc bà ấy bị ảnh hưởng của những người xung quanh.

Dù sao thì lời mời cũng quá muộn! Mời vào hôm nay! Con có cho là chúng ta nên đến đó không?

- Mẹ cứ nghĩ đi! Bạn bè gần xa nên chú ý đến lời mời này vì nó sẽ không được đăng lại nữa.

- Mẹ cho là khá kỳ cục khi đưa ra lời mời một cách ngu ngốc thế này.

Giọng nói khá cương quyết.

- Vậy thì mẹ đừng đi nữa!

- Không.

Im lặng một lát.

- Các bữa tiệc máu này, Edmund, thường diễn ra như thế nào?

- Con cũng không biết nhiều lắm... Người ta gài những mảnh giấy vào mỗi người. Hoặc là bắt thăm, trong một cái mũ... Có một người nào đấy được chỉ định làm nạn nhân và người khác làm thám tử. Người ta tắt đèn, vỗ tay lên vai nạn nhân, người đó rú lên rồi ngã lăn ra đất. Và giả vờ chết!

- Chắc là vui vẻ lắm!

- Chán thì đúng hơn! Con không đi đâu.

- Con nhầm rồi, Edmund! Mẹ sẽ đi và con đi cùng mẹ. Quyết định rồi!

Bà Swettenham đã nói điều đó bằng giọng không cãi lại được.

3

- Archie, - Bà Easterbrook nói với chồng - anh nghe cái này nhé!

Đại tá Easterbrook không nghe đâu: một bài báo trong tờ *Times* đang thử thách lòng nhẫn nại của ông.

- Thật buồn cho lũ người này, ông nói, thật sự là không có nhiều người biết về những việc xảy ra ở Ấn Độ, nhưng bọn này thì không biết gì hết!

- Em biết, anh yêu, em biết...

- Nếu không thì chúng đã chẳng viết những chuyện ngu ngốc như thế này!

- Em biết Archie. Nhưng nghe em đây!

... Một vụ giết người được báo trước sẽ xảy ra vào thứ sáu 29 tháng mười... nghĩa là hôm nay đây - vào lúc 6 giờ ba mươi phút tối, ở khu Little Paddocks. Bạn bè gần xa nên để ý đến lời mời này vì nó sẽ không được đăng lại nữa.

Bà Easterbrook dừng nói, vẻ đắc thắng. Đại tá nhìn bà vợ một cách độ lượng nhưng không quan tâm lắm.

- Chắc là một bữa tiệc máu.

- Thế à?

- Không hơn! Phải nói là rất vui vẻ nếu nó được tổ chức tốt. Nhưng nó phải được dàn dựng bởi những người am hiểu công việc.

- Như anh chẳng hạn. Anh có khá nhiều vụ mờ ám cần được đưa ra ánh sáng trong khu vực của anh!

Đại tá mỉm cười một cách khiêm tốn rồi vuốt ria mép thêm một lần nữa.

- Đúng thế, Laura! Không phải tự khen mình đâu nhưng anh có thể cho một hoặc hai lời khuyên trong lĩnh vực này...

- Để tổ chức cuộc vui này, cô Blacklock chắc cần hỏi ý kiến anh.

Đại tá nhếch mép.

- Chưa chắc! Cô ấy có một thằng ngốc trẻ tuổi ở nhà cô ấy! Chắc đây là sáng kiến của nó. Cháu cô ấy hoặc đại loại như vậy. Thật là một sáng kiến ngộ nghĩnh khi thông báo việc này lên báo!

- Và ở mục mà chúng ta rất có thể không đọc! Em nghĩ rằng đây chắc là một lời mời... Anh nghĩ sao, Archie?

- Lời mời thật kỳ quặc! Dù sao thì cô ấy đừng trông chờ gì vào anh! Được báo quá muộn, anh rất có thể bận việc khác...

- Nhưng anh không bận, anh yêu...

Giọng nói của bà Easterbrook ngọt ngào và đầy sức thuyết phục.

- Hãy suy nghĩ đi, Archie, rằng anh nên đến đó, dù chỉ để giúp cô Blacklock tội nghiệp ấy một tay!

Cặp mắt mở hết cỡ, bà Easterbrook nghiêng nhẹ cái đầu xinh đẹp với mái tóc nhuộm vàng nhìn ông chồng.

- Tất nhiên, ông nói, nếu em thấy thế...

Vẻ quan trọng, ông đại tá lại vuốt bộ ria mép màu tro một lần nữa. Ông lại mỉm cười đầy độ lượng với bà vợ nhỏ bé duyên dáng. Bà ta kém chồng gần ba mươi tuổi.

- Tất nhiên, ông nhắc lại, nếu như vậy...

- Và rất chân thành, em cho rằng đây là nhiệm vụ của anh, Archie, anh không thể thoái thác nó

được đâu.

4

Tờ báo *Chipping Cleghorn Gazette* cũng được đưa tới Bouldens, khu biệt thự xinh xắn - gồm ba ngôi nhà nhỏ hợp lại - nơi ở của cô Hinchliffe và cô Murgatroyd.

- Hinch này!

- Có chuyện gì thế, Amy?

- Bạn ở đâu?

- Ở khu chuồng gà.

- Được rồi.

Đi nhanh qua thăm cỏ ướt, cô Amy Murgatroyd đi đến gặp cô bạn. Cô này mặc quần nhung và áo choàng, ném những nắm “thức ăn thích hợp” vào một cái nồi bốc khói, đang đun những mảnh vỏ khoai tây và rau cải bắp.

Cô Murgatroyd hơi béo và hồng hào thở hô hển.

- Nghe đây này! - Cô nói về xốn xang - Cái này muốn nói lên điều gì nhỉ?... Đăng trong tờ *Gazette* đây này... *Một vụ giết người được báo trước sẽ xảy ra vào thứ sáu 29 tháng mười, vào 6 giờ ba mươi tối, ở khu Little Paddocks. Bạn bè gần xa nên chú ý đến lời mời này vì nó sẽ không được đăng lại.*

Đọc xong, cô đứng chờ lời phán xét của cô bạn gái.

- Ngu ngốc! - Cô Hinchliffe tuyên bố.

- Nhưng cái này có nghĩa lý gì, theo bạn?

- Chắc hẳn là sẽ có ăn uống.

- Bạn nghĩ là một lời mời à?

- Chúng ta sẽ tới xem tận nơi... Một loại rượu vang tồi, có lẽ là thế.

- Bạn không cho đây là một cách kỳ lạ để mời mọi người à?

- Amy Murgatroyd lại nghĩ về lời thông báo trên tờ *Gazette*, nó làm cô lo lắng! Nhưng bạn gái của cô, có vẻ không bị tác động lắm và không thể nghĩ về nhiều thứ một lúc, cô ta chỉ nghĩ về khu chuồng gà. Cần phải làm nhiều việc khác chứ không chỉ nghĩ về vài dòng chữ trong một tờ báo. Cô giậm chân trong bùn, đuổi một con gà mái trắng và kêu lên:

- A! Hãy nói chuyện về gà vịt với tôi đi! Chúng gây ít lo buồn cho bạn hơn nhiều.

5

- Kỳ lạ thật! - Bà Harmon kêu lên - Sẽ có một vụ giết người ở nhà cô Blacklock!

Ông mục sư Julian Harmon ngồi ở bàn đối diện với vợ, ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

- Một vụ giết người à?... Khi nào?

- Chiều tối nay... Tối nay, vào sáu giờ ba mươi... không may rồi! Đây là giờ anh giảng đạo! Thật đáng tiếc, anh yêu! Anh vẫn thích những câu chuyện giết người đến thế!

- Bunch, anh thật không hiểu em nói gì?

Bà Harmon - tên tục là Diana nhưng bà béo tròn đến nỗi người ta gọi bà là Bunch - chìa tờ báo qua bàn (tờ *Gazette*) cho chồng.

- Tự anh đọc đi! Em không bao giờ nghĩ là cô Blacklock lại thích thú những trò chơi loại này! Em cho rằng người nhà Simmons đã xui cô ấy... Dù sao thì cũng tiếc nếu anh không được xem nó! Em sẽ đi và em sẽ kể lại tất cả cho anh. Em hy vọng là em sẽ không bị chọn làm nạn nhân! Nếu ai đó đột ngột vỗ vai em và nói thầm vào tai em: “bà chết rồi” thì tim em sẽ nảy lên và chắc là em chết thật. Anh nghĩ có thể thế không?

- Không, Bunch. Anh nghĩ là em sinh ra để sống rất lâu bên anh.

- Và em sẽ chết cùng một ngày với anh và chúng ta sẽ được chôn trong cùng một nấm mồ. Thật là tuyệt.

Bunch có vẻ thích cái viễn cảnh đó, cười thật thoải mái.

- Em có biết là em có vẻ hạnh phúc không?

- Thế ai không hạnh phúc nếu được ở vào chỗ em? Em có anh, em có Susan, em có Edward, tất cả mọi người yêu em, không khó chịu khi em nói những chuyện ngu ngốc, mặt trời thì chiếu sáng, và chúng ta có một ngôi nhà lớn!

Ông mục sư đưa mắt ngắm cái phòng ăn rộng thênh thang, còn ít đồ đạc và đồng ý về tiếc rẻ.

- Có những người lại nghĩ rằng chúng ta không may phải sống trong tòa nhà mệnh mông này, đầy gió lùa, không có hệ thống sưởi và tiện nghi gì... Tất cả cái này, Bunch, lại làm em bận thêm!

- Không đâu Julian! Cui sóc một ngôi nhà lớn không khó hơn một ngôi nhà nhỏ đâu. Đầu tiên ta có thể làm việc nhanh hơn vì ta có nhiều khoảng trống hơn, và đưa cây cối tự do hơn... mặt khác ngủ trong một căn phòng lớn thì thoáng hơn và em thích thế! Thật hay là chỉ cần thò mũi ra là biết được nhiệt độ bên ngoài ra sao. Nói cho cùng thì dù nhà to hay nhỏ thì vẫn phải gọt ngăn ấy khoai tây và rửa ngạn ấy bát đĩa. Anh không nghĩ là thật dễ chịu đối với Edward và Susan khi chúng có một phòng lớn trống không để chơi à? Và cũng thật dễ chịu khi có đủ chỗ để che chỗ dưới mái nhà của mình những người như Jimmy Symes và Tohnnie Fiuch, họ sẽ khổ lắm nếu phải đến sống nhờ họ hàng. Anh biết đấy, Julian, sống với họ hàng không thích tí nào cả. Em cũng chẳng thích thế đâu, ngay từ khi em còn là một bé gái cơ.

Julian mỉm cười với vợ.

- Về một số mặt, Bunch, em vẫn là một bé gái.

Julian Harmon đã sáu mươi tuổi rồi nhưng trông ông trẻ hơn đến hàng chục tuổi.

- Em biết là em gốc ghêch...

- Nhưng em có gốc đâu, Bunch! Em rất mạnh...

- Không! Em không phải là một trí thức. Em đã cô và em rất thích anh nói với em về sách vở, lịch sử v.v... Em thích thú nghe anh nói vô cùng. Anh có biết là chỉ mới hôm qua thôi, bà Butt đã nói với em là Butt, người không bao giờ đi nhà thờ và là người vô thần, bây giờ lại đến để nghe anh giảng đạo vào tất cả các chủ nhật!

Bắt chước rất giống giọng nói siêu lịch sự của bà Butt, bà ta nói tiếp:

- Và Butt, một hôm khác, đã nói với ông Timkins ở Hittle Wordsdale, rằng ở làng Chipping Clighorn, thực sự có những người có văn hóa. Không phải là những người như ông Goss ở Little Wordsdale, người ta nói với giáo dân như nói với trẻ con chưa học hành gì, mà những người có văn hóa thật sự cơ. Mục sư của chúng tôi đã học tập, nghiên cứu nhiều ở Oxford, chứ không phải ở Milchester và ông ấy đã truyền cho chúng tôi những kiến thức của ông ấy. Về những người La Mã hoặc Hy Lạp, ông ấy đều biết! Và ông ấy còn biết những người ở Babylon và Assyrie nữa! Thậm chí còn mèo của ông ấy cũng mang tên một ông vua Assyrie!... Anh thấy không, Julian, đó là vinh quang đấy!

Chương II: Bữa ăn sáng ở khu Little Paddocks

1

Khu nhà Little Paddocks, người ta cũng đang ăn sáng!

Cô Blacklock, một phụ nữ khoảng độ sáu mươi tuổi, chủ nhà, đang ngồi ở đầu bàn. Cô đang đọc bài báo của Lane Noriott trong tờ báo *Daily Mail*. Julia Simmons đang lướt mắt lơ đãng đọc tờ *Telegraph*. Patrick Simmons đang cố giải trò chơi đố chữ trong tờ *Times*. Cô Dora Bunner đang chăm chú đọc tờ báo tuần của địa phương. Đột nhiên, cô rú lên một tiếng như một con gà mái hoảng sợ.

- Letty, cô đã xem cái này chưa?... Cái này định nói lên điều gì nhỉ?

- Cái gì thế, Dora?

- Thông báo kỳ lạ nhất mà tôi đã từng nhìn thấy! Và Little Paddocks đã được cố tình nhắc đến!...

- Cho tôi xem tờ báo với, Dora...

Cô Bunner đưa tờ báo cho cô Blacklock, cô này sau khi nhìn một lượt quanh bàn, đọc to lên:

- Một vụ giết người được báo trước sẽ xảy ra vào thứ Sáu 29 tháng mười, vào sáu giờ ba mươi tối, ở khu nhà Little Paddocks. Bạn bè gần xa nên chú ý đến lời mời này vì nó sẽ không được đăng lại.

Đọc xong, cô Blacklock đưa mắt nhìn chàng thanh niên đẹp trai đang ngồi ở cuối bàn và hỏi ngắn gọn:

- Đây là sáng kiến của cháu à, Patrick? - Patrick Simmons vội vã phản đối.

- Không đời nào, cô ạ! Cái gì làm cho cô nghĩ vậy?

- Cháu rất có khả năng làm những trò đùa nhả đó!

- Ôi!

- Thế thì là sáng kiến của cô à, Julia?

Julia bực mình đáp lại:

- Thôi đi nào!

- Hay là bà Haymes...

Cô Bunner không nói hết câu: cô nhìn một chỗ bị bỏ trống của một người nào đó đã ăn sáng sớm hơn một chút.

- Không - Patrick phản đối - Tôi không nghĩ là Phillipa của chúng ta lại làm một trò đùa như vậy. Cô ấy quá nghiêm túc để làm điều đó!

Julia ngáp dài.

- Nhưng cuối cùng thì điều đó có nghĩa lý gì?

- Tôi cho rằng, - Cô Blacklock trả lời - đấy là một trò đùa.

- Nếu thế, - Dora Bunch kêu lên, - trò đùa ấy thật ngu ngốc và bất nhã!

Cô ta coi bộ rất bức mình.

- Đừng bức bối quá, Bunner! - Cô Blacklock khuyên cô ta với một nụ cười - Có ai đó đã cho ý nghĩa ấy là thú vị, thế đấy. Tôi chỉ muốn biết người ấy là ai.

Cô Bunner gặng hỏi:

- Theo ý cô, chuyện gì sẽ xảy ra?

- Có người nào đó sẽ chết! - Patrick tiên đoán bằng giọng ồ ồ - Và cái chết ấy sẽ êm ái!

Cô Bunner rú lên một tiếng trong khi bà cô bảo Patrick im đi. Chàng thanh niên xin lỗi.

- Cháu chỉ muốn nói bóng gió đến cái bánh ga-tô mà Mitzi đã làm và chúng ta đã gọi nó là “cái chết êm ái”.

Cô Blacklock mỉm cười như thể cô đang nghĩ đến chuyện khác.

Cô Bunner, đột nhiên quay lại vấn đề.

- Letty, cô có thật sự nghĩ rằng...

Cô Blacklock cắt ngang lời bà bạn để nói bằng giọng tin chắc:

- Cái mà tôi biết là vào sáu giờ rưỡi một nửa làng sẽ đến đây, chết vì tò mò và hậu quả là tôi phải xem xét lại để tin chắc rằng chúng ta có đủ rượu xeres trong nhà.

2

- Cô thật sự lo lắng, phải không Letty?

Cô Blacklock giật mình. Ngồi bên bàn viết, tâm trí để tản đâu đâu, cô đang vẽ những con cá nhỏ trên tờ giấy thấm. Cô ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt lo lắng của bạn gái cũ.

Cô không biết nên nói gì với bạn. Cô biết rằng không bao giờ nên để Bunny phải lo lắng. Cô ngồi im một lát ngẫm nghĩ.

Cô đã là bạn cùng lớp với Dora Bunner.

Ngày ấy, cô bé này là một bé gái tóc vàng, với cặp mắt xanh to và đẹp nhưng lại khá ngốc nghếch. Nhưng điều đó không quan trọng vì bản tính vui vẻ và sự hào hứng của cô ta làm cô ta trở thành một người bạn rất dễ mến. Cô ấy đã có thể, theo cô Blacklock, cưới một sĩ quan đẹp trai hoặc một công chức. Cô có rất nhiều đức tính tốt: tình cảm, tận tụy, trung thực. Nhưng cuộc sống lại khắc nghiệt với cô. Cô phải lao động để kiếm ăn. Cô đã cố gắng hết sức nhưng chẳng bao giờ thành công trong công việc cả.

Hai người bạn gái đã mất liên lạc với nhau. Thế rồi - cách đây sáu tháng - cô Blacklock đã nhận được từ Dora một lá thư rất đáng ngao ngán. Dora đang ốm và sống trong một căn phòng tồi tàn, nguồn sống chỉ trông vào khoản trợ cấp tuổi già không đáng kể. Cô ta muốn kiếm thêm bằng cách khâu vá nhưng những ngón tay vẹo vọ vì bị bệnh thấp khớp đã ngăn cản cô. Cô bạn cũ có thể giúp gì cho cô được không?

Cô Blacklock đã hành động ngay, cô đã đi tìm Dora tội nghiệp và đưa về sống ở Little Paddocks, và giả bộ nhờ cô ta giúp mình việc coi sóc ngôi nhà. Cô biết rằng Dora cũng không ở được với cô lâu - Bác sĩ đã nói như vậy - nhưng đôi khi cô cũng cảm thấy hơi tiếc về nghĩa cử của mình. Cô gái già tội nghiệp Dora không làm được trò trống gì cả, cô chỉ làm vướng chận những người hầu, lẫn lộn khi đếm vải trải giường, đánh mất hóa đơn và làm thất lạc thư từ. Ý định của cô rõ ràng là tốt nhưng người ta không thể nhờ cô bất cứ việc gì và đôi lúc cô trở nên rất bực tức.

- Nào Dora, cô biết là tôi đã yêu cầu cô...

Cô Bunner cúi đầu xuống, như một đứa trẻ biết lỗi.

- Tôi biết. Nhưng dù sao, bạn như thế phải không?

- Lo lắng ư? Không chút nào cả.

Cô Blacklock tỏ ra chân thành. Cô nói thêm:

- Tôi nghĩ là cô đang bóng gió đến lời thông báo trên tờ *Gazette*?

- Phải. Thậm chí nếu đấy là một lời nói đùa thì tôi cũng cảm thấy nó rất tồi!

Cô Blacklock nhìn bạn gái của mình. Tội nghiệp Dora! Hốt hoảng, ngốc nghếch nhưng lại rất tận tụy.

- Bạn nói đúng. Đấy là một trò đùa rất dở.

- Nhưng...

- Cứ yên tâm, Dora thân mến.

Cô Blacklock bị cắt ngang lời bởi sự xuất hiện bất ngờ trong phòng của một phụ nữ trẻ, bộ ngực phồng phồng dưới cái áo vừa khít. Cô ta mặc một cái váy ngắn màu rực rỡ và những bím tóc đen huyền quấn thành vòng trên đầu cô ta.

Với giọng hùng hổ, cô hỏi:

- Tôi có thể nói chuyện với bà được không?

Cô Blacklock thở dài.

- Được chứ, Mitzi! Có chuyện gì thế?

Rất nhiều lần cô nghĩ là thà cô tự mình làm lấy tất cả việc nhà, nấu ăn và đi chợ còn hơn là luôn bị quấy rầy bởi những “con khủng hoảng” của cái cô người làm nóng nảy, bồn chồn quá độ này.

- Tôi biếu bà tám ngày tiền công của tôi rồ: tôi đi thôi!... Đi ngay thôi!

- Nhưng tại sao?

- Vì rằng tôi không muốn chết. Tất cả gia đình tôi đã chết, họ hàng của tôi đã bị giết: mẹ tôi, em trai tôi, cháu gái tôi, nó xinh xắn đến thế... Tất cả đã bị giết rồi... Tôi, tôi đã thoát chết và tôi đã đến để trốn ở nước Anh. Tôi làm việc. Tôi làm những việc mà không đời nào tôi lại chịu làm ở nước tôi...

Đây là một điệp khúc được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trên môi cô Mitzi.

- Tôi biết - Cô Blacklock nói, hơi khó chịu - Nhưng tại sao cô lại muốn *ra đi bây giờ*?

- Bởi vì họ đến để giết tôi.

- Họ ư? “Họ” là ai?

- Kẻ thù của tôi. Chúng đã phát hiện ra tôi ở đây và chúng sẽ tới để giết tôi... Tôi đã đọc... trong báo...

- Cô muốn nói tờ *Gazette* ấy à?

- Phải... Điều đó viết ở đây này...

Mitzi chìa tờ báo mà cô vẫn giấu sau lưng ra.

- Bà xem đây! Đây... in rõ ràng nhé... *Một vụ giết người...* ở khu Little Paddocks, tôi nay vào sáu giờ rưỡi... Được rồi! Tôi không ngồi đợi để người ta đến giết tôi đâu! Không đâu!

- Nhưng tại sao lại động đến cô, Mitzi? Đối với chúng tôi, đây là một trò vui!

- Một trò vui ư? Giết người là một trò vui à?

- Không hẳn thế! Tuy vậy, cô gái thân mến, nếu ai đó muốn giết cô, thì cứ tin chắc rằng hẳn sẽ không đăng trên báo đâu!

Lập luận đó có vẻ làm Mitzi lung lay.

- Bà nghĩ là sẽ không có ai bị giết à?... Hay là người ta định giết bà, bà Blacklock?

- Tôi không thể tin rằng có ai đó thực sự muốn giết tôi. Và tôi cũng không biết là tại sao có người muốn giết cô! Tất nhiên là nếu cô muốn ra đi như vậy, đi ngay lập tức, thì tôi cũng không thể ngăn cô lại được. Nhưng nếu cô đi thật thì tôi cho đây là một điều ngu ngốc đấy.

Vì Mitzi vẫn tỏ ra chưa tin, cô Blacklock nói thêm:

- À, tôi đã nhìn thấy chỗ thịt bò mà ông hàng thịt gửi đến. Nó có vẻ hơi cứng đấy...

- Tôi đã làm món bò gulat...

- Tuyệt vời!... Cô có thể làm thêm những cái bánh kẹp phomat. Tôi nghĩ là chúng ta sẽ có mấy người khách tối nay đấy.

- Tối nay ư?... Vào lúc mấy giờ tối nay?

- Vào khoảng sáu giờ rưỡi.

- Nhưng đây là giờ đã hẹn trong báo! Ai sẽ đến? Và *tại sao*?

- Đến để làm đám ma mà, Mitzi! - Cô Blacklock trả lời và nháy mắt - Thôi, để tôi yên! Tôi đang bận. Khi ra nhớ đóng cửa lại nhé.

Cô Mitzi rời phòng mà không biết nên nghĩ gì.

- Thế là xong! - Cô Blacklock kết luận, cánh cửa đã đóng lại - Cô ấy sẽ để cho chúng ta yên được một lát.

Chương III: Vào lúc sáu giờ rưỡi

Xem kìa, tất cả đã sẵn sàng rồi.

Cô Blacklock đưa cái nhìn thỏa mãn lướt qua hai gian phòng tạo thành nơi tiếp khách của cô.

Với mái hiên và những ô cửa nhỏ màu xanh, Little Paddocks là một ngôi nhà kích thước trung bình, được xây dựng theo kiểu cách thời nữ hoàng Victoria. Phòng khách nói riêng dài và hẹp, mái hiên rộng đã che mất phần lớn ánh sáng của nó, có lò sưởi ở hai đầu của phòng khách và mặc dù người ta chưa đốt lửa sưởi, nơi đây cũng khá ấm áp.

- Cô đã cho bật hệ thống sưởi lên chưa ạ? - Patrick hỏi.

- Thời gian này có nhiều sương mù đến nỗi trong nhà chỗ nào cũng ẩm ướt. Cô đã yêu cầu Evans bật lò sưởi trước khi đi.

Cánh cửa mở ra để cho Phillipa Haymes bước vào. Cô gái khá cao và có mái tóc vàng. Cô dừng lại trên ngưỡng cửa vẻ ngạc nhiên:

- Có tiệc tùng ở đây à? Thế mà tôi không biết đấy!

- Tất nhiên rồi! - Patrick kêu lên - Phillipa yêu quý của chúng ta không biết điều này và tôi đánh cược rằng cô ấy là người duy nhất ở làng Chipping Cleghorn không biết nó!

Phillipa nhìn anh ta dò hỏi và anh ta nói thêm với điệu bộ của người đóng kịch:

- Các vị thấy ở đây bối cảnh của vụ giết người. Những bông hoa cúc này là nơi quan quan tài và những cái bánh kẹp phomat này lặ cổ đám ma.

Phillipa Haymes quay sang cô Blacklock.

- Đây là một trò đùa à?... Tôi luôn rất ngớ ngẩn khi cần phải hiểu một trò đùa...

- Thật vậy, - Dora Bunner nói dứt khoát - đây là một trò đùa tồi. Tôi không thích nó một chút nào.

- Cho cô ấy xem tờ báo đi - Cô Blacklock ra lệnh - Tôi phải đi lừa gà, vịt vào chuồng đây. Trời tối rồi và chúng cần phải vào chuồng.

- Để tôi làm cho. - Phillipa đề nghị.

- Không đời nào, cô gái yêu quý! Ngày làm việc của cô đã kết thúc rồi.

- Hay để cháu đi cho, dì Letty?

- Tất nhiên là không, Patrick! Lần trước cháu đã không biết cách đóng chặt cửa ra vào!

- Vậy thì, để tôi đi! - Cô Bunner kêu lên - Đến lúc tôi phải đi guốc gỗ vào thôi... Nhưng tôi để đâu cái áo len của tôi rồi nhỉ?

Cô Blacklock đã ra ngoài rồi.

- Không phải làm gì đâu, Bunner! - Patrick bình luận - Dì Letty tích cực đến nỗi dì không chịu được khi ai đó làm tranh việc của dì ấy. Dì ấy thích tự mình làm lấy tất cả.

- Cô ấy thích thế lắm. - Julia tuyên bố.

- Hình như chị không đề nghị làm thay dì ấy...

Julia mỉm cười:

- Cậu vừa nói là dì Letty thích tự mình làm lấy mọi việc cơ mà.

Nhìn đôi chân mình, cô nói thêm:

- Hơn nữa tôi lại đi đôi tất mỏng đẹp nhất!

- Cái chết trong đôi tất lụa! - Patrick phát ra câu nói với giọng bi kịch.

- Tất lụa ư?... Tất nylon đấy, anh ngốc ạ!

- Thế thì đầu đề sẽ kém hấp dẫn...

- Nhưng cuối cùng, - Phillipa phản đối giọng ca cẩm - có ai hạ cố giải thích cho tôi tại sao các vị lại nói dài về cái chết đến thế?

Mọi người giải thích cho cô nhưng không ai đưa cho cô tờ *Gazette* được vì Mitzi đã đem nó xuống bếp.

Vài phút sau cô Blacklock quay lại.

- Thế là xong rồi!

Cô liếc mắt lên đồng hồ.

- Sáu giờ hai mươi!... Chắc sẽ có ai đó đến sớm một chút nếu tôi không nhầm về những người hàng xóm của chúng ta.

- Tôi thật không hiểu tại sao lại phải có ai đó đến! - Phillipa vẫn chưa hiểu tuyên bố.

- Thật à?... Điều đó không làm tôi ngạc nhiên, cô gái ạ! Chỉ vì mọi người nói chung là tò mò hơn cô!

- Thái độ của Phillipa trước cuộc đời, - Julia nói hơi độc ác - thật hoàn toàn đứng đưng.

Phillipa không trả lời. Cô Blacklock xem xét lại gian phòng. Mitzi đã đặt lên cái bàn ở giữa phòng rượu xeres và ba cái khay đựng những quả ôliu, những cái bánh kẹp phomát và những cái bánh ngọt.

- Cháu có thể, - Bà dì đề nghị Patrick - đem những cái khay... hoặc là chính cái bàn vào trong góc kia, gần phòng tắm được không? Cuối cùng thì đây không phải là bữa tiệc. *Bản thân dì* không mời ai cả và dì không muốn tỏ ra là chờ ai đó đến.

- Đừng để mọi người đoán ra là dì đã thấy trước phản ứng của những người hàng xóm của chúng ta!

- Đúng lắm, Patrick. Dì cảm ơn cháu.

- Khi mọi người đến, - Julia nói - chúng ta sẽ làm ra vẻ ngạc nhiên.

Cô Blacklock cầm chai rượu xeres lên có vẻ suy nghĩ. Patrick đảm bảo.

- Nó còn hơn một nửa. Thế là đủ!

- Phải...

Cô Blacklock lưỡng lự một chút rồi hơi đỏ mặt nói.

- Patrick, nếu cháu không phiền... Có một chai rượu đầy trong tủ ở phòng làm việc. Cháu đi lấy nó lại đây và cả cái mở nút chai nữa nhé. Nên mở một chai mới vì chai này đã mở từ lâu rồi...

Patrick đi ra không nói một lời rồi quay lại ngay với một chai rượu khác. Cậu mở nó ra và đặt lên bàn rồi nhìn bà dì.

- Cháu có cảm giác dì coi chuyện này là nghiêm túc rồi.

- Ôi! - Dora Bunner nói vẻ khó chịu - Cô sẽ không đề nghị, Letty...

Cô Blacklock không để bà ta nói hết câu.

- Có tiếng chuông! Như các vị thấy đấy, tôi đã không nhầm!

2

Mitzi mở cửa phòng khách để đưa đại tá Easterbrook và vợ vào. Cô ta có cách riêng để báo tin:

- Đây là đại tá Easterbrook và phu nhân đến thăm các vị. - Cô giải thích theo kiểu nói chuyện.

Giấu vẻ hơi bối rối dưới một vẻ suồng sã cố ý, ông đại tá đi về phía cô Blacklock.

- Tôi hy vọng các vị không trách chúng tôi đã vào đây chứ? Chúng tôi đi qua đây... Buổi tối ế áp quá, phải không?... Ờ kìa! Các vị đã đốt hệ thống sưởi rồi ư? Chúng tôi thì chưa!

Bà Easterbrook mê mẩn trước những bông cúc.

- Chúng thật tuyệt vời! Đáng yêu quá!

Bà Easterbrook tỏ ra thân mật với Phillipa Haymes để làm cho cô này hiểu rằng bà không coi cô như những người làm công khác.

- Cái vườn của bà Lucas thế nào? Cô có nghĩ là nó sẽ dễ coi hơn không? Chúng tôi đã để hoang nó trong suốt thời gian chiến tranh và từ đó chẳng có ai coi sóc nó cả, trừ Ashe, nhưng ông già khùng khiếm đó chỉ quét lá rụng và trồng su hào thôi.

- Nó cần được chăm sóc - Phillipa trả lời - Nhưng để trở thành đẹp đẽ thì cần phải có thời gian.

Mitzi lại mở cửa và thông báo những vị khách mới:

- Đây là các bà ở Bulders.

Cô Hinchliffe đã nắm tay cô Blacklock trong bàn tay to lớn của mình:

- Xin chào!... Tôi đã nói với Amy: "Hãy đến Little Paddocks đi!" Tôi muốn hỏi bà những con gà của bà đã ấp chưa.

Cô Murgatroyd, rất bồn chồn, nói với Patrick.

- Buổi tối trở nên ngắn quá, phải không? Những bông cúc này đáng yêu quá!

- Chúng trông thảm hại thì có. - Julia đáp lại.

Em trai cô nhìn cô trách móc.

- Chị không thể lịch sự được à?

- Các vị đã đốt hệ thống sưởi rồi à? - Cô Hinchliffe ngạc nhiên.

- Ngôi nhà mùa này ẩm ướt quá!

Vừa nói, cô Blacklock vừa ra hiệu cho Patrick rằng vẫn còn quá sớm để mời rượu xeres.

Cô hỏi ông đại tá Easterbrook đã nhận được từ Hà Lan những củ hoa Tulip chưa. Cửa lại mở, bà Swettenham bước vào, theo sau là Edmund đang cau mày và có vẻ ngượng ngập.

- Chúng tôi đây rồi! - Bà vui vẻ kêu lên và đưa cặp mắt ánh lên vì tò mò nhìn khắp gian phòng - Chúng tôi tạt qua đây để hỏi các vị có muốn một con mèo con không. Con mèo cái của chúng tôi...

Edmund nói tiếp:

- Sắp cho ra đời những sản phẩm của một con mèo đực kinh khủng. Tôi e là chúng xấu lắm và các vị đừng than phiền là chúng tôi không báo trước.

- Nhưng mèo mẹ hay chuột lắm. - Bà Swettenham nói thêm.

- Các vị đã bật hệ thống sưởi rồi à? - Edmund nói.

- Những người này lải nhải cùng một luận điệu. - Julia nói thầm với Patrick.

Đại tá Easterbrook bỗng nắm lấy tay áo chàng trai:

- Tin tức mới không tốt chút nào. Nếu anh muốn biết ý kiến tôi thì chiến tranh không thể tránh được đâu. Hoàn toàn không thể tránh được!

- Tôi chẳng quan tâm chút nào đến tin tức cả. - Patrick thú nhận.

Cánh cửa lại mở và bà Harmon bước vào. Cái mũ phớt cũ của bà đội hất ra phía sau để cố tỏ ra sang trọng, bà đã thay cái áo len cũ bằng một cái áo tay phồng nhưng lùa hơi nhàu. Khuôn mặt to của bà hớn hở, bà chào buổi tối rất thân mật rồi nói thêm ngay:

- Tôi hy vọng là tôi không đến muộn! Vụ giết người sắp xảy ra chưa?

Nhiều tiếng kêu ngạc nhiên nối tiếp nhau vang lên. Julia biểu lộ niềm vui của mình bằng tiếng cười rúc rích, Patrick nhúm mày và cô Blacklock mỉm cười với người mới đến.

- Julian thật sự bức tức vì không đi cùng tôi được, - Bà Harmon nói tiếp - ông ấy thích những vụ án lắm và vì thế Chủ nhật vừa qua ông ấy đã giảng thật hay. Tất nhiên vì tôi là vợ ông ấy, tôi không nên nói là bài giảng của ông ấy thật tuyệt vời nhưng nó đúng như vậy. Và điều đó là do cuốn *Cái chết hàng loạt*! Các vị đã đọc nó chưa? Đây là một cuốn tiểu thuyết gây hoang mang, đánh lạc hướng! Người ta tưởng là đã đoán ra nhưng đánh đùng một cái, hàng loạt vụ giết người xảy ra. Năm hay sáu gì đó! Tôi đã để quyển truyện trong căn phòng nhỏ của Julian nơi ông ấy đang soạn bài giảng. Ông ấy đã cầm lấy nó và không thể rời nó ra được. Đến nỗi ông ấy buộc phải viết bài giảng thật nhanh vì không còn thời gian, và ông ấy đã phải nói thật đơn giản, không lời hoa mỹ, không trích dẫn, không tham khảo. Như thế tất nhiên bài giảng này hay hơn các bài khác. Nhưng chỉ có mình tôi nói thôi à?... Thế còn vụ giết người thì bao giờ xảy ra?

Cô Blacklock nhìn cái đồng hồ quả lắc trên lò sưởi.

- Nếu nó xảy ra thì cũng không lâu nữa đâu vì chỉ còn một phút nữa là sáu giờ ba mươi. Trong khi chờ đợi, chúng ta có thể uống một ly rượu xeres.

Patrick chạy đến cái bàn có chai rượu đặt lên trên, trong khi đó cô Blacklock đi đến cái bàn trên đặt những hộp thuốc lá.

- Tôi rất thích uống một chút rượu xeres. - Bà Harmon thú nhận - Nhưng tại sao bà lại nói "nếu"?

- Bởi vì tôi cũng không biết nhiều hơn bà. Tôi không biết...

Bà ngừng lời: trên lò sưởi, chiếc đồng hồ đang đánh chuông. Không ai nói gì, không ai nhúc nhích và tất cả các cặp mắt dán lên mặt chiếc đồng hồ.

Chiếc đồng hồ đô chuông báo mười lăm phút rồi ba mươi phút.

Đúng lúc đó, ánh sáng vụt tắt.

4

Trong bóng tối, có vài tiếng kêu thích thú của phụ nữ vang lên.

Bà Harmon mê mẩn:

- Bắt đầu rồi đấy!

Dora Bunner biểu lộ sự bức tức của mình:

- Tôi không thích cái này tí nào!

Người ta còn nghe thấy những giọng khác.

- Sợ thật!

- Tôi nổi da gà lên rồi đây!

- Anh ở đâu, Archie?

- Ở đây! Tôi phải làm gì đây?

- Tôi đã giẫm lên chân ông rồi! Xin lỗi nhé!

Cánh cửa bất thần mở ra. Một vệt sáng mạnh quét qua gian phòng. Một giọng đàn ông, vừa khàn lại vừa nghẹt mũi, làm cho mọi người nhớ đến những buổi tối đi xem phim thú vị, ra lệnh:

- Giơ tay lên!

Rồi ngay lập tức, nó nhắc lại:

- Giơ tay lên!

Mọi người vui vẻ giơ tay lên.

- Thật là tuyệt! Một giọng phụ nữ thì thầm. Tôi thấy thế này thật lý thú!

Đột nhiên có tiếng súng. Hai phát súng. Âm vang của tiếng nổ dội lên trong gian phòng.

Bất thành lĩnh, trò chơi không còn là trò chơi nữa. Có ai đó rú lên...

Cái bóng người đang đứng giữa cửa dịch sang bên cạnh, có vẻ lưỡng lự, tiếng nổ thứ ba vang lên, nó gấp lại làm đôi rồi đổ vật xuống sàn nhà. Và cùng lúc đó, cái đèn pin rơi xuống đất và tắt ngấm.

Một lần nữa lại tối om và rất nhẹ, như một lời phản đối theo kiểu Vichria, cái cửa phòng khách quay trên bản lề, như khi người ta không muốn để nó mở và với một tiếng động khô khốc, nó đóng sập lại.

5

Trong phòng khách, sự náo loạn lên tới đỉnh điểm. Nhiều giọng cất lên cùng một lúc.

- Bật đèn lên!

- Các vị không tìm thấy công tắc đèn à?

- Ai có bật lửa không?

- Tôi không thích cái này! Tôi không thích *cái này một chút nào!*

- Có phải là tiếng súng *thật* không?

- Có phải là một khẩu súng *thật* không?

- Archie, thôi ngay đi!

- Ai có bật lửa nào?

Hai cái bật lửa lóe lên cùng một lúc và dưới ánh sáng của hai ngọn lửa nhỏ yếu ớt, mọi người ngẩng ra nhìn nhau. Những khuôn mặt khiếp sợ đối diện với những khuôn mặt khác cũng sợ không kém. Cô Blacklock đưa tay lên mặt đứng dựa vào tường.

Đại tá Easterbrook hắng giọng, trấn tĩnh lại và ra lệnh.

- Bật đèn lên, Swettenham!

Edmund đang đứng gần cửa tuân lệnh. Anh bật đi bật lại công tắc vài lần nhưng vô hiệu.

- Hồng toàn bộ hay cháy cầu chì? - Đại tá nói - Ai làm om xòm lên thế?

Người ta nghe thấy, từ đâu đó bên cạnh cửa, có tiếng phụ nữ rên rỉ rồi chuyển thành những tiếng rú sắc nhọn. Đúng lúc đó, có tiếng nắm tay đấm lên cửa.

Dora Bunner cũng đang rên trả lời:

- Mitzi đấy! Người ta đang giết cô ấy...

- Chúng ta không có được may mắn ấy đâu. - Patrick thì thầm.

- Cái chúng ta cần là nến - Cô Blacklock nói - Patrick cháu đi lấy...

Nhưng ông đại tá đã mở cửa. Bật lửa cháy lên trong tay, ông lao ra tiền sảnh, Edmund theo sau. Hai người đàn ông vấp phải một thân người nằm dài dưới đất.

- Có thể nói là có người đã bị ngã - Đại tá nhận xét - Người phụ nữ làm náo loạn ấy đi đâu rồi?

- Đang ở trong phòng ăn.

Phòng ăn ở đầu bên kia của tiền sảnh. Ai đó đang la hét, đấm thình thình vào cửa.

- Cửa bị khóa rồi. - Edmund nói tiếp.

Anh ta vặn chìa khóa, từ trong căn phòng vẫn sáng ánh đèn, Mitzi lao ra, phát điên vì sợ hãi. Cô ta tiếp tục rú lên the thé và quang cảnh thật bi kịch vì cô nắm ở trong tay một con dao to và ở tay kia là một tấm da dê.

Cô Blacklock yêu cầu yên lặng, Edmund cũng làm theo. Bởi vì Mitzi vẫn tiếp tục la hét, cậu tát cô ta đánh bốp một cái. Mitzi nín thở, im lặng lập tức.

- Có nến trong cái tủ ở trong bếp ấy - Cô Blacklock nói rõ - Patrick, cháu có biết cầu chì ở đâu không?

- Ở chỗ hành lang nhỏ, phía sau phòng làm việc ấy! Cháu sẽ đến đó.

Cô Blacklock đi vào chỗ sáng của ánh đèn hắt ra từ phòng ăn. Phía sau cô, Dora Bunner đang cố nén những tiếng nức nở. Mitzi lại rú lên.

- Có máu, cô Blacklock! Cô bị thương rồi và cô sẽ mất hết máu mất thôi! *Mất hết cả máu mất thôi!*

- Đừng nói vớ vẩn nữa! - Cô Blacklock kêu lên - Chỉ bị nhẹ thôi mà! Viên đạn đã sượt qua tai tôi!

- Thế nhưng, dì ơi, nó chảy máu nhiều lắm!

Lời nhận xét của Julia là hoàn toàn có thật: Cái áo của cô Blacklock đầm đìa máu và đôi tay cô cũng vậy.

- Tai thì lúc nào cũng chảy nhiều máu, - Cô Blacklock đáp lại - tôi nhớ lại có lần tôi đã bị ngất ở nơi cắt tóc. Tôi có cảm giác là đã mất hàng lít máu ấy... Điều quan trọng bây giờ là phải có ánh sáng.

- Tôi sẽ đi tìm nến. - Mitzi đã trấn tĩnh lại, nói.

Cô ta đi ra, theo sau là Julia. Họ quay lại sau một lát với những cây nến gắn trên những cái đĩa nhỏ.

- Và bây giờ, - Đại tá ra lệnh - hãy xem tên kẻ cướp của chúng ta! Hạ thấp nến xuống đi các vị!

Phillipa Haymes, người không run tay, soi ngọn nến xuống, trong khi đại tá quỳ một gối xuống sàn nhà.

Người nằm dài trên mặt đất được trùm bằng một loại áo choàng đen có mũ. Anh ta đeo trên mặt một cái kính đen và hai tay đeo găng vải đen. Đại tá lật cái xác lên, bắt mạch, đặt tay mình lên vùng tim anh ta rồi rút ra vẻ ghê tởm. Các ngón tay ông ta dính đầy máu.

- Anh ta bị thương nặng à? - Cô Blacklock hỏi.

- Hừm... Tôi e rằng anh ta đã chết. Có thể anh ta đã tự vẫn... Cũng có thể là anh ta vụng về trong khi cầm súng và nó đã bị cướp cò... Để tôi xem kỹ một chút...

Đúng lúc đó, như để hưởng ứng lời nói ánh sáng bùng lên. Với cảm giác như đang sống trong mộng, những người dân làng Chipping Cleghirn có mặt trong tiền sảnh của khu nhà Little Paddock, chợt nhận ra tính chất bí thảm của sự việc. Cái chết đang ở đó! Bàn tay của đại tá Easterbrook đỏ những máu, một dòng đỏ thẩm chảy trên cổ cô Blacklock rồi chui xuống ngực, một người lạ mặt nằm chết đứ đừ trên sàn nhà...

- Đơn giản là cầu chì bị cháy...

Patrick đã quay lại và chưa nói hết câu. Đại tá nhấc cái mặt nạ che mặt người chết ra.

- Cũng phải xem mặt anh ta, dù rằng ít có khả năng có ai trong chúng ta quen anh ta...

- Anh ta có vẻ còn rất trẻ! - Bà Harmon thì thầm bằng giọng mũi lòng.

Rồi đột nhiên có tiếng Dora Bunner kêu lên:

- Nhưng, Letitia đây là người thanh niên chúng ta đã trông thấy ở khách sạn Royal Spa, vùng Medenham Wells! Cô biết rõ lắm, đấy là anh chàng đã đến đây xin tiền cô để quay về Thụy Sĩ ấy mà... Cô đã từ chối cho tiền anh ta... Cô đã làm đúng, vì rõ ràng đấy chỉ là một cái có thôi. Anh ta đã đến để quan sát ngôi nhà... Khi tôi nghĩ là tí nữa thì anh ta đã giết cô...

Cô Blacklock không bị bối rối bởi hoàn cảnh cũng như bởi vết thương.

- Phillipa, đưa cô Bunnex vào phòng ăn vài cho cô ấy uống nửa cốc rượu cô nhắc đi! Còn cháu, Julia, chạy đến buồng tắm và lấy trong tủ thuốc một ít băng dính lại đây! Tôi sợ bị chảy máu nhiều quá. Còn cháu, Patrick, đi gọi cảnh sát ngay đi!

Chương IV: Khách sạn Royal Spa

Cảnh sát trưởng vùng Middleshire, George Rydesdale là một người luôn bình tĩnh, tầm vóc trung bình, có cặp lông mày rậm như bàn chải. Ông ta có thói quen lắng nghe trước khi nói.

Lúc này, ông đang nghe thanh tra Craddock nói. Craddock đã được chính thức giao trách nhiệm điều tra vụ án! Rydesdale đêm qua đã bị gọi đi Liverpool. Ông rất có thiện cảm với Craddock. Anh ta thông minh, giàu trí tưởng tượng và hơn nữa, điều Rydesdale đánh giá cao nhất ở anh ta, là anh biết cách làm việc một cách thận trọng, xem xét mọi chi tiết, nghiên cứu từng cái một không vội vã, không định kiến và cứ thế cho đến khi kết thúc vụ án.

- Chính là cảnh sát Legg, đã lấy lời khai, thưa ông. Anh ta đã phải phản ứng nhanh và thông minh. Không dễ một chút nào! Một nửa tá người, đồng thanh nói và trong số đó có một phụ nữ ở châu Âu lục địa đã mất bình tĩnh ngay khi nhìn thấy cảnh sát!

- Người chết đã được nhận dạng chưa?

- Rồi ạ. Anh ta là Rudi Scherz, quốc tịch Thụy Sĩ, làm lễ tân ở khách sạn Royal Spa, ở Medenham Wells. Nếu ông đồng ý, thưa ông, tôi sẽ bắt đầu từ khách sạn Royal Spa, rồi tôi sẽ đi tới làng Chipping Cleghorn. Trung sĩ Fletcher đang ở đó trong lúc này. Anh ta sẽ gặp những người trên xe ô-tô khách rồi đi đến biệt thự đó.

Rydesdale gật đầu ra hiệu đồng ý!

Cánh cửa mở ra.

- Vào đi, Henry! - Rydesdale nói - Chúng tôi đang xem xét một vụ án hơi khác thường...

Hiệp sĩ Henry Clithering, cựu thanh tra ở Scotland Yard đi vào, lông mày nhíu lại. Đây là một người đàn ông đứng tuổi, cao lớn, điệu bộ thanh nhã.

- Một vụ án, - Rydesdale nói tiếp - mà một người đã chán các vụ án như ngài có thể thấy hợp gu đấy...

Ngài Henry bực bội phản đối:

- Tôi chưa bao giờ chán cả!

- Một mới nhất là, - Rydesdale tiếp tục - bây giờ người ta thông báo về những tội ác mà họ sắp gây ra. Hãy đưa tờ báo cho ngài Henry đi, Craddock!

- Tờ *North Benham News and Chipping Cleghorn Gazette*? - Ngài Henry nói.

Ông đọc vài dòng mà Craddock chỉ ngón tay vào.

- Hừm... phải, đúng là khác thường!

- Lời thông báo này, - Rydesdale hỏi - người ta có biết ai đã yêu cầu đăng nó không?

- Theo lời miêu tả về người đó, thưa ông, - Craddock trả lời - thì hình như là nó đã được đem đến tòa báo bởi chính Rudi Scherz vào thứ Tư.

- Người ta không hỏi gì anh ta à? Người ta không thấy nội dung đó là kỳ lạ à?

- Theo như tôi hiểu, thưa ông, cái cô gái tóc vàng hoe nhận các tờ thông báo không thấy thế. Cô ta chỉ đếm số chữ và thu tiền thôi.

- Ông định nói đến điều gì? - Ngài Henry hỏi.

- Tôi nghĩ là người ta đã muốn triệu tập một vài cư dân tò mò vào một chỗ nào đó và vào một thời gian nhất định, rồi dọa họ bằng khẩu súng lục để chiếm đoạt tiền bạc và tư trang của họ. Sáng kiến này không phải là không độc đáo.

- Chipping Cleghorn, - Ngài Henry nói tiếp - thực ra là chỗ nào?

- Là một cái làng khá rộng và nên thơ. Ở đó có một cửa hàng thịt, một cửa hàng bánh mì, một hiệu tạp hóa, một cửa hàng đồ cổ, xứng đáng tham quan và hai phòng trà. Một địa điểm du lịch tầm cỡ quốc gia. Ở đó có các biệt thự rất đẹp: những ngôi nhà, trước kia là của nông dân, ngày nay sửa sang lại và là nơi trú ẩn của các cô gái già hoặc của những gia đình đã về hưu và những túp lều xây từ cuối thế kỷ trước...

- Tôi hiểu. Các bà già gàn dở duyên dáng và những ông đại tá cao tuổi. Chắc chắn là một bản thông báo loại đó đã đưa họ đến chỗ hẹn vào sáu giờ ba mươi phút với những cánh mũi phập phồng. Tôi lấy làm tiếc là bà già gàn dở của tôi không ở đây! Bà ấy sẽ thích lắm! Một vụ án như thế này hợp gu bà ấy lắm!

- Thế ai là bà già gàn dở của ngài, hả ngài Henry? Một bà dì của ngài à?

- Không. Đây là viên thám tử giỏi nhất mà Chúa đã từng tạo ra. Một thiên tài bẩm sinh, phát triển trong một môi trường thuận lợi...

Quay sang Craddock, ông nói tiếp:

- Nếu có những bà già gàn dở ở làng này, cậu bé ạ, đừng có coi thường các bà ấy! Đây là một vụ án phức tạp đấy và tôi cảm thấy rằng, một cô gái già, chỉ một ngày lo chuyện đan len và làm vườn, có thể biết nhiều hơn bất kỳ một cảnh sát nào! Bà ấy có thể nói cho các anh biết không chỉ những gì có thể xảy ra, cái gì phải xảy ra mà thậm chí cái gì đã thực sự xảy ra! Và bà ấy còn có thể giải thích cho các anh biết *tại sao* nó đã xảy ra!

- Tôi nhớ ra rồi.

Giọng nói rất trịnh trọng không để lộ ra rằng Dermot Eric Craddock là con trai đỡ đầu của ngài Henry và anh ta có quan hệ rất tốt với cha đỡ đầu.

Rydesdale phác họa những nét của vụ án cho người bạn thân thiết.

- Tôi đồng ý với ông, cuối cùng, - Ông ta nói rõ - là tất cả bọn họ cần có mặt ở đó vào lúc sáu giờ rưỡi. Nhưng tay người Thụy Sĩ đó có thể tin chắc là họ sẽ đến đó không? Mặt khác, làm sao có thể cho là họ sẽ đem theo những đồ vật có giá trị?

- Một vài cái vòng đeo tay cổ, - Ngài Henry trả lời vẻ nghĩ ngợi - một chuỗi ngọc trai đeo cổ, một ít tiền mặt, một hoặc hai tờ ngân phiếu, có lẽ thế... Cái cô Blacklock ấy có để tiền ở nhà không?

- Chắc là khoảng năm bảng gì đó, theo tôi biết.

- Một phụ nữ nghèo! - Rydesdale thốt lên.

- Ông có vẻ nghiêng về ý nghĩ là gã đàn ông đó chỉ là một diễn viên tồi, - Ngài Henry tuyên bố - trong vụ án này, cái làm anh ta quan tâm, không phải là chiến lợi phẩm, mà là sự vui thích được diễn vở hài kịch “trấn lột”, được chơi trò đóng phim, phải không?... Sau cùng thì cũng có khả năng đó! Anh ta đã tự sát như thế nào?

Rydesdale chìa một tờ giấy cho ngài Henry.

- Những kết luận đầu tiên của bác sĩ pháp y. Phát súng đã được bắn rất gần... nhưng chẳng có gì cho phép nói đó là một tai nạn hoặc là một vụ tự tử. Anh ta có thể chủ ý muốn tự sát nhưng cũng có thể, anh ta đã ngã đè lên súng, khẩu súng đã cướp cò... Giả thiết thứ hai này tôi không thấy có vẻ dễ chấp nhận hơn...

Ông quay sang Craddock:

- Cần phải hỏi cung các nhân chứng thật kỹ lưỡng và chú ý làm cho họ diễn đạt thật chính xác cái mà họ đã nhìn thấy.

- Chẳng có ai trong bọn họ lại nhìn thấy cùng một sự việc như người bên cạnh đâu. - Viên thanh tra lẩm bẩm.

- Trong thời điểm đó, - Ngài Henry nhận xét - điều thú vị không chỉ là những gì mọi người đã nhìn thấy, mà cả những gì họ không nhìn thấy nữa.

- Báo cáo về khẩu súng nói gì?

- Nhãn hiệu nước ngoài, khá phổ biến ở lục địa, Scherz không có giấy phép mang vũ khí và cũng không khai về khẩu súng khi đem nó vào nước Anh.

2

Ở khách sạn Royal Spa, thanh tra Craddock được đưa ngay đến phòng giám đốc.

Ông Rowlandson, một người đàn ông khỏe mạnh có vẻ ngoài phát đạt, đón thám tử với một vẻ thân mật hơi quá.

- Chúng tôi rất sung sướng được giúp đỡ ông bằng tất cả khả năng của chúng tôi. Câu chuyện này thật rắc rối. Tôi không thể tin được... Scherz có vẻ là một chàng trai bình thường và tốt bụng nữa... Tôi chẳng bao giờ nghĩ ra...

- Anh ta đã ở chỗ ông được bao lâu rồi, thưa ông Rowlandson?

- Tôi vừa xác định lại. Hơn ba tháng một chút. Chúng chỉ rất tốt, có thể lao động v.v...

- Ông có hài lòng về anh ta không?

- Hoàn toàn hài lòng.

Câu trả lời đến sau một chút lưỡng lự. Craddock, người không bỏ sót một tí gì, áp dụng chiến thuật quen thuộc trong hoàn cảnh tương tự.

- Không, không, ông Rowlandson, không hoàn toàn như vậy. Ông có gì không bằng lòng về anh ta?

- Cái này thì, thật ra, tôi chẳng biết gì hết!
- Nhưng hẳn ông đã có cảm giác rằng có điều gì đó mờ ám?
- Chúa ơi... vâng! Thế nhưng tôi không thể trách móc Scherz về một điều gì cụ thể. Chỉ là cảm giác thôi và tôi không muốn là, sau này, người ta có thể rút ra những lý lẽ chống lại tôi từ những gì tôi nói ra hôm nay.
- Tôi hiểu ông rất rõ và tôi muốn làm ông yên tâm. Ông chẳng có gì phải sợ về mặt đó. Cái mà tôi muốn, vào lúc này, là biết một chút ít về Scherz. Ông nghi ngờ anh ta tiến hành một phi vụ nào đấy. Vụ gì thế?
- Có nhiều lần, chúng tôi đã có một số rắc rối với anh ta ở phòng kế toán. Anh ta đã đem đến những hóa đơn với những con số không chứng minh được.
- Ông muốn nói là, ông có cảm giác anh ta đã bắt khách hàng phải trả những chi phí không có thật và khi nộp tiền, anh ta rút túi phần chênh lệch phải không?
- Một vài việc đại loại như vậy, phải... Để làm mọi việc tốt hơn, anh ta tỏ ra khá thận trọng, vì chỉ có hai hoặc ba lần số tiền là khá lớn mà thôi. Tôi đã yêu cầu các kế toán tìm cách kiểm tra lại vì tôi tin chắc rằng anh chàng này cũng chẳng liêm khiết gì, nhưng tôi phải thú nhận rằng các cuộc kiểm tra không đem lại kết quả gì: cũng có đâu đây vài sự nhầm lẫn, có vài tài khoản không thật đúng, nhưng cuối cùng thì chẳng thể nào trách họ được. Tôi kết luận là tôi đã nhầm.
- Thế chuyện gì xảy ra nếu sự việc không như thế? Cứ cho là Scherz thỉnh thoảng cũng rút túi những khoản tiền nhỏ. Anh ta cũng có thể hoàn trả lại.
- Phải, nhưng với điều kiện phải có tiền... Những người ăn cắp vặt nói chung thường không có xu nào, bởi vậy mà họ tiêu tiền của người khác.
- Như vậy là, nếu bắt buộc phải trả lại tiền, thì anh ta phải kiếm tiền bằng cách nọ hoặc cách kia. Hay đi “trấn lột” chẳng hạn?
- Có thể. Tôi tự hỏi hay đấy là cú thử làm của anh ta.
- Cũng có thể. Dù sao thì đấy cũng là công việc của một kẻ không chuyên. Số tiền đó, nếu như anh ta cần thật, thì anh ta có thể vay ai được không? Có người phụ nữ nào trong đời anh ta không?
- Có, một cô hầu bàn trong khách sạn, Myrna Harris.
- Tôi nghĩ tôi phải đi nói chuyện với cô ta.

3

Myrna Harris là một cô gái tóc hung xinh đẹp, mũi hếch, rõ ràng là rất buồn và hơi lo lắng vì phải tiếp chuyện một cảnh sát.

- Tôi chẳng biết gì hết, thưa ông! - Cô tuyên bố rõ ràng với Craddock - Chẳng biết gì hết! Nếu tôi biết trước Rudi là một gã như thế, tôi chẳng đời nào đi chơi với anh ta. Nhưng, nhìn thấy anh ta làm việc ở lễ tân, tôi tưởng anh ta là một thanh niên đứng đắn. Sự thật là ban giám đốc cần phải thận trọng hơn khi tuyển người, nhất là người nước ngoài... Hình như anh ta tham gia một băng cướp phải không?

- Chúng tôi nghĩ là anh ta hành động một mình.
- Không!... Không thể tin được điều đó ở anh ta! Tuy vậy, nếu nghĩ kỹ thì, đôi khi có những vật nhỏ bị mất. Một cái vòng ngọc và một cái huy chương vàng... Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng anh ta đã lấy chúng!
- Tất nhiên rồi!... Không ai có thể lường trước được... Cô biết rõ về anh ta không?
- Cũng khá... Nhưng tôi không thể nói rằng tôi biết rõ về anh ta.
- Cứ cho là các vị khá hợp nhau!
- Đúng đấy! Chúng tôi là những người bạn tốt. Chẳng có gì nghiêm túc cả, tất nhiên là thế. Với những người nước ngoài, tôi luôn cảnh giác. Rudi rất khoác lác nhưng tôi gạt các chuyện sang một bên...

Craddock ghi lại từ đó.

- Rất khoác lác ư? Cô Harris, đấy là điều tôi thấy rất thú vị và cô là một người cộng tác đáng quý của chúng tôi. Anh ta đã nói những gì?
 - Anh ấy nói rằng gia đình anh ta ở Thụy Sĩ rất giàu có và được kính trọng. Anh ta giải thích rằng anh ta luôn bị cháy túi là do luật tiền tệ quốc tế đã ngăn cản cha mẹ anh ta gửi tiền cho anh ta. Cũng có thể... đồ đạc của anh ta thì không được sang lắm! Tôi nói về quần áo anh ta ấy. Chúng chẳng đẹp chút nào. Còn về các câu chuyện của anh ta, người ta có cảm giác rằng chúng được bịa ra. Anh ta kể rằng anh ta đã trượt tuyết trên núi Alpes và cứu được một người đàn ông bị ngã trong một vực thẳm... Và khi chúng tôi cùng đi đến miệng vực Boulter, anh ta đã phải nhìn đi chỗ khác! Vậy thì, ở núi Alpes, ông hiểu chứ?
 - Cô có hay đi chơi với anh ta không?
 - Trời ơi, có!... Anh ta rất lịch sự. Và biết cách cư xử với phụ nữ. Đi xem phim, bao giờ anh ta cũng chọn chỗ tốt nhất. Anh ấy tặng hoa cho tôi. Và hơn nữa, anh ấy nhảy giỏi tuyệt...
 - Anh ấy có bao giờ nói về cô Blacklock với cô không?
 - Một bà khách thỉnh thoảng đến ăn ở đây và ở lại vài ngày ấy à? Không đâu. Tôi thậm chí cũng không biết là anh ấy quen bà ta.
 - Thế anh ấy có nói với cô về làng Chipping Cleghorn không?
- Craddock cho rằng đã nhận ra một chút ngượng ngập trong cái nhìn của cô gái trẻ, nhưng anh ta không thể nói chắc là anh ta không lầm.
- Tôi không nghĩ thế. Hình như có một lần anh ta hỏi tôi, về giờ chạy của xe ô-tô khách, nhưng tôi không nhớ đấy là xe khách đi Chipping Cleghorn hay là đi đâu, vì đã lâu lắm rồi...

Chương V: Cô Blacklock và cô Bunner

Khu nhà Little Paddocks hoàn toàn giống như những gì người ta đã miêu tả cho thanh tra Craddock. Anh nhận thấy có rất nhiều gà, vịt, mặt khác, khu vườn, bãi cỏ và các lối đi đều thể hiện rõ sự cầu thả, thiếu bàn tay chăm sóc.

Trung sĩ Fletcher xuất hiện ở một góc của ngôi nhà, trông giống như một người lính gác.

- Thế nào, Fletcher, công việc đến đâu rồi?

- Chúng tôi đã khám xét xong ngôi nhà, thưa ông. Hình như Scherz đã chẳng để lại dấu vân tay nào cả. Chắc chắn là anh ta đã đi găng tay! Không có cánh cửa nào cũng như không có một cửa sổ nào bị phá cả. Vào lúc năm giờ rưỡi, theo như người ta nói với chúng tôi, cánh cửa nhỏ của ngôi nhà đã bị khóa. Vậy là anh ta phải vào theo cửa lớn. Cô Blacklock khẳng định rằng cái cửa này không bao giờ bị khóa bằng chìa trước khi mọi người vào phòng riêng để đi ngủ. Cô hầu thì lại tuyên bố rằng cái cửa lớn đã bị khóa bằng chìa suốt cả buổi chiều. Tuy nhiên, cô này nói năng lung tung lắm và rất bồng chồn, ông sẽ thấy điều này. Một người đã chạy trốn khỏi vùng Trung Âu...

- Không dễ chứ gì?

Một cái liếc mắt trả lời cho câu hỏi của Craddock, anh này không ngăn được nụ cười.

- Hệ thống điện hoạt động rất tốt - Fletcher báo cáo tiếp - Tuy vậy, chúng tôi vẫn chưa tìm ra anh ta đã sử dụng cách nào để cắt điện. Chỉ có một đường dây bị ngắt điện, đó là đường dây ở phòng khách và tiền sảnh. Người ta không thể hiểu làm thế nào anh ta lại động vào cầu chì được, vì cái này ở gần phòng làm việc. Anh ta nhẽ ra phải đi qua bếp và như thế thì cô hầu phải nhìn thấy...

- Với điều kiện cô ấy không phải là tông phạm với anh ta, phải không?

- Cũng có thể. Cô gái đó có vẻ không đáng tin...

Craddock nhìn thấy một cặp mắt đen to nhìn qua cửa kính, gần cửa ra vào.

- Cô ta đấy à?

- Vâng, thưa ông.

Gương mặt biến mất và Craddock bấm chuông. Anh đợi một lúc lâu. Cuối cùng, một phụ nữ trẻ tóc đen ra mở cửa cho anh. Cô ta trông có vẻ mệt mỏi.

Craddock xưng danh. Cô ta lạnh nhạt nhìn anh.

- Mời ông vào! Cô Blacklock đang đợi ông.

Craddock nhận thấy tiền sảnh dài và hẹp có nhiều cửa đến mức khó tin. Cô gái trẻ mở một cái cửa ở bên trái và nói:

- Thưa dì Letty, đây là thanh tra Craddock. Mitzi đã không muốn ra đón ông ấy. Cô ta khóa mình trong bếp và kêu rên hơn bao giờ hết. Cháu có cảm tưởng là chúng ta sẽ chẳng có gì để ăn trưa đâu...

Cô nhường lối cho Craddock đi vào còn cô đi ra và khép cửa lại. Viên cảnh sát tiến lại chỗ bà chủ khu nhà Little Paddocks.

Anh nhận thấy bà ta khoảng độ sáu mươi tuổi, cao lớn và rất hoạt bát. Có sự sắc sảo trong cái nhìn và sự cương quyết qua đường nét của cái cằm. “Cô” Blacklock đeo băng ở tai trái. Bà ta không trang điểm gì và trang phục của bà rất giản dị: một cái áo khoác vải tuyết, một cái váy vuông và một cái áo len.

Gần bên bà có một phụ nữ, cũng trạc tuổi bà ta và Craddock nhớ lại bản báo cáo của cảnh sát Legg, nên xác định ngay ra đó là “cô” Dora Bunner - bà tùy tùng.

- Chào ông thanh tra! - “Cô” Blacklock nói bằng giọng dễ nghe của một phụ nữ có giáo dục - Cho phép tôi giới thiệu với ông, “cô” Bunner, người giúp tôi coi sóc nhà cửa, mời ông ngồi...

Craddock kín đáo quan sát khắp gian phòng bằng cặp mắt thanh thạo của một kẻ chuyên nghiệp. Một phòng khách kiểu “Victoria”, cổ điển, tầm thường, chẳng có gì độc đáo. Một điểm kỳ lạ duy nhất: những bông hoa tím héo cắm trong một cái lọ nhỏ bằng bạc. Những bông hoa chết nói lên rằng có điều gì đó đã xảy ra và nó đem đến một vài sự đảo lộn trong ngôi nhà được chăm sóc chu đáo, “cô” Blacklock không thể nào là người phụ nữ cho phép để lại trong nhà “cô” một bó hoa đáng bị vứt từ lâu ra sọt rác...

- Nếu tôi hiểu đúng, thưa “cô” Blacklock, thì tại nơi đây... sự việc đã xảy ra, phải không?

- Vâng.

- Giá như ông trông thấy chỗ này vào hôm qua! - “Cô” Bunner kêu lên - Một sự lộn xộn khủng khiếp. Hai cái bàn nhỏ bị lộn nhào. Thật may là không có pho tượng nào bị vỡ cả! Có những đồ sứ mà...

Nhẹ nhàng nhưng cương quyết, cô Blacklock ngắt lời bạn gái:

- Tất cả điều đó, Dora, nghe rất tệ hại và chẳng có ích gì! Tôi nghĩ tốt hơn hết là chúng ta chỉ trả lời các câu hỏi của ông thanh tra.

- Tôi cũng nghĩ thế, thưa cô Blacklock và nếu cô không phiền, chúng ta sẽ nói ngay đến các sự kiện xảy ra tôi qua. Trước hết, tôi muốn biết cô đã gặp anh Rudi Scherz lần đầu tiên vào lúc nào?

- Rudi Scherz à?

Cô Blacklock có vẻ ngạc nhiên.

- Đây là tên chàng thanh niên đó à? Tôi đã nghĩ vậy... vả lại, không quan trọng! Tôi đã gặp anh ta lần đầu tiên vào ngày tôi đi mua sắm ở Medham Spa, khoảng ba tuần trước. Tôi đi cùng với cô Bunner, chúng tôi đã ăn trưa ở khách sạn Royal Spa và khi rời bàn ăn tôi nghe tiếng có ai đó gọi tên tôi. Đấy chính là chàng trai đó. Anh ta đến chỗ chúng tôi và hỏi tôi có phải là cô Blacklock không, anh ta nói rằng chắc hẳn tôi không nhận ra anh ta, nhưng anh ta là con trai của ông chủ khách sạn “núi Alpes” ở Montreux, là nơi tôi đã ở đó với em gái tôi suốt một năm, trong thời gian chiến tranh.

- Cô có nhận ra anh ta không?

- Không. Những thanh niên phục vụ trong khách sạn giống nhau lắm! Nhưng vì chúng tôi đã

sống những ngày rất dễ chịu ở Montreux, tôi muốn tỏ ra lịch sự và nói với chàng trai là tôi hy vọng anh ta thích nước Anh. Anh ta trả lời tôi là anh ta đã ở đó sáu tháng để học việc và điều đó tôi thấy bình thường.

- Sau đó, cô có gặp lại anh ta không?

- Có... Cách đây độ mười lăm ngày... Trước sự kinh ngạc của tôi, anh ta đã đến đây. Anh ta xin lỗi là đã làm phiền tôi nhưng tôi là người duy nhất anh ta quen ở nước Anh, và là người duy nhất anh ta có thể hỏi vay tiền để quay về Thụy Sĩ, nơi bà mẹ anh ta đang ốm nặng...

- Số tiền đó, - Cô Bunner nhấn mạnh - Letty đã không đưa cho anh ta!

- Câu chuyện làm tôi cảm thấy rất đáng ngờ! - Cô Blacklock nói tiếp - Nó không có lý chút nào, vì ông bố của anh ta rất dễ dàng đánh điện cho một trong những đồng nghiệp Anh để dàn xếp cho con mình. Cái làm tôi ngạc nhiên là anh ta đã không nài nỉ và gần như là đi ngay, cứ như khi đến anh ta đã tin chắc là sẽ bị từ chối rồi ấy...

- Ngày hôm nay, nghĩ lại, cô có cảm thấy câu chuyện đó chỉ là một cái cớ để xem xét hiện trường không?

Cô Blacklock gật đầu rất mạnh.

- Đúng là tôi đang suy nghĩ thế, vào lúc này! Khi tôi tiễn anh ta, anh ta đã nói một vài nhận xét về ngôi nhà, ví dụ như tôi có phòng ăn rất đẹp. Điều đó không đúng vì nó thật là tối tăm. Thế nhưng anh ta lại muốn đi xem nó. Anh ta đi lên trước tôi, tự tay mở cửa lớn, rõ là muốn xem xét ổ khóa... Và lại cánh cửa đó không bị khóa bằng chìa. Nó không bao giờ bị khóa trước khi trời tối. Bất cứ ai cũng có thể đi vào.

- Thế còn cái cửa ở bên cạnh nhà thì sao, cánh cửa đi ra vườn ấy?

- Tôi đã đi ra qua cái cửa đó để nhốt gà, vịt vào chuồng trước khi khách đến.

- Cái cửa ấy có bị khóa bằng chìa không?

Cô Blacklock nhíu mày.

- Tôi không nhớ nữa... Hình như... nhưng tôi không chắc chắn lắm mà là tôi đã khóa nó khi quay vào.

- Nghĩa là vào lúc sáu giờ mười lăm phải không?

- Vâng, vào khoảng đó.

- Thế còn cửa lớn?

- Cửa đó chúng tôi chỉ khóa nó về sau thôi.

- Scherz rất có thể đã đi vào qua cửa đó, trừ phi anh ta thích luồn vào nhà trong khi cô đang nhốt gà, vịt. Anh ta đã xem xét nơi này, anh ta biết nơi nào có tủ hoặc những nơi có thể trốn ở đó... phải, tất cả cái đó tôi thấy khá rõ!

Cô Blacklock phản đối.

- Ông cho phép, cái đó cũng chưa thật rõ đâu! Đầu tiên tôi không hiểu tại sao anh ta lại phải

dàn dựng vở kịch lỗ bịch này?

- Cô có để nhiều tiền ở nhà không cô Blacklock?

- Thường chỉ có năm bảng trong cái bàn giấy nhỏ mà ông thấy đằng kia và hai hoặc ba bảng trong túi sách tay của tôi.

- Cô có đồ trang sức không?

- Hai hoặc ba cái nhẫn, vài cái vòng và những viên ngọc tôi đang đeo. Ông có công nhận không, ông thanh tra, rằng ngần ấy chưa đủ để giải thích cho một vụ trộm!

- Nhưng đây không phải là một vụ trộm! - Cô Bunner kêu lên - Tôi sẽ nói cho bạn ngay, Letty! Anh ta muốn trả thù! Bạn đã từ chối đưa anh ta, số tiền mà anh ta yêu cầu và vì thế anh ta đã bắn bạn... hai phát!

- Vậy là đã đến lúc chúng ta nói về buổi tối hôm qua - Craddock nói tiếp - Xem nào, cô Blacklock. Chính xác câu chuyện đã xảy ra như thế nào?

Cô Blacklock suy nghĩ vài giây.

- Cái đồng hồ quả lắc trên lò sưởi đã đánh chuông và tôi nhớ lại rất rõ là tôi vừa nói rằng nếu có chuyện gì đó xảy ra thì chắc nó sẽ xảy ra ngay thôi. Cái đồng hồ quả lắc đã đánh chuông hai lần. Rồi, bất thình lình, điện phụt tắt.

- Những cái đèn nào đã được bật lúc đó?

- Chỉ vài cái đèn gắn trên vách nhà thôi.

- Khi những bóng đèn vụt tắt, có thấy một tia lửa lóe lên hoặc một tiếng động nào không?

- Tôi không thấy thế.

- Xin lỗi! - Dora Bunner chữa lại. - Đã có một tia lửa và một thứ tiếng gì đó kêu lách tách.

- Rồi sau đó, cô Blacklock?

- Cánh cửa mở ra...

- Cửa nào? Tôi thấy hai cửa.

- Cái cửa này. Cái kia chỉ là cửa giả, không mở ra được. Cánh cửa mở... và anh ta đứng đó, mang mặt nạ, súng cầm trong tay... Một sự xuất hiện thật kỳ lạ, làm chúng tôi thấy vui, vì chúng tôi tưởng là một trò đùa. Anh ta đã nói điều đó, tôi không còn nhớ là điều gì...

- “Giơ tay lên không tôi bắn!” - Cô Bunner tuyên bố bằng giọng bi kịch.

- Đúng là đại loại như vậy. - Cô Blacklock công nhận nhưng không chắc chắn lắm.

- Và tất cả các vị đưa tay lên trời à?

- Tất nhiên! - Cô Bunner trả lời - Tất cả! Dù sao thì tôi, tôi đã tuân lệnh!

- Tôi thì không! - Cô Blacklock mạnh mẽ tuyên bố - Tôi thấy là câu chuyện này thật ngu ngốc và

trò đùa đã đi quá giới hạn.

- Còn sau đó?

- Ánh sáng của cái đèn pin anh ta cầm chiếu thẳng vào mặt tôi làm mắt tôi bị lóa. Rồi đột nhiên, một viên đạn suốt qua tai tôi và xuyên thẳng vào vách, ngay đằng sau tôi. Ai đó đã rú lên, tôi cảm thấy đau nhói ở tai và người ta lại bắn một lần nữa!

- Thật đáng sợ! - Cô Bunner rên rỉ.

- Rồi sao nữa, cô Blacklock?

- Tôi không nhớ lắm... Tôi bị đau và rất sợ hãi... Người đàn ông quay đi và hình như ngã xuống... lại có tiếng súng, anh ta đánh rơi cái đèn pin và tất cả mọi người bắt đầu chen lấn và gào thét.

- Lúc đó vị trí chính xác của cô ở chỗ nào, cô Blacklock?

- Cô ấy đứng gần bàn. - Cô Bunner xác nhận - Cô ấy cầm trong tay cái lọ nhỏ cắm hoa tím...

Cô Blacklock đi về phía cái bàn nhỏ đặt ở nơi hai căn phòng tạo thành phòng khách giao nhau.

- Tôi đang ở đây, - Cô nói rõ - và tôi đang nắm trong tay cái hộp đựng thuốc lá.

Thanh tra Craddock xem xét bức tường phía sau cô ta. Dấu vết để lại của những viên đạn trông thấy rõ ràng.

- Cô đã may mắn thoát chết!

- Đúng thế! - Cô Bunner công nhận - Bởi vì chắc chắn là hắn ta đã nhắm vào cô ấy! Tôi đã thấy hắn. Hắn ta đã lia cái đèn pin khắp lượt mọi người và khi hắn nhìn thấy Letty, hắn đã chĩa đèn vào cô ấy và hắn đã bắn. Chính bạn là người hắn ta muốn giết, Letty, tôi tin chắc thế!

- Cuối cùng bạn đã buộc phải nhớ lại những giây phút khủng khiếp ấy!

Dora Bunner tỏ ra búng bỉnh.

- Tôi nhắc lại là hắn ta đã nhắm vào bạn! Hắn ta đã bắn trượt bạn và vì thế mà hắn quay súng lại tỉ vào người hắn. Tôi tin chắc là mọi việc đã xảy ra như vậy.

- Còn theo tôi, - Cô Blacklock tuyên bố - hắn không khi nào có ý định tự sát cả. Hắn ta không phải là loại người làm điều đó.

- Cho đến thời điểm hắn bắn, cô Blacklock, cô vẫn tưởng là một trò chơi à?

- Tất nhiên rồi. Liệu tôi có thể nghĩ khác được không?

- Và nếu là trò chơi, thì theo cô, ai là tác giả của nó?

Dora nói trước bạn gái của mình.

- Bạn đã tưởng là Patrick...

- Patrick ư? - Thanh tra hỏi.

Cô Blacklock có vẻ bực mình vì sự tham gia của Dora.

- Patrick Simmons là cháu trai của tôi. Khi tôi đọc thấy trong báo thông báo về vụ giết người này, tôi đã nghĩ là một trò đùa của nó. Nhưng nó đã quyết liệt nói là không phải nó.

Dora Bunner run rẩy và có vẻ như sắp òa lên khóc. Bạn gái bà ta vỗ nhẹ vào vai bà ta.

- Cần phải bình tĩnh lại, Dora! Tôi cần bạn để bảo đảm cho việc nhà vẫn chạy. Thế hôm nay không phải là ngày giặt giũ à?

- Trời ơi! May quá bạn đã nhắc tôi! Tôi hy vọng là họ sẽ không quên mang lại cái áo gối bị thiếu lần trước! Cần phải ghi lại để tin chắc là không quên nó. Tôi đi đến đó ngay đây!

- Phải đấy!... Và đem cả những bông hoa tím này đi! Tôi sợ hoa héo lắm...

- Những bông hoa tội nghiệp này thật chóng tàn. Chúng đã đẹp đến thế vào hôm qua, khi tôi cắm chúng vào lọ. Ôi! Tôi đã quên đổ nước vào rồi! Trời ơi! Sao tôi ngốc thế! Lúc nào tôi cũng quên một cái gì đấy...

Dora Bunner rời khỏi phòng, đã bình tĩnh lại.

- Sức khỏe của cô ấy không tốt lắm, - Cô Blacklock bình luận - không nên để cô ấy xúc động. Ông còn muốn biết thêm gì nữa, ông thanh tra?

- Tôi muốn được nghe cô nói về những người sống dưới mái nhà của cô?

- Được thôi! Có Dora Bunner, cháu trai Patrick của tôi và chị nó là Julia.

- Tôi nghĩ cô là dì của họ?

- Chúng gọi tôi là dì Letty, nhưng thật ra chúng là những bà con xa. Mẹ của chúng là chị họ tôi, có người gốc Đức.

- Họ vẫn luôn luôn sống với cô à?

-Ồ, không! Chúng mới đến đây từ hai tháng nay. Trước chiến tranh, chúng sống ở Pháp, ở miền Nam. Patrick đã bị động viên vào hải quân và Julia thì làm việc ở một bộ. Chiến tranh kết thúc, mẹ chúng đã viết thư cho tôi, hỏi tôi có đồng ý cho chúng đến ở cùng không. Julia thực tập làm y tá ở bệnh viện Milchester General và Patrick đang làm luận án tốt nghiệp ở Đại học Tổng hợp Milchezler, ở cách đây năm mươi phút xe hơi. Tôi đã vui vẻ đồng ý vì ngôi nhà quá lớn nếu sống một mình. Chúng trả tôi một ít tiền thuê nhà và tôi vui mừng vì chúng ở đây với tôi. Tôi thích nhìn thấy tuổi trẻ ở quanh tôi.

- Hãy nói cho tôi về bà Haymes!

- Bà ấy là người làm vườn ở Dayas Hall, là tài sản của ông Lucas. Ngôi nhà đã dùng làm nơi ở cho người làm vườn cũ và vợ ông ta. Bà Lucas đã hỏi tôi có cho bà Haymes ở nhờ được không. Tôi đã đồng ý. Đây là một phụ nữ dễ thương, chồng bà ấy đã bị giết ở Italia. Bà ấy có một đứa con trai tám tuổi, nó ở nội trú trong trường học và thường đến đây vào kỳ nghỉ.

- Thế cô có mấy người làm?

- Một người làm vườn thuê theo ngày, ông ta đến vào ngày thứ ba và thứ sáu, và bà Huggin

sống ở trong làng mà tôi thuê 5 buổi sáng trong một tuần và cuối cùng là một người đi lánh nạn từ vùng Trung Âu, tên cô ta thật khó đọc. Cô ta giúp việc trong bếp và tôi gọi cô ấy là Mitzi. Cô ấy sẽ làm ông bực mình, tôi e thế, vì cô ấy luôn có ám ảnh là bị ngược đãi.

Craddock gật đầu. Cô Blacklock nói tiếp.

- Cô ấy nói dối, nhưng ông đừng nên cho là cô ấy đáng ngờ. Tôi rất chân thành tin rằng luôn có một cơ sở thực tế trong những lời nói dối của cô ấy! Ví dụ như cô ta đã nói những điều ghê sợ là gia đình cô ấy đã bị giết, câu chuyện kinh khủng đó dần dần được thêm thắt bằng những điều cô ấy đọc được trong báo! Cô ta nói dối về nhiều chuyện, nhưng tóm lại là cô ta đã đau khổ nhiều và một trong những họ hàng của cô ấy đã bị giết ngay trước mắt cô. Cô ta nói quá lên, thế đấy!... Tuy nhiên cô ấy rất đáng bực. Cô ấy nghĩ rằng người ta muốn hại cô ấy, cô ấy rất hay tự ái và cô ấy luôn tưởng tượng là người ta muốn làm cô ấy bị tổn thương... Ngán gọn, cô ấy làm tôi bực mình...

Cô Blacklock mỉm cười và nói thêm:

- Nhưng khi cô ấy thích lên thì cô ấy nấu ăn rất tuyệt.

Tôi sẽ cố gắng để không thúc bách cô ấy qua - Craddock tuyên bố - Chính cô Julia Simmons đã mở cửa cho tôi phải không?

- Vâng. Ông có muốn gặp nó không?

- Rất vui lòng.

Chương VI: Julia, Mitzi và Patrick

Khi Julia vào trong phòng và ngồi vào cái ghế pho tô mà cô Blacklock vừa đứng lên, thì cô này đã khôn khéo rời khỏi căn phòng. Julia tỏ ra rất bình tĩnh, tự tin và không hiểu sao điều này lại làm cho Craddock không thích. Cô nhìn anh với ánh mắt trống rỗng và chờ những câu hỏi của anh.

- Thưa cô Simmons, cô hãy nói cho tôi về buổi tối hôm qua!

- Được thôi! Hôm qua một đồng kẻ lắm mồm đã đến đây...

- Họ là những ai?

- Ông vẫn chưa biết à?

Anh mỉm cười.

- Tôi là người đặt ra những câu hỏi, thưa cô Simmons.

- Xin lỗi! Cần phải tin rằng ông không giống tôi và ông không sợ phải nghe nhiều lần cùng một câu chuyện... Vậy là đã có đại tá Easterbrook và phu nhân, cô Hinchliffe và cô Murgatrovd, bà Harmon, vợ của ông mục sư. Tôi đã nêu tên họ theo thứ tự họ đến nhà và nếu ông muốn biết họ đã nói gì thì cũng dễ thôi. Tất cả bọn họ đều nói: “Ơ kìa! Các vị đã đốt hệ thống sưởi rồi à?” và “Trời ơi! Những bông hoa cúc này đẹp quá!”

Craddock cắn môi để khỏi phì cười.

- Và cũng còn có, - Cô gái trẻ nói tiếp - một ngoại lệ: bà Harmon. Bà ta đã đến với cái mũ đội lệch và đôi giày buộc dây qua quýt và ngay lập tức bà ta hỏi khi nào vụ giết người sẽ xảy ra. Bọn họ đều có vẻ ngượng ngịu vì họ đều viện cớ là chỉ đi vào khi tình cờ đi qua nhà. Dì Letty đã trả lời ngắn gọn và chắc chắn họ sẽ không phải đợi lâu. Chiếc đồng hồ đánh chuông, điện phụt tắt, cửa mở ra và một người đàn ông đeo mặt nạ hô lên “Giơ tay lên!” hoặc đại loại như thế. Ngay lúc đó, anh ta đã bắn hai lần vào dì Letty... và chúng tôi không còn cười được nữa!

- Thế bọn họ đang đứng ở đâu khi chuyện đó xảy ra?

- Khỉ thật! Đứng, ngồi rải rác khắp nơi. Hinch - chúng tôi gọi cô Hinchliffe như thế - đứng trước lò sưởi...

- Tất cả các vị đang ở bên này của phòng khách hay ở bên kia?

- Gần như là tất cả ở phía bên này, tôi nghĩ thế. Patrick đi lấy rượu xeres ở đầu kia của phòng khách và hình như đại tá Easterbrook đã đi theo cậu ấy, nhưng tôi không dám chắc.

- Thế bản thân cô đang ở đâu?

- Tôi đang đứng gần cửa sổ. Dì Letty vừa lấy thuốc lá...

- Trên cái bàn đằng kia à?

- Vâng. Đúng là lúc đó, ánh sáng vụt tắt.

- Người đàn ông có một cái đèn pin rất sáng. Ông ta đã sử dụng nó như thế nào?
- Hắn đã chĩa nó về phía chúng tôi, đơn giản vậy thôi. Nó đã làm chúng tôi lóa mắt...
- Một câu hỏi quan trọng đây, cô Simmons. Cái đèn đó đứng yên hay người đàn ông đã lia nó từ phải sang trái?

Julia nghĩ ngợi. Cô ta đã từ bỏ thái độ chán chường.

- Hắn ta đã khua nó. Như một luồng sáng ở sàn nhảy... Ánh sáng lúc đầu rơi thẳng vào mặt tôi, rồi nó quét khắp phòng và hai phát đạn đã được bắn ra...

- Và sau đó?

- Hắn ta như chôn chân tại chỗ, Mitzi bắt đầu rút lên, đèn pin tắt và lại có thêm một tiếng súng thứ ba. Rồi sau đó, như thường lệ, cánh cửa tự đóng lại, với tiếng cọt kẹt khủng khiếp và chúng tôi ở lại trong bóng tối, không biết phải làm gì...

- Theo ý cô, người đàn ông đã cố tình tự sát hay anh ta tự sát mà không cố ý vì khẩu súng đã cướp cò?

- Tôi chả có ý nghĩ nào về chuyện đó. Chỉ khi tôi nhìn thấy dì Letty bị chảy máu thì tôi mới thôi tin rằng đây là một trò đùa ngu ngốc.

- Cô có nghĩ là hắn ta biết hắn ta nhằm bắn vào ai không? Vào lúc đó cái đèn của hắn có chĩa vào cô Blacklock không?

- Tôi không biết. Tôi không nhìn vào cô ấy mà vào hắn.

- Cô có hiểu tôi không?... Cô có nghĩ là hắn ta đã nhằm bắn cô ấy, chỉ riêng cô ấy không?

Ý kiến đó có vẻ làm cô gái ngạc nhiên.

- Tôi không nghĩ thế... Nói cho cùng thì nếu hắn muốn giết dì Letty thì hắn có thể kiếm được hàng đồng díp thuận lợi hơn! Tập hợp tất cả bạn bè và người quen của dì ấy như thế chỉ làm cho sự việc phức tạp thêm! Hắn ta có thể hạ gục dì ấy vào tất cả các ngày trong tuần, bằng cách nấp sau hàng rào, theo thói quen cũ của Ái Nhĩ Lan. Rất có thể là anh ta không bao giờ lo lắng...

Craddock thấy lý lẽ đó thật là tuyệt. LỜI biện luận này đã làm sụp đổ giả thuyết của Dora Bunner, là những phát súng đã được bắn ra chỉ nhằm vào một mình Letitia Blacklock.

Viên cảnh sát cảm ơn cô gái trẻ và thông báo ý định muốn gặp Mitzi.

- Hãy cẩn thận với những móng vuốt của cô ta! Cô gái khuyên ông. Đây là một phụ nữ Cô dắc!

2

Cùng với Fletcher, Craddock đi đến nhà bếp. Mitzi đang nhào bột, ngẩng đầu lên và ném một cái nhìn thù địch về phía anh. Mớ tóc đen rủ xuống mắt, cô ta có vẻ ủ rũ và quàu quạu. Cô ta mặc một cái áo màu đỏ và một cái váy xanh.

- Các ông là cảnh sát phải không? Các ông đến để hành hạ tôi à? Người ta đã nói với tôi là ở nước Anh không giống như ở nơi khác, nhưng vẫn giống y hệt! Các ông đến để tra tấn tôi, bắt tôi phải khai ra... kẹ! Các ông muốn làm gì thì làm! Tôi sẽ không nói gì hết! Cứ moi mắt tôi ra,

châm diêm vào ngón tay tôi, gí sắt nung đỏ vào người tôi, cứ làm những gì các ông muốn! Tôi sẽ không nói đâu!... Tôi sẽ không nói đâu!

Craddock nhìn cô ta, vẻ suy nghĩ, tìm cách tấn công tốt nhất. Cuối cùng anh ra lệnh.

- Rất tốt! Vậy thì hãy lấy mũ và áo măng-tô của cô đi!

- Cái gì?

Mitzi sững sốt.

- Hãy lấy mũ và áo măng-tô của cô và đi cùng với tôi. Tôi không có túi đựng dụng cụ tra tấn ở đây. Tất cả máy móc của tôi ở đồn cảnh sát. Anh có còng tay đấy chứ, Fletcher?

- Có, thưa ông.

Mitzi lùi lại vài bước.

- Nhưng tôi không muốn đi theo ông!

- Nếu vậy, cần phải trả lời lịch sự những câu hỏi được đặt ra cho cô một cách lịch sự.

Cô ta đặt cái cán bột lên bàn, lau tay bằng một cái giẻ và ngồi xuống rồi nói bằng giọng gắt gỏng:

- Các ông muốn gì?

- Hãy kể cho tôi điều gì đã xảy ra ở đây tối qua!

- Tôi đã muốn đi khỏi đây. Thế còn bà ta đã nói gì với ông? Khi tôi đọc thấy trên báo là sẽ có một vụ giết người xảy ra ở đây, tôi đã muốn ra đi. Bà ta đã dàn xếp để giữ tôi lại. Nhưng tôi biết trước điều gì sẽ xảy ra và tôi sẽ bị giết...

- Nhưng hình như người ta đã không giết cô thì phải?

Cô ta tiếc rẻ công nhận.

- Vậy thì, - Craddock nói tiếp - hãy kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra!

- Tôi rất lo lắng, bồn chồn, bồn chồn khủng khiếp. Với tất cả những người đó trong nhà... Tôi bắt đầu bằng bà Haymes, người đến qua cái cửa nhỏ, viện cớ là bà ta không muốn làm bẩn những bậc thềm chỗ cửa vào làm như bà ta lo lắng về chuyện đó thật! Bà ta thì quan tâm gì! Cái mặt đàn bà đó nhìn tôi theo lối bề trên, cứ như tôi là bùn đất vậy...

- Cứ để mặc bà Haymes sang một bên, cô ạ...

- Bà ta tưởng bà ta là ai cơ chứ? Bà ta chỉ là một người làm công bình thường, chăm những bồn hoa và xén cỏ. Vậy thì, tại sao bà ta lại cho bà ta là một bà lớn nhỉ?

- Tôi đã nói với cô là để bà Haymes sang một bên. Nói tiếp đi!

- Tôi đem rượu xeres và cốc đến phòng khách cùng với những chiếc bánh ga-tô nhỏ ngon lành mà tôi đã làm. Rồi có tiếng chuông cửa và tôi đi ra mở cửa. Tôi quay vào bếp và cứ thế tiếp tục! Tôi lại đi ra cửa, tôi không biết là bao nhiêu lần nữa. Thật là nhẩn nhục, nhưng tôi vẫn làm! Sau

đó, tôi đi đến phòng làm việc và bắt đầu đánh bóng đồ đồng và để chắc chắn là tôi có thể tự vệ nếu có ai đó đến để giết tôi, tôi để ngay bên cạnh, đứng tầm tay, một con dao lớn, mài sắc.

- Một biện pháp phòng bị khôn ngoan.

- Thế rồi, thành linh, tôi nghe thấy tiếng súng. Tôi tự nhủ “Bắt đầu rồi đấy!”, tôi chạy đến phòng ăn và ở lại đó để nghe ngóng. Thế rồi, có tiếng súng thứ hai và tiếng động trong tiền sảnh, như có cái gì rơi xuống. Tôi xoay nắm đấm cửa nhưng nó đã bị khóa từ bên ngoài. Tôi như một con chuột nhắt bị sập bẫy. Vậy là tôi rú lên, hét lên bằng tất cả sức lực và ra sức đấm tay vào cửa! Cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng chìa khóa quay trong ổ khóa và người ta giải phóng cho tôi! Tôi đem nệm, rất nhiều nệm đến... Rồi, ánh sáng bừng lên và tôi nhìn thấy máu... Máu! Ôi! Trời ơi! Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy máu... Em trai của tôi, tôi đã nhìn thấy nó bị giết trước mắt tôi. Tôi đã nhìn thấy máu chảy trên đường phố... Tôi đã nhìn thấy những người đàn ông gục xuống dưới làn đạn của đội xử bắn, tôi đã thấy...

- Cảm ơn.

- Và bây giờ, hãy bắt tôi đi và đưa tôi đến nhà tù!

- Không phải hôm nay đâu! - Thanh tra nói.

3

Khi họ đi qua tiền sảnh, Craddock và Fletcher nhìn thấy cửa ra vào bật mở đột ngột, một người đàn ông trẻ, vóc dáng đẹp, lao vào nhà. Nhìn thấy họ, anh ta đứng khựng lại và kêu lên:

- Mật thám, nếu giác quan không đánh lừa tôi!

- Ông Patrick Simmons phải không? - Craddock hỏi.

- Ông là thanh tra, và kia là một trung sĩ kèm ông phải không?

- Đúng thế, thưa ông Simmons. Ông có thể dành thời gian nói chuyện với tôi không?

- Tôi vô tội, ông thanh tra ạ. Tôi thề là tôi vô tội!

- Tôi yêu cầu ông xử sự nghiêm túc ông Simmons. Tôi còn phải gặp nhiều người nữa và không thể để mất thời gian. Chúng ta có thể nói chuyện ở phòng này không?

- Đây được gọi là phòng làm việc. Vì ở đây, chẳng ai làm việc cả, nên...

Bằng giọng rất nghiêm túc, Craddock mời chàng thanh niên đưa ra những thông tin về hộ tịch của anh ta và công việc của anh trong thời gian chiến tranh.

- Còn bây giờ, hãy kể cho tôi điều gì đã xảy ra hôm qua!

- Chúng tôi đã tiệc tùng linh đình, thưa ông thanh tra. Mitzi đã làm cho chúng tôi những cái bánh ga-tô nhỏ ngon lành và dì Letty đã mở một chai rượu xeres khác...

Craddock cắt lời Patrick.

- Một chai khác à?

- Vâng. Đã có sẵn một chai, còn già nữa, nhưng dì Letty không muốn thế...

- Bà ấy bồn chồn à?
- Bồn chồn thì không! Nhưng tôi nghĩ là bà già Bunner đã làm dì ấy bức mình vì đã tiên đoán một loạt tai họa suốt của ngày.
- Cô Bunner lo sợ điều gì chẳng?
- Không nghi ngờ gì nữa... và thực ra cô ta đã hài lòng!
- Bà ấy đã cho lời thông báo là nghiêm túc à?
- Đúng vậy.
- Hình như cô Blacklock khi nhìn thấy lời thông báo đó trên báo đã nghĩ ngay rằng ông cũng liên quan đến việc đăng nó. Tại sao?
- Biết làm sao được, ở đây, mỗi khi có ai đó gây ra một trò ngu ngốc thì tôi lại bị nghi ngờ!
- Ông không dính dáng gì đến lời thông báo à?
- Không hề.
- Ông có quen Rudi Scherz không?
- Tôi chưa nhìn thấy anh ta bao giờ.
- Hãy kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra!
- Tôi vừa đi tới đầu phòng bên kia để rót rượu thì thành linh, ánh sáng vụt tắt. Tôi quay lại và nhìn thấy ở cửa một gã nói: "Giơ tay lên cao, tất cả!". Tôi đang tự hỏi liệu tôi có thể lao vào hấn không thì hấn bắt đầu biểu diễn với khẩu súng, và cũng gần như ngay sau đó, hấn gục xuống, cái đèn pin của hấn rơi xuống đất và chúng tôi đứng trong bóng tối. Từ lúc đó, đại tá Easterbrook bắt đầu ra lệnh, như ở trạm lính, ông ấy yêu cầu bật đèn, tôi lấy cái bật lửa trong túi ra và dĩ nhiên là nó không cháy!
- Ông có cảm giác là người đàn ông nhắm vào cô Blacklock không?
- Tôi nghĩ là hấn chỉ bắn vu vơ, như đùa giỡn và sau đó hấn nhận ra là đã đi quá xa.
- Và điều đó đã làm hấn quyết định tự sát à?
- Có thể, khi tôi nhìn thấy mặt hấn tôi có cảm giác đấy là một tên cướp nhỏ bé khốn lchở, một lũ khốn nạn, một trong những người rất dễ mất bình tĩnh.
- Và ông chắc chắn rằng ông chưa gặp hấn lần nào à?
- Chưa bao giờ!
- Xin cảm ơn ông, ông Simmons. Tôi còn phải gặp những người đã ở tại đây tối qua. Theo ông thì tôi nên gặp họ theo thứ tự nào?
- Phillipa, bà Haymes, làm việc ở Dayas Hall, ngay bên cạnh. Xa hơn một chút, ông có gia đình Swettenham. Tất cả mọi người sẽ chỉ nhà của họ cho ông.

Chương VII: Một vài người trong số những người đã ở đó

Daily Hall đã bị tàn phá nặng nề trong chiến tranh, cỏ dại lan toàn phần lớn khu vườn. Tuy vậy, rau xanh đã bắt đầu mọc lại.

Craddock gặp gỡ ở đó một ông già, tay tì lên cán xẻng, đang mơ mộng, nghĩ ngợi tẩn đầu đầu.

- Ông tìm bà Haymes phải không? Tôi không biết ông có thể tìm bà ấy ở đâu! Đây là phụ nữ có những ý nghĩa kỳ quặc và chỉ làm những gì bà ấy thích! Bà ấy không thèm nghe ai khuyên bảo hết. Thế nhưng việc làm vườn thì không thể học được trong hai mươi tư giờ đâu. A! Nhưng không...

- Tôi cần gặp bà ấy...

- Ông muốn gì ở bà ta? Ông là cảnh sát phải không? Bà ấy gặp rắc rối hay ông chỉ đến vì câu chuyện xảy ra tối qua ở khu Little Paddocks? Tom Riley nghĩ rằng những kẻ lạ mặt đã bắn và anh ta tin chắc rằng cô gái làm bếp ở nhà cô Blacklock là tông phạm... Marlene - cô phục vụ ở quầy bar cho rằng, ngược lại với điều mọi người thường nghĩ, ở Little Paddocks, có nhiều thứ mà bọn trộm thèm muốn. Tất nhiên là cô Blacklock ăn vận rất giản dị, ngoài chuỗi ngọc trai giả đeo ở cổ... Nhưng, Marlene lại nói cái gì chứng minh cho các vị là ngọc trai giả nào?

Ông già dừng lời để lấy hơi và nói tiếp:

- Còn về tiền nong thì cô Blacklock chẳng bao giờ để ở nhà cả. Chính Jim Huggins nói thế và hẳn là anh ta phải biết vì vợ anh ta là người phục vụ ở Little Paddocks mà và bà ấy thì sạch sẽ, lực lợi khắp nơi, không ai bằng! Luôn luôn gi mũi vào khắp nơi, ông hiểu không?

- Bà ấy có ý kiến gì về câu chuyện xảy ra tối qua không?

- Bà ấy nói rằng Mitzi chắc chắn là có dính dáng vào vụ đó! Một cô gái kiêu ngạo không ngượng ngịu gì, dám nói thẳng vào mặt bà Huggins là bà ấy suốt đời chỉ làm con sen, con nhài thôi!

Craddock lắng nghe và suy nghĩ. Lời nói của ông già làm vườn đã cung cấp thông tin một cách chính xác và những ý kiến ở Chipping Cleghorn nhưng tất cả những điều đó không giúp được gì cho công việc của anh. Anh kết thúc câu chuyện rồi đi nhanh về phía vườn cây ăn quả, ông già đã cho anh biết là anh có thể tìm thấy người đàn bà cần tìm ở đó.

Đúng là Phillipa Haymes đang ở vườn cây ăn quả, cô ta đang hái táo ở đó. Craddock mới đầu chỉ nhìn thấy một đôi chân đẹp, xỏ trong một cái quần đàn ông, trượt theo chiều dài của thân cây. Tụt xuống đất, đầu tóc hơi bù xù, Phillipa nhìn thấy viên cảnh sát.

- Xin chào bà! - Ông nói và đi về phía người phụ nữ trẻ - Tôi là thanh tra kiêm thám tử Craddock, từ Sở Cảnh sát Middleshire tới và tôi rất hân hạnh được nói chuyện với bà.

- Về câu chuyện tối qua à?

- Vâng.

- Chúng ta có thể đi đâu.

Cô ta đảo mắt nhìn xung quanh. Craddock ra hiệu chỉ một gốc cây đã bị đốn.

- Tôi làm bà không vui nhưng tôi sẽ không làm phiền bà quá lâu đâu.
- Cảm ơn.
- Đây chỉ là công việc quen thuộc của cảnh sát. Vào lúc mấy giờ tối qua, bà đã rời nơi làm việc?
- Vào khoảng năm giờ ba mươi. Tôi đã ở lại thêm hai mươi phút để tưới cho xong hoa trong nhà kính.
- Bà đã vào nhà qua cửa nào?
- Qua cái cửa bên cạnh... Thay vì đi theo lối chính, chúng tôi đi qua phía chuồng gà. Lối ấy ngắn hơn và như vậy không làm bẩn thêm. Có những ngày giày của tôi đầy những bùn.
- Bà luôn đi vào theo lối đó à?
- Luôn như vậy.
- Cánh cửa không bị khóa à?
- Không. Mùa hè, chúng tôi để cửa mở toang. Vào mùa này, chúng tôi đóng nó lại, nhưng không khóa. Khi đã vào rồi thì tôi chốt nó lại.
- Như mọi ngày à?
- Từ khoảng tám ngày, vâng, ông biết là bây giờ, vào lúc sáu giờ, trời tối rồi...
- Và khi đã vào trong nhà, bà đã làm gì?
- Tôi cởi đôi giày làm vườn to tổ bố của tôi ra, tôi đi lên gác, tắm một cái rồi mặc quần áo sạch sẽ vào. Sau đó, tôi đi xuống gác và tôi thấy trong phòng khách một đám người. Vào lúc đó, tôi vẫn còn chưa biết gì về lời thông báo ngu ngốc mà ông đã biết...
- Bây giờ hãy nói cho tôi về vụ “cướp” đó! Nó đã xảy ra như thế nào, nói chính xác nhé.
- Điện tắt ngấm...
- Bà lúc đó đang ở đâu?
- Gần lò sưởi, đang tìm bật lửa vì tôi nhớ là đã để nó trong túi áo măng-tô. Điện phụt tắt và mọi người kêu lên những tiếng vui vẻ. Rồi, cánh cửa bật mở, người đàn ông chìa thẳng đèn pin vào chúng tôi và giơ khẩu súng ra, hấn hạ lệnh cho chúng tôi phải giơ tay lên.
- Bà đã làm gì?
- Trời ạ! Riêng tôi, tôi đã không nhúc nhích. Tôi nghĩ đây là một trò chơi, tôi đang mệt và không muốn tuân lệnh.
- Câu chuyện này làm bà thấy kỳ cục à?
- Thật sự là thế. Sau đó, có mấy tiếng súng và tôi đã rất sợ hãi... Cái đèn pin vẫn quét đi quét lại rồi nó rơi xuống và tắt ngấm. Sau đó, Mitzi bắt đầu gào lên...
- Ánh sáng đèn pin có làm bà lóa mắt không?

- Không nhiều lắm. Nhưng nó cũng khá mạnh. Lúc nó chiếu vào “cô” Bunner thì bà già tội nghiệp đó có vẻ như một bóng ma. Bà ấy tái mặt, mồm há hốc, mắt lờ ra...

- Ánh sáng di động à?

- Di động không ngừng. Người đàn ông lia nó quanh phòng.

- Như thế là anh ta đi tìm ai đó à?

- Không, hình như không...

- Còn sau đó?

Phillipa nhú mảy.

- Sau đó, chúng tôi vô cùng hoang mang. Edmund Swettenham và Patrick Simmons bật lửa lên và đi ra tiền sảnh, chúng tôi đi theo sau họ và ai đó đã mở cánh cửa phòng ăn, nơi ánh sáng không bị tắt. Edmund Swettenham đã cho Mitzi một cái tát trời giáng để cô ta bình tĩnh lại và sau đó mọi việc diễn ra trôi chảy hơn.

- Bà đã nhìn thấy người chết chứ?

- Vâng.

- Đây có phải là người quen của bà không?

- Không.

- Bà chưa gặp anh ta lần nào à?

- Chưa bao giờ.

- Theo bà, anh ta là nạn nhân của một tai nạn hay anh ta đã cố tình tự sát?

- Về việc đó tôi không biết gì hết.

- Bà đã không trông thấy anh ta khi anh ta đến Little Paddocks cách đây ít lâu à?

- Không. Chắc anh ta đã đến vào cuối buổi sáng, giờ mà tôi không có nhà. Tôi vắng mặt gần như suốt cả ngày.

- Một câu hỏi cuối cùng, thưa bà Haymes. Bà có những nữ trang có giá trị không? Nhẫn hoặc vòng chẳng hạn?

Phillipa lắc đầu.

- Cái nhẫn đính hôn của tôi... Một hoặc hai cái vòng...

- Và theo như bà biết, thì trong nhà không có thứ gì có giá trị lớn à?

- Không. Có bộ đồ ăn bạc, đẹp đấy, nhưng cũng chẳng phải là tuyệt vời lắm...

- Cảm ơn bà Haymes.

Khi quay ra, đi ngang qua vườn rau, Craddock chạm trán với một bà có khuôn mặt to và đỏ. Bà ta trả lời có vẻ hùng hổ khi anh chào bà và hỏi anh làm gì ở đó.

- Bà chắc là bà Lucas, phải không ạ? - Anh hỏi - Tôi là thanh tra kiêm thám tử Craddock.
- Thế à? Vậy thì thứ lỗi cho tôi! Tôi chỉ không thích những kẻ lạ mặt tự tiện vào nhà tôi và làm mất thời gian của những người làm vườn. Ông thì lại khác! Ông cần phải thực thi nhiệm vụ của mình!
- Rất đúng!
- Và tôi có thể hỏi ông liệu chúng tôi có phải thấy lại cái cảnh tối qua không? Có một băng cướp à?
- Chúng tôi tin chắc điều ngược lại.
- Càng tốt! Ông đã đến để lấy lời khai của Phillipa Haymes à?
- Bà ta đã là nhân chứng của vụ việc. Tôi muốn nghe bà ấy nói.
- Và chắc ông không thể đợi cho đến một giờ chiều phải không? Tóm lại, người ta thấy cần phải hỏi về thời gian của bà ta hơn là về thời gian của tôi...
- Tôi đã được biết rằng bà Haymes đã rời nơi làm việc hôm qua vào lúc năm giờ hai mươi chứ không phải là năm giờ, phải không?
- Đúng thế đấy và tôi công nhận là bà ấy có ý thức, mặc dù có những ngày tôi đã đi tìm bà ấy khắp trong vườn mà không thấy bà ấy đâu. Hiển nhiên đấy là một phụ nữ bị thất thế, một bà quả phụ trong chiến tranh và nghĩa vụ đòi hỏi chúng ta phải làm gì đó cho những phụ nữ bất hạnh ấy. Nhưng điều đó không phải là không phiền phức. Các kỳ nghỉ của học sinh chưa đến và theo như thỏa thuận vào lúc đó tôi sẽ đồng ý cho bà ấy thêm một vài ngày nghỉ bù. Tôi đã bảo với bà ấy là hiện nay có những nơi cắm trại rất tuyệt để cho bọn trẻ đến, để chúng vui thích, nhưng bà ấy bướng bỉnh như một con la, bà ấy lại muốn con trai ở bên cạnh mình khi nó không phải đến trường nội trú... và điều đó xảy ra đúng lúc cần xén cỏ lại sân tennis và sơn lại các vạch ở đó vào tất cả các ngày! Tất nhiên là ông già Ashe làm thay việc đó. Nhưng những đường kẻ của ông ấy chẳng bao giờ thẳng cả! Người làm bây giờ chỉ làm những gì họ thích và họ chẳng cần quan tâm đến việc tôi có thể muốn gì, tôi ấy!
- Tôi cho rằng bà Haymes đã chấp nhận một mức lương thấp?
- Tất nhiên rồi. Bà ta liệu có thể hy vọng điều gì khác đây?
- Không gì cả, tất nhiên rồi! Tạm biệt bà!

- Những phút đó thật là kinh khủng! - Bà Swettenham tuyên bố đầy thích thú. - Thật là kinh khủng! Và tôi cho rằng tờ *Gazette* cần phải theo dõi sát sao hơn nội dung những thông báo mà nó đăng tải! Lời thông báo đó, khi tôi đọc, tôi đã thấy nó rất kỳ quặc...
- Bà có nhớ được chính xác chuyện gì đã xảy ra khi ánh sáng vụt tắt không?

- Chúng tôi ngồi tại chỗ và tự hỏi điều gì sẽ xảy ra. Và thế là điều đó trở nên rất lý thú! Cánh cửa mở ra và chúng tôi nhìn thấy lò mờ trong bóng tối một bóng dáng đàn ông cầm khẩu súng lục trong tay và làm lóa mắt chúng tôi bằng luồng sáng mạnh của cái đèn pin và gào lên: “Muốn sống thì bỏ tiền ra!”. Tôi thú nhận là tôi đã thấy thích thú. Rồi sau đó, nó trở nên ghê sợ! Những viên đạn, đạn thật ấy, réo quanh tai chúng tôi!

- Vào lúc đó, chính xác thì bà đang ở đâu?

- Xem nào... Tôi đã ở đâu nhỉ? Tôi đang nói chuyện với ai nhỉ, Edmund?

- Mẹ ạ, điều đó thì con không biết.

- Liệu tôi đang hỏi cô Hinchliffe rằng tôi có nên cho gà uống dầu cá vào mùa đông này không hay là tôi đang nói chuyện với bà Harmon?... Nhưng không, bà ấy chỉ mới vừa đến thôi. Phải rồi! Tôi đang chuyện phiếm với đại tá Easterbrook và tôi vừa nói là tôi thấy rất thiếu thận trọng nếu xây dựng ở nước Anh một trung tâm nghiên cứu về nguyên tử, vị trí tốt nhất của nó là ở trên một hoang đảo.

- Bà không nhớ lại được chính xác là lúc đó bà ở chỗ nào à?

- Ông cho là điều đó quan trọng à, ông thanh tra? Chắc lúc đó tôi đang ở gần cửa sổ hoặc là lò sưởi, vì tôi đã ở bên cạnh cái đồng hồ quả lắc khi nó đánh chuông...

- Bà nói là ánh sáng của cái đèn pin làm bà lóa mắt. Nó quay về phía bà à?

- Nó chĩa thẳng vào mắt tôi và tôi hoàn toàn lóa mắt.

- Người đàn ông giữ yên cái đèn pin hay lia nó từ người này sang người khác?

- Thật sự, tôi không biết nói sao. Con nghĩ sao, Edmund?

- Hẳn ta đã lia nó từ từ, rõ ràng là để giám sát tất cả, để đề phòng có ai đó định nhảy xổ vào hấn ta.

- Thế còn ông, ông Swettenham, chính xác là ông đã ở đâu?

- Tôi đang nói chuyện với Julia Simmons.

Chúng tôi đang ở giữa phòng.

- Ông nghĩ là người đàn ông đã tự sát hay là nạn nhân của một tai nạn?

- Làm sao biết được. Hấn ta đột ngột quay người lại, dúi lại và ngã xuống, nhưng tất cả đều trông không rõ lắm và thật ra, chúng tôi đã không nhìn thấy gì nhiều. Sau đó, cô gái tị nạn bắt đầu gào lên.

- Chính là ông, khi mở cửa ra, đã giải thoát cho cô ấy à?

- Vâng.

- Cánh cửa đã bị khóa chặt từ bên ngoài à? Edmund nhìn viên cảnh sát.

- Tất nhiên rồi! Ông sẽ không nghĩ là...

- Không. Nhưng tôi thích làm rõ mọi việc. Xin cảm ơn ông Swettenham.

4

Thanh tra Craddock đã phải mất nhiều thời gian với đại tá Easterbrook và vợ ông ta. Mặt khác, anh cũng đã phải chịu đựng một diễn đàn dài lê thê về khía cạnh tâm lý của vụ án.

- Cái chính là, - Đại tá nói với anh - cần phải hiểu kẻ tội phạm của ông. Tại sao hắn ta lại thông báo ý định của hắn trên báo? Môn tâm thần học sẽ trả lời. Hắn muốn kéo sự chú ý về phía hắn, muốn nổi bật lên. Ở khách sạn Spa, chả ai quan tâm đến hắn cả, có thể họ còn coi thường hắn vì hắn là người nước ngoài. O mán ảnh thì ai là thần tượng của quần chúng? Lũ gãngxtơ, những chàng trai xấu. Tuyệt! Hắn sẽ chơi ra trò. Hắn đi kiếm một cái mặt nạ và một khẩu súng lục. Hắn sẽ tiến hành một vụ cướp có Vũ khí. Nhưng hắn cần có người xem. Hắn dàn xếp để có người xem. Chỉ đến phút cuối cùng, hắn đã bị lôi cuốn vào vai kịch của hắn... hắn không chỉ diễn trò bắt “giơ tay lên” nữa mà là một tên giết người. Hắn bắn, bắn vu vơ...

Craddock vội chớp lấy từ đó.

- Ông nói bắn vu vơ à, đại tá? Vậy là ông không nghĩ rằng hắn ta nhắm vào ai một cách đặc biệt à?

- Không hề! Hắn ta chỉ bắn vu vơ, như tôi vừa nói, như không hiểu hắn đang làm gì và vì viên đạn đã trúng đích nên hắn lại trở lại là hắn. Đó chỉ là một vết xước thôi, nhưng hắn lại không biết... hắn nhìn thấy máu và thành linh hắn tỉnh dậy trong hiện thực... Hắn hiểu rằng hắn đã làm hỏng tất cả, hoảng sợ, hắn quay súng lại phía hắn và...

Đại tá im lặng, hắng giọng và kết luận:

- Ông thấy đấy, đấy chỉ là một trò trẻ con... Trò trẻ thôi!

- Khi người đàn ông bắt đầu bắn, đại tá, chính xác ông đang ở chỗ nào?

- Tôi ở cạnh vợ tôi, phía giữa phòng, gần một cái bàn, trên có một bình hoa.

- Vào lúc đó, em đã bám chặt lấy tay anh, anh nhớ không? Em chết khiếp vì sợ!

- Tội nghiệp mèo con! - Đại tá đôn hậu nói.

5

Viên thanh tra gặp “cô” Hinchliffe ở gần chuồng lợn. Cô đang ngắm nhìn một cách thích thú chú lợn con mà cô vừa đem thức ăn đến cho nó.

- Nó lớn nhanh lắm - Cô nói - Đến lễ Nô en sẽ có món jămbông ngon tuyệt. Ông muốn gặp tôi à? Tại sao? Tôi đã nói với các đồng nghiệp của ông tôi qua là tôi không quen người đàn ông đó và tôi chưa bao giờ gặp hắn cả. Hình như hắn làm việc trong một khách sạn lớn ở Medenham Wells. Nếu hắn có một chút trí khôn thì hắn đã không diễn trò “trấn lột” ở đó. Nhẽ ra hắn có thể kiếm được nhiều hơn!

Rõ là thế, nhưng Craddock không phải đến đó để triết lý.

- Khi hắn bắn, chính xác là bà đang ở chỗ nào?

- Tôi đang tựa vào lò sưởi và cầu Chúa để họ quyết định mời tôi uống rượu!

- Bà nghĩ là người đó đã bắn vu vơ hay là hấn ngấm vào ai đó?

- Làm sao tôi biết được! Tất cả những gì tôi nhớ lại được là điện đã phụt tắt, ánh sáng của một cái đèn pin lướt qua chúng tôi, tất cả chúng tôi đều lóa mắt, người ta đã bắn và đúng lúc đó tôi tự nhủ: “Nếu thằng ngốc Patrick Simmons đùa nghịch với khẩu súng đã nạp đạn thì chắc chắn nó sẽ làm cho ai đó bị thương!”.

- Bà đã nghĩ đó là Patrick Simmons à?

- Làm sao được, có vẻ như thế. Edmund Swettenham là một trí thức, ông ta viết sách và những trò đùa nhả không hợp với ông ta. Đại tá thì không thể nghĩ ra trò khôi hài nào, trong khi đó Patrick là một chàng trai thật khó chịu.

- Thế bạn bà cũng nghĩ đó là Patrick Simmons à?

- Murgatroyd ấy à? Tốt nhất là hỏi thẳng bà ta. Bà ta sẽ vui lòng trả lời đấy, tôi sẽ gọi bà ta. Chắc bà ấy đang ở trong vườn...

Bằng giọng âm vang, bà kêu lên:

- Murgatroyd ơi!

- Tôi đến đây! - Một giọng từ xa trả lời.

- Nhanh lên! Cảnh sát đấy!

Cô Murgatroyd chạy đến, thở hổn hển. Khuôn mặt to của cô rạng rỡ vì thích thú.

- Scotland Yard ư? Tôi không được báo trước. Nếu biết tôi đã không ra khỏi nhà.

- Chúng tôi chưa cần cứu đến Scotland Yard, thưa cô Murgatroyd. Tôi là thanh tra Craddock từ Milchester tới.

- Tôi tin chắc đấy cũng là một đồn cảnh sát tốt!

- Điều mà ông thanh tra muốn biết, Amy, là bạn đã ở đâu vào lúc người đàn ông bắn...

- Xem nào!... À! Tôi đã ở với tất cả mọi người.

- Bạn không ở bên tôi.

- Không à?... Đúng thế! Tôi vừa ngắm những bông hoa cúc xong... chúng thuộc giống không tốt lắm. Đúng lúc đó, chuyện ấy xảy ra. Nhưng tôi không nhận thức được gì hết. Tôi đã không tin đó là một khẩu súng thật. Thế rồi, trong bóng tối, cô gái ấy kêu thét lên, tôi đã hiểu loáng thoáng, tôi đã nghĩ là người ta muốn giết cô gái tội nạn ấy... Nhưng tôi không nghĩ là người đàn ông ấy... thậm chí tôi cũng không nhìn thấy anh ta... Tôi chỉ nghe thấy giọng anh ta nói là “Yêu cầu giơ tay lên!”.

Cô Hinchliffe chữa lại:

- Hấn đã nói: “Giơ tay lên!” chứ không có chữ “yêu cầu” đâu!

- Khủng khiếp nhất là, - Cô Murgatroyd nói tiếp - trong khi cô gái tội nghiệp la hét, tôi lại thấy buồn cười! Cái duy nhất làm tôi khó chịu là phải đứng trong bóng tối. Còn việc gì mà ông muốn biết nữa không, ông thanh tra?

- Không đâu ạ.

Nói câu đó, Craddock đưa mắt ranh mãnh nhìn cô Murgatroyd.

Cô ta mỉm cười.

6

Viên thanh tra đi đến nhà xứ. Căn phòng lớn với ghế phôi toại, cây cảnh và sách vở vương vãi, lộn xộn lại làm anh thấy thích. Anh thấy bà Harmon có vẻ rất dễ mến.

Bà ta tỏ ra thành thật.

- Tôi không thể nói gì nhiều cho ông vì tôi đã nhắm mắt lại. Tôi rất sợ bị lóa mắt. Và tất nhiên khi phát súng nổ ra, tôi lại càng nhắm mắt chặt hơn!

- Vậy là bà đã không trông thấy gì. Nhưng bà đã nghe thấy chứ?

- Nghe thì có! Tôi đã nghe thấy! Mitzi đã kêu thét đến rung chuyển cả nhà còn bà Bunny tội nghiệp thì rên rỉ như một con thỏ bị sập bẫy! Tất cả mọi người chen lấn, xô đẩy, đâm sầm phải bàn ghế và cứ hy vọng đây là trò đùa! Khi mọi việc dịu đi một chút, tôi mở mắt ra. Vào lúc đó, những người khác đang ở tiền sảnh với những ngọn nến. Rồi điện lại sáng lên, yên tĩnh trở lại và chúng tôi thấy gã đó nằm dài trên mặt đất với nét mặt dường như sững sờ... Một câu chuyện chẳng có đầu đuôi gì cả và cũng khó tin nữa...

Đúng là một câu chuyện khó tin! Đây cũng là ý kiến của ông thanh tra.

Chương VIII: Cô Marple xuất hiện

Craddock đặt trên bàn sếp của mình bản báo cáo đã được đánh máy cẩn thận về những cuộc đối thoại mà anh ta đã tiến hành ở Chipping Cleghorn. Rydesdale vừa đọc xong một bức điện được đánh đi từ Thụy Sĩ.

- Như vậy, - Ông ta nói - anh ta có một lý lịch tư pháp đầy đủ. Cái đó thấy trước được...

- Vâng, thưa ông.

- Những câu chuyện về đồ nữ trang, gian lận hải quan, những tấm séc giả. Một con người tinh quái, không đoan chính...

Craddock lặng im, Rydesdale ngẩng đầu lên.

- Có việc gì làm anh khó xử phải không, Craddock?

- Vâng, thưa ông.

- Chuyện gì vậy? Vụ án này tôi thấy khá đơn giản... Hãy xem mọi người đã nói gì với anh nào!

Ông ta cầm lấy bản báo cáo, đưa mắt đọc nhanh.

- Vẫn luôn như vậy! - Ông kết luận - Những lời khai mơ hồ và mâu thuẫn... Nhưng, rốt cuộc, bức tranh khá rõ ràng...

- Vâng, thưa ông. Tuy nhiên, nó không phù hợp với thực tế.

- Anh nghĩ thế à? Rudi Scherz rời Medenham bằng chuyến xe lúc 5 giờ 20 để đến Chipping Cleghorn vào lúc 6 giờ. Xuống khỏi xe, anh ta đi về hướng khu Little Paddocks. Anh ta đi vào nhà mà không gặp trở ngại gì, hình như qua cửa lớn thì phải. Anh ta muốn khống chế mọi người bằng khẩu súng lục, rồi bắn hai phát, làm bị thương cô Blacklock và tự sát bằng viên đạn thứ ba mà chúng ta không biết nó có được cố tình bắn ra hay không. Tôi công nhận là những động cơ của anh ta vẫn còn chưa rõ. Tại sao lại phải làm tất cả chuyện này? Chúng ta không biết. Nhưng người ta không chờ đợi chúng ta trả lời cho câu hỏi: "Tại sao?" Tự sát ư? Tai nạn ư? Ông quan tòa và các thẩm phán sẽ quyết định điều đó. Nhiệm vụ của chúng ta đã kết thúc!

Craddock có vẻ không được thỏa mãn.

- Anh có lý do để nghĩ rằng ở Chipping Cleghorn có ai đó đã nói dối anh à?

- Tôi nghĩ là cái cô Mitzi ấy biết nhiều hơn mà không muốn nói ra, nhưng cũng có thể đấy là một suy nghĩ chưa chín của tôi.

- Cô ấy có thể là tông phạm à?

- Điều đó không làm tôi ngạc nhiên! Trong trường hợp đó, cần phải chấp nhận là trong ngôi nhà có cái gì đó hấp dẫn, đáng ăn cắp, tiền, cổ phiếu hoặc nữ trang. Còn cô Blacklock mà lời khai đã được những người khác xác minh, lại thề rằng chẳng có cái gì ở nhà cô ấy lại có thể thu hút một tên trộm. Còn có một điểm khác nữa: cô Bunner lại nhất quyết tin chắc rằng anh chàng Scherz này muốn giết cô Blacklock.

- Chính anh đã báo cho tôi là cái cô Bunner này...

- Cô Bunner thật ra không phải là một nhân chứng đáng tin tưởng. Cô ta rất dễ bảo và người ta có thể nhét một đồng ý kiến vào đầu cô ta. Nhưng chính trong hoàn cảnh này, giả thiết đó hoàn toàn là của riêng cô ấy. Không ai gợi ý cho cô ta cả. Lần này, cô ấy bơi ngược dòng. Ý nghĩ đó là của cô ta, của mình cô ta thôi!

- Thế tại sao Rudi Scherz lại muốn giết cô Blacklock?

- Chính cái đó tôi đang tự hỏi mình! Chính bản thân cô Blacklock chẳng biết gì hết... trừ phi cô ta nói dối tôi giỏi hơn tôi nghĩ nhiều.

Craddock kết luận bằng một tiếng thở dài tiếc nuối.

- Cười lên, Craddock! - Rydesdale kêu lên - Anh sẽ ăn trưa với ngài Henry và tôi ở khách sạn Royal Spa, nơi sẽ phục vụ chúng ta một cách tốt nhất!

Hơi ngạc nhiên, viên thanh tra cảm ơn sếp của mình về vinh dự mà anh được hưởng. Ông sếp lại nói:

- Chúng tôi vừa nhận được một lá thư...

Rydesdale ngừng lời để chào một cách vui vẻ ngài Henry vừa bước vào.

- Ngài đã đến đúng lúc, ngài Henry. Tôi có vài thứ cho ngài!

Ngài Henry bắt tay Rydesdale và con trai đa đầu, rồi hỏi có chuyện gì.

- Có một lá thư của một bà già gàn dở - Rydesdale trả lời - Bà ấy đang ở khách sạn Royal Spa và bà ấy báo cho chúng tôi là bà ấy có những tin tức thú vị liên quan đến vụ việc ở Chipping Cleghorn.

- Tôi đã nói với anh rồi mà! Các bà già gàn dở, đúng như vậy! Bà ấy có điều gì muốn báo cho anh thế?

Rydesdale liếc nhìn lá thư đang cầm trong tay.

- Bà ấy viết như là bà nội của tôi vậy... Tất cả đều được gạch chân. Bà ta hy vọng là sẽ không làm mất thời gian quý báu của chúng ta và nghĩ rằng bà ấy có thể có ích cho chúng ta. Bà ấy tên là... xem nào... Jane... Murple... Ô không, là Jane Marple...

- Jane Marple ư? Không thể thế được. Nhưng, George ơ, đấy chính là bà già gàn dở của tôi, người độc nhất vô nhị, không thể bắt chước được! Thay vì ở yên ổn trong nhà bà ấy ở Saint Mary Mead, bà ấy lại ở đây, ở Medenham Wells này ư? Thật là tuyệt!

Rydesdale nhếch mép.

- Tôi sẽ rất sung sướng được làm quen với nhân vật tuyệt vời này! Chúng ta hãy đi đến khách sạn Royal Spa và gặp bà ấy! Anh có vẻ hoài nghi phải không, Craddock?

- Không đâu, thưa ông, không một tí nào!

Craddock nói điều đó chỉ vì lịch sự.

Cô Jane Marple không hoàn toàn giống như những gì người ta đã giới thiệu với Craddock. Cô ta trông mờ nhạt hơn và già hơn là anh tưởng. Với khuôn mặt đầy nếp nhăn và mái tóc trắng như tuyết, trông cô ta lại càng già hơn. Cặp mắt xanh của cô có vẻ trong trắng, ngây thơ. Cô khoác trên vai một cái khăn choàng đăng ten và đan một cái mũ trẻ con.

Cô đón ngài Henry với nỗi vui vẻ hơi thái quá và sự hứng khởi của cô tăng lên khi ông này giới thiệu với cô cảnh sát trưởng Rydesdale và thanh tra Craddock.

- Ngài Henry, thật sự là tôi rất sung sướng!... Lâu lắm rồi tôi không được hân hạnh gặp ngài!... Vâng, bệnh thấp khớp vẫn hành hạ tôi, bởi vậy tôi mới ở đây. Tiễn ăn, ở trong cái khách sạn này cao quá chừng và tôi cũng không chắc nếu như Raymond... Cháu tôi ấy mà, Raymond West... Ngài còn nhớ nó không?

- Có chứ! Vả lại, mọi người đều biết anh ta.

Craddock có ấn tượng rõ ràng là bà già sắp lú lẫn đến nơi.

Ông giám đốc khách sạn đã nhường một căn hộ để cho cảnh sát làm việc và ở đó theo lời mời của Rydesdale, cô Marple đã nói tại sao cô ta đã viết thư cho cảnh sát.

- Đây là vì một tấm séc mà anh ta đã làm giả.

- Anh ta? Ai là anh ta?

- Chàng trai trẻ đã làm lễ tân ở đây, người đã gây ra vụ “trấn lột”...

- Bà nói là anh ta đã làm giả một cái séc à?

- Phải. Tôi có nó ở đây...

Bà ta rút ra từ túi xách tay một tờ séc và đặt nó lên bàn.

- Đây là một tấm séc mà ngân hàng đã gửi cho tôi vào sáng nay, cùng với những tấm séc khác. Như các ông thấy đây, tấm séc này trị giá bảy bảng và người ta đã chữa số “bảy” thành “mười bảy”. Việc này đã được làm rất khéo. Cùng một màu mực vì cũng trên cái bàn ở lễ tân, tôi đã viết cái séc của tôi. Theo ý kiến của tôi đây mới là cú thử sức của anh ta thôi. Các ông nghĩ thế nào?

- Tôi nghĩ là, - Ngài Henry trả lời - lần này anh ta đã chọn nhầm nạn nhân.

Cô Marple đồng tình bằng một cái gật đầu.

- Đây cũng là ý kiến của tôi. Anh ta chưa đi xa trên con đường tội lỗi đâu. Tôi là người cuối cùng nên chọn! Một bà già không thể nào cho phép mình phung phí, luôn rà soát tài khoản của mình, bà ta có những thói quen của bà ta và bà ta biết rằng không khi nào, trong suốt cả cuộc đời, bà ấy lại viết một cái séc trị giá mười bảy bảng cả. Hai mươi bảy thì có thể, bởi vì đây là một con số tròn trĩnh và phù hợp với những chi phí bình thường của tháng. Bảy bảng, thì có, bởi vì người ta có những thói quen. Nhưng mười bảy bảng thì không bao giờ! Tất nhiên tôi sẽ phát hiện ra ngay là cái séc đã bị chữa lại. Có phải như vậy không?

- Phải - Rydesdale công nhận với một nụ cười - Anh chàng Rudi Scherz này là một nhân vật ít đáng tin cậy. Chúng tôi biết rằng ở Thụy Sĩ anh ta đã hơn một lần va chạm với pháp luật.

- Chắc vì thế mà anh ta đã rời bỏ đất nước của anh ta, để đến nước Anh, cùng với giấy tờ giả, tôi cho là thế, đúng không?

- Chính xác.

- Anh ta đã đi chơi nhiều với một cô bé tóc đỏ phục vụ ở phòng ăn. May mắn cho cô ta, tôi nghĩ là cô ta không yêu hắn ta. Cô ta có nói cho anh tất cả những gì cô ta biết không?

- Tôi không dám chắc đâu. - Craddock thận trọng trả lời.

- Theo tôi, - Cô Marple nói tiếp - cô ấy vẫn còn một số điều cần nói với ông. Cô ấy rất bối rối vì thường thì cô ấy làm việc rất tốt, thế mà sáng nay, cô ấy đã quên để cái bình sữa nhỏ trên khay đồ ăn điểm tâm của tôi. Có điều gì đó làm cô ta bận tâm. Tôi nghĩ là sẽ dễ hơn nếu ông thuyết phục cô ấy rằng cần phải nói với ông tất cả những gì cô ta biết!

Câu cuối cùng này cô Marple vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Craddock. Cái nhìn trong sáng của cô nói lên một cách chân thành rằng cô thấy anh ta khá đẹp trai. Ngài Henry mỉm cười và viên thanh tra đỏ mặt.

- Chuyện riêng tư của anh ta cũng thú vị đấy - Cô Marple nói tiếp - Anh ta có thể tự xưng bằng tên của người khác.

Rydesdale nhăn trán.

- Người khác ư?

- Tôi diễn đạt chưa rõ. Người khác, đối với tôi, là một người bí ẩn mà anh ta hoạt động để làm lợi cho hắn.

- Vậy bà cho là anh ta đã không hành động theo sáng kiến cá nhân à?

Câu hỏi có vẻ làm cho bà già sửng sốt.

- Tất nhiên là không rồi!... Đây là một chàng trai trẻ hơi điên đo, ngại ngùng. Một sự gian dối nhỏ không làm anh ta ghê tởm, anh ta làm giả một cái séc với số tiền chẳng là bao, anh ta có khả năng rút một cái khăn bàn vào túi hoặc rút trộm một ít tiền trong ngăn kéo tủ quần áo, làm tất cả cái đó để có thể mua những cái cà vạt hoặc đưa bạn gái đi chơi. Thế rồi đột nhiên, chàng trai trẻ đó lại mạo hiểm, súng cầm trong tay, bước vào một gian phòng đầy người và bắt đầu bắn! Tôi nói rằng chuyện đó là vô lý! Đây không phải là tính cách của anh ta và chuyện đó thật khó tin!

Craddock nuốt nước bọt, ý kiến đó cũng giống ý kiến của Letitia Blacklock. Cũng là ý kiến của bà vợ ông mục sư. Và anh ta càng ngày càng nghĩ đúng như vậy.

- Vậy thì, thưa cô Marple, có thể cô sẽ nói cho chúng tôi điều gì đã xảy ra chứ?

Mặc dù không muốn, anh cũng đã làm cho câu hỏi của mình thành hơi thô bạo và khiêu khích.

- Làm thế nào mà tôi biết được đây? Tôi đã đọc bài báo, nhưng nó chỉ nói lên rất ít... Người ta có thể đặt ra những giả thiết, đúng vậy, nhưng lại không có dữ liệu chắc chắn nào.

- George, - Ngài Henry nói - liệu có sai nguyên tắc không nếu để cô Marple đọc những ghi chép của Craddock về những cuộc nói chuyện anh ta đã tiến hành ở làng Chipping Cleghorn?

- Tôi không biết, - Rydesdale trả lời - nhưng để lên ngồi ở vị trí này thì đôi khi tôi cũng phải quên đi nguyên tắc, còn những ghi chép đó, thì tôi không thấy có trở ngại nào ngăn cô Marple đọc chúng. Vả lại tôi cũng tò mò muốn biết ý kiến của cô ấy.

Cô Marple có vẻ rất ngượng ngáp.

- Tôi sợ rằng, - Cô nói - ngài Henry đã nói quá lên với các anh về tài cán của tôi! Thực ra, tôi chẳng có năng khiếu gì cả... Chẳng có tí nào, thật vậy!... Chỉ có một chút hiểu biết về bản chất con người, có thể thế, nhưng chỉ có thể thôi... Tôi có xu hướng, tôi e là thế, là luôn luôn dè chừng, ngờ vực. Tính cách đó cũng không dễ mẫn cảm nhưng tính ngờ vực đó lại luôn được các sự kiện chứng minh là đúng đắn!

Rydesdale đưa cho bà già những tờ giấy mà chính tay Craddock đã đánh máy.

- Mời cô đọc chúng đi! Cô sẽ không giữ được chúng lâu đâu và có thể cô sẽ phát hiện ra một số điều mà chúng tôi đã bỏ sót! Vụ án sẽ được xếp lại nhưng tôi sẽ không bức mình, nếu trước khi đóng lại hồ sơ, được tham khảo ý kiến của một thám tử nghiệp dư.

Ba người đàn ông ngồi im lặng trong khi bà già đọc. Đọc xong, cô Marple đặt những tờ giấy lên bàn và thở dài nhẹ nhàng.

- Tất cả những người này tường thuật lại sự việc khác nhau, có những việc mà họ đã nhìn thấy và có cả những việc mà họ tưởng tượng là đã nhìn thấy.

Craddock hơi thất vọng. Anh ta tự hỏi, rốt cuộc, liệu ngài Henry có đúng không khi tin tưởng vào khả năng tuyệt vời của bà già gàn dở của ông ta; ông ta đã thuyết phục mọi người rằng rất có thể bà già sẽ đặt tay vào được một sự việc nhỏ nhoi nhưng lại làm sáng tỏ được vụ án, mà không một ai nhận thấy. Vậy mà bà ta lại chỉ nói lên cái sự thật khá là trẻ con ấy.

- Những sự việc, - Anh ta nói - có vẻ không cần bàn cãi nữa. Tất cả mọi người ở đó đều đã nhìn thấy một việc như nhau. Họ đã trông thấy một người đàn ông đeo mặt nạ mở cửa ra. Anh ta cầm một khẩu súng lục và một cái đèn pin. Anh ta đã dọa họ bằng vũ khí. Và điều đó, *họ đã nhìn thấy!*

- Không nghi ngờ gì nữa - Cô Marple dịu dàng trả lời - Ngoài điều đó ra thì họ thật ra không thể trông thấy cái gì cả...

Craddock không để lộ ra chút nào sự ngạc nhiên của mình. Cô Marple tinh tế hơn anh nghĩ nhiều! Anh đã giăng ra cho cô ta một cái bẫy nhưng cô ta đã tránh được nó. Điều đó không thể làm thay đổi các sự việc một chút nào, nhưng cô ta cũng như chính anh đã nhận thấy rằng, cái người đeo mặt nạ đó thì những người trong phòng khách *đã không thực sự trông thấy anh ta!*

Cặp má hồng lên và đôi mắt lấp lánh, cô Marple nói tiếp:

- Nếu tôi đã hiểu đúng thì tiền sảnh không được sáng lắm phải không?

- Nó không sáng lắm.

- Rút ra là nếu người đó đứng trong bóng tối và chĩa về căn phòng luồng sáng mạnh của cái đèn pin, thì người ta không thể trông thấy anh ta, mà *người ta chỉ nhìn thấy cái đèn pin của anh ta thôi.*

- Đúng thế.

- Vậy là khi một số nhân chứng nói rằng họ đã nhìn thấy một người đeo mặt nạ, họ đã nói khoác mà không nhận ra, đó không phải là cái mà họ đã nhìn thấy vào lúc đó, mà là *cái họ đã trông thấy sau này*, khi ánh sáng bật lên. Cái đó, nếu tôi không nhầm, khá phù hợp với giả thiết rằng anh chàng Rudi Scherz vĩnh viễn chỉ là anh chàng khốn khổ, người phải gánh lấy trách nhiệm và phải trả giá cho tội ác gây ra bởi người khác, trong thực tế.

- Tôi cần phải hiểu là, - Rydesdale hỏi với nụ cười độ lượng - cô nghĩ rằng hẳn ta đã để cho một người bí ẩn thuyết phục là đến bắn súng vào một phòng khách đầy người à? Một nhiệm vụ khá kỳ cục, cô cho là thế chứ?

- Theo ý kiến tôi, - Cô Marple nói tiếp - người ta đã thuyết phục anh ta rằng đây chỉ là một trò đùa. Tất nhiên là người ta đã trả tiền cho anh ta. Anh ta đã nhận tiền để đi đăng thông báo trên tờ báo địa phương, để xem xét vị trí và đến vào tối hôm đó, đeo mặt nạ và ăn vận đen tuyền, mở cửa đột ngột, rọi đèn và hô lên: "Giơ tay lên!".

- Và anh ta cũng được trả tiền để bắn mấy phát súng à?

- Ồ không! Anh ta chưa bao giờ có súng cả!

- Tuy vậy, tất cả bọn họ đã nói...

Rydesdale không nói hết câu.

- Anh ta có khẩu súng hay không, không một ai có thể *nhìn thấy nó* được! Theo tôi, thì anh ta không có súng. Anh ta đã hô lên: "Giơ tay lên!". Và tôi cho là vào đúng lúc đó, trong bóng tối, có ai đó đã rất nhẹ nhàng luồn ra phía sau anh ta, để bắn qua vai anh ta hai phát súng. Anh ta đã khiếp sợ, quay người lại và lúc đó người kia đã bắn gục anh ta, rồi sau đó bỏ rơi khẩu súng xuống đất, ngay cạnh anh ta...

Cả ba người đàn ông nhìn cô Marple. Ngài Henry nói đầu tiên:

- Đây là một giả thiết rất đáng chấp nhận.

- Nhưng ai sẽ là nhân vật X hoạt động trong bóng tối ấy? - Rydesdale hỏi.

- Để biết được hẳn, - Cô Marple trả lời - các ông cần phải làm cho cô Blacklock nói ra ai có thể muốn giết cô ấy.

- Vậy là cô nghĩ rằng chính cô ấy là người mà người ta muốn giết à?

- Đó là vì những dấu hiệu bên ngoài làm người ta tưởng thế. Tôi tin rằng cái người đã thuê Rudi Scherz, đã hạ lệnh cho anh ta phải giữ bí mật nhưng cũng có thể là anh ta lại không làm thế. Nếu như anh ta có nói ra cho ai đó, thì chắc chắn người ấy là Myrna Harris.

Craddock đứng dậy.

- Tôi đi tìm cô Myrna xem sao.

Cô Marple gật đầu ra hiệu đồng tình.

- Ý kiến tuyệt vời, ông thanh tra! Tôi cảm thấy tốt hơn nếu ông đi nói chuyện với cô ấy, bởi vì, nếu cô ta nói với ông tất cả những gì cô ta biết thì sự an toàn của cô ta cũng được bảo đảm hơn.

- Tôi đảm bảo với ông là tôi chưa bao giờ buồn khổ đến thế trong đời tôi - Myrna Harris thú nhận - bởi vì mẹ tôi là người rất hay hoảng hốt... Và tôi lại có vẻ như là tông phạm!... Là vì thế mà tôi không dám nói với ông rằng tôi nghĩ đó thật sự không phải là một trò đùa!

Thanh tra Craddock nhắc lại những lời bảo đảm và những lời đó làm cho cô gái trẻ không cầm cự được nữa.

- Tôi sẽ nói cho ông tất cả - Cô nói tiếp - Với điều kiện ông hứa với tôi là sẽ không lôi tôi vào vụ này nhé. Vì mẹ tôi mà... Chuyện đó đã bắt đầu vào ngày mà Rudi đã có hẹn với tôi rồi sau lại không hẹn gặp tôi nữa. Chúng tôi định đi xem phim vào tối hôm đó vậy mà anh ta lại báo với tôi là không đến được! Tất nhiên là tôi hơi bực mình. Nhưng anh ta nói với tôi là chuyện đó không phải là lỗi của anh ta, anh ta có một công việc phải làm vào tối hôm đó, và việc đó phải làm ở chỗ khác. Tôi hỏi anh ta về công việc mà anh ta đã nói với tôi, anh ta dặn tôi đừng nói cho ai khác và giải thích cho tôi rằng đây là một trò đùa thú vị, trò chơi "giơ tay lên" sẽ diễn ra ở nhà những người có khách vào tối hôm đó. Anh ta cho tôi xem, để chứng minh, thông báo mà anh ta đã cho đăng trên tờ báo và tôi thấy điều này khá ngộ nghĩnh. Ngay lúc đó, anh ta nói với tôi là anh ta thấy câu chuyện này khá ngu ngốc, nhưng nó lại rất giống những người Anh, những người cả đời vẫn là những đứa trẻ và chẳng bao giờ chín chắn cả. Ông có biết nét mặt tôi thế nào khi tôi đọc được những gì đã xảy ra, rằng đây không hề là chuyện đùa tí nào, rằng Rudi thật sự đã bắn vào mọi người và sau đó tự sát. Tôi đã nghĩ vậy, nếu tôi nói ra là tôi biết chuyện thì người ta lại nghĩ là tôi đã biết tất cả! Tôi thậm chí không biết rằng anh ta có một khẩu súng nữa, và lại anh ta cũng không nói cho tôi biết là anh ta đã đem theo một khẩu súng.

Craddock một lần nữa lại làm cho cô gái trẻ yên lòng. Sau đó, anh đặt câu hỏi quan trọng nhất:

- Vì trò đùa đó, ai là người đã dựng nên? Anh ta có nói với cô chứ?

- Không.

- Anh ta không nói đến tên ai à?

- Không một ai cả. Anh ấy chỉ nói: "Tôi sẽ cười vỡ bụng khi tôi nhìn thấy mặt họ!".

Craddock nghĩ thầm là người ta đã không để cho anh ta chút thời gian nào để cười cả.

- Đây chỉ là một giả thiết - Rydesdale nói trong chiếc xe đưa cả ba người đàn ông về Medenham - Chẳng có cái gì để làm cơ sở cả, hoàn toàn không có gì. Cứ cho đây là những lời nói vớ vẩn của một bà già và bỏ qua chúng đi! Các ông có đồng ý không?

- Không hẳn như vậy, thưa ông! - Craddock phản đối.

- Tất cả những điều này khó có thật! Tay X bí ẩn, người mọc lên trong bóng tối đằng sau anh bạn Thụy Sĩ của chúng ta từ đâu đến? Hẳn là ai? Và hẳn hiện ra sao?

- Không có khả năng anh ta đi vào nhà, như chính Scherz, qua lối cửa nhỏ... Hay là anh ta đi đến từ nhà bếp.

- Anh muốn nói là: "Hay cô ta đến từ nhà bếp?" phải không?

- Đây cũng là một khả năng, thưa ông. Cô gái đó không làm cho tôi tin tưởng chút nào. Tiếng

gào thét của cô ta, những cơn thần kinh, có thể là giả vờ! Cô ta có thể có ảnh hưởng đối với Scherz, đã cho anh ta đi vào trong nhà vào đúng thời điểm, đủ âm mưu gây nên vụ này và giết chết chàng trai trẻ ngốc nghếch mà cô ấy đã sử dụng và sau khi đã làm xong việc đó, cô ta đã hay nhanh vào bếp để chộp lấy tấm da sơn dương và diễn trò hoảng sợ.

- Anh đã quên lời khai của Edmund Swettenham rất rõ ràng là: cánh cửa phòng ăn đã bị khóa bằng chìa từ bên ngoài và chính ông ta đã mở nó ra. Còn có những cánh cửa khác ở khu đó không?

- Có, thưa ông, có cánh cửa dẫn đến cầu thang ở phía sau nhà bếp, cái bếp thì ở ngay dưới cầu thang đó. Nhưng cánh cửa đó không còn tay nắm nữa. Nó đã bị vỡ từ ba tuần nay, hình như thế, và người ta chưa chữa nó. Câu chuyện thật lạ lùng, nhưng lại có vẻ thật. Cái chốt cửa và hai tay nắm ở trên một cái giá trong tiền sảnh, phủ đầy bụi... Nhưng không vì thế mà một kẻ chuyên nghiệp lại không có nhiều cách khác để mở cái cửa đó ra.

- Anh cần phải điều tra cô gái này và xác minh lại giấy tờ của cô ấy. Tôi ngờ rằng giả thiết này có lý đấy...

Rydesdale nhìn vào mắt cấp dưới.

- Tôi hiểu sự hoài nghi của anh, anh Craddock. Nhưng tôi rất sung sướng nếu chúng ta điều tra thêm một chút về vụ việc này...

- Tôi thích được nghe những lời nói như vậy.

- Chúng ta có thể nghiên cứu về khẩu súng! Nếu giả thiết có giá trị, thì nó không phải là của Scherz đâu. Vả lại cũng chẳng có ai nói cho chúng ta là anh ta có súng cả.

- Khẩu súng được sản xuất ở Đức.

- Không nghi ngờ gì nữa, nhưng những vũ khí được sản xuất ở lục địa đều như vậy. Tất cả các binh lính đều đã đem chúng về. Chúng ta không thể hy vọng gì nhiều về mặt đó.

- Anh có thấy những điểm khác để tiến hành điều tra không?

- Có động cơ... Động cơ của tội ác phải tồn tại. Nếu giả thiết phù hợp về mặt nào đấy thì vụ việc ngày thứ sáu đó rõ ràng là một mưu toan giết người. *Có ai đó đã định giết cô Blacklock.* Nhưng tại sao lại muốn giết? Câu hỏi đó được đặt ra và nếu như có ai đó trả lời được nó thì chỉ có thể là chính cô Blacklock.

- Hình như là ý nghĩ người ta muốn giết cô ấy làm cô ấy cảm thấy kỳ cục phải không?

- Ý nghĩ là Rudi Scherz muốn giết cô ấy ư? Đúng thế. Và sau đó, thưa ông, còn một việc khác nữa!

- Việc gì thế?

- Có thể còn có một mưu toan giết người thứ hai.

- Và nó chứng minh hùng hồn là giả thiết có lý! À mà anh hãy theo dõi cô Marple nhé.

- Theo dõi cô Marple ư?

- Sau khi nói chuyện với chúng ta, cô ấy sẽ đến Chipping Cleghorn, ở chỗ nhà xứ. Cô ấy sẽ đi

đến Medenham Wells hai lần trong một tuần để chữa bệnh. Nếu như tôi hiểu đúng thì cái bà Harmon ấy là con gái của một bà bạn cũ của cô Marple.

- Tôi thấy tốt nhất là cô ấy cứ ở nguyên một chỗ.

- Anh sợ là cô ấy làm vướng chân anh à?

- Không phải thế, thưa ông. Mà là vì đây là một bà già nhỏ bé dững cảm và tôi sẽ buồn nếu như xảy ra chuyện gì với cô ấy...

Chương IX: Câu chuyện về một cái cửa

- Tôi xin lỗi vì lại phải làm phiền cô, thưa cô Blacklock.
- Không cần phải xin lỗi đâu! Tôi nghĩ rằng cuộc điều tra đã tiến hành được tám ngày, ông tiếp tục những cuộc thẩm vấn của ông, phải không?

Craddock trả lời bằng một cái gật đầu.

- Để bắt đầu, thưa cô Blacklock, tôi cần phải nói với cô rằng Rudi Scherz không hề là con trai của ông chủ khách sạn Alpes, ở Montreux. Hình như anh ta đã bắt đầu sự nghiệp trong một bệnh viện ở Bern, ở đó anh ta là y tá. Dưới một cái tên mùa đông. Sau đó, anh ta lại làm việc ở Zürich trong một cửa hàng lớn. Trong thời gian anh ta ở đó, những vụ trộm cắp trong các quầy hàng xảy ra nhiều hơn trước.

- Ngắn gọn, đây là một thằng bé lừa đảo khôn khéo và tôi đã không nhầm khi nói rằng tôi chưa bao giờ trông thấy hắn phải không?

- Tất nhiên là chưa. Người ta đã chỉ cho hắn thấy cô ở khách sạn Royal Spa, tôi chắc thế và hắn đã nói dối khi khẳng định là nhận ra cô.

- Nhưng tại sao hắn lại đến Chipping Cleghorn? Hắn nghĩ rằng ở đây hay hơn ở khách sạn Royal Spa à?

- Cô vẫn giữ ý kiến là ở nhà cô không có cái gì đó giá trị lớn chứ?

- Tất nhiên là tôi vẫn giữ ý kiến đó! Tôi có thể đảm bảo với ông rằng ông sẽ không phát hiện ra ở đây một bức tranh có giá trị nào hoặc cái gì đấy tương tự như vậy!

- Vậy là cô Bunner đã có lý khi nói là *hắn muốn chính mạng sống của cô!*

- Nhưng điều đó thật ngu ngốc!

- Không phải. Tôi cũng tin đấy là sự thật!

Cô Blacklock hướng về viên cảnh sát cái nhìn nghiêm khắc và rắn rỏi.

- Chúng ta nói rõ nhé! Ông thật sự tin rằng chàng trai trẻ đó đến đây, sau khi đã làm tất cả để cho đến một nửa làng tập trung tại nhà tôi vào đúng thời điểm mà...

Cô Bunner ngắt lời bạn.

- Nhưng *điều này* thì có thể anh ta đã không muốn!... Cái thông báo kinh khủng đó anh ta chỉ đi đăng cho một *mình bạn thôi!*... Nếu như mọi chuyện xảy ra như anh ta đã dự tính thì anh ta đã có thể giết bạn rồi bỏ đi. Không một ai có thể đoán ra kẻ giết người cả!

- Có thể thế, nhưng...

- Tôi tin chắc, Letty, rằng cái thông báo đó không phải là một trò đùa. Và lại, đừng quên là Mitzi cũng có cùng ý kiến với tôi. Cô ta cũng đã sợ đến chết đi được!

Craddock xen vào.

- Hãy nói về Mitzi đi! Tôi muốn biết rõ về cô ấy hơn.
- Giấy tờ của cô ta hợp lệ.
- Tôi không nghi ngờ điều đó. Giấy tờ của Scherz cũng có vẻ không chê vào đâu được.
- Nhưng tại sao anh chàng Rudi Scherz này lại muốn giết tôi?
- Có thể có một người nào đó ở phía sau anh ta. Cô có nghĩ thế không?
- Vấn đề vẫn vậy. Tại sao lại có ai đó muốn giết tôi?
- Chính điều đó tôi muốn hỏi cô, thưa cô Blacklock!
- Thôi được! Tôi không thể trả lời ông! Tôi không có kẻ thù. Theo như tôi biết thì tôi luôn sống hòa thuận với hàng xóm láng giềng. Tôi chỉ giữ một bí mật nào cả và ý nghĩ là có ai đó muốn giết tôi thật là lỗ bịch. Còn về Mitzi, nghĩ rằng cô ấy có liên quan đến việc này thì cũng thật là vô lý! Khi cô ấy nhìn thấy lời thông báo trên tờ *Gazette* cô ấy như phát điên lên. Cô ấy đã muốn đóng gói đồ đạc và bỏ nhà đi ngay lập tức.
- Có thể đấy là thủ đoạn khôn khéo của cô ấy?

- Hiển nhiên rồi, nếu như ý của ông đã quyết thì ông nói gì mà chả được! Dù sao thì tôi cũng tin chắc rằng nếu như Mitzi có thù ghét tôi, thì cô ta sẽ cho thuốc độc vào thức ăn của tôi, chứ cô ta chắc chắn không dàn dựng một màn kịch lỗ bịch và phức tạp như thế. Hãy đi thăm vấn cô ta đi nếu ông cho là không thể làm gì khác! Bà Harmon đến uống trà vào chiều nay cùng với một bà già nào đó đang ở nhờ nhà bà ấy, tôi đã nhờ Mitzi làm những cái bánh gatô nhỏ. Tôi tin chắc là cô ấy sẽ không làm bánh được nếu ông tra hỏi cô ấy. Ông không thể nghi ngờ một người nào khác à?

2

Craddock đi về phía nhà bếp. Anh đặt ra cho Mitzi những câu hỏi đã từng hỏi và nhận được những câu trả lời giống lần trước.

Đúng, cô ta đã khóa bằng chìa cái cửa đằng trước ngay sau 4 giờ chiều. Không, cô ấy không thường xuyên làm thế, nhưng ngày hôm đó, cô ta đã lo lắng, "vì cái thông báo khủng khiếp đó". Không, cô ấy đã không khóa cái cửa nhỏ. Không cần làm thế, bởi vì cô Blacklock và cô Bunner sẽ đi ra qua đó để nhốt gà vịt vào ban đêm, và bà Haymes cũng có thói quen về nhà qua cửa đó.

- Bà Haymes đã tuyên bố là đã khóa cửa bằng chìa vào lúc năm giờ rưỡi.
- Và tất nhiên là ông tin bà ta à?
- Thế cô nghĩ là tôi không nên tin à?
- Tôi nghĩ gì thì ông đâu có quan tâm? Bởi vì, tôi, thì ông không tin tôi!
- Cô nghĩ là, cái cửa đó, bà ta đã không khóa bằng chìa à?
- Bà ta đã canh chừng nó!
- Tại sao?

- Chàng trai trẻ đó đã không hành động một mình! Không hề! Anh ta biết rõ là anh ta sẽ thấy cánh cửa vẫn mở...

- Thực ra, cô muốn nói gì?

- Quan trọng gì, vì ông có tin tôi đâu. Bà ta là một người Anh và bà ấy không nói dối! Còn tôi tôi chỉ là một kẻ tị nạn khốn khổ. Ông tin bà ta... nhưng dù sao, nếu như tôi có nói với ông...

- Cô lầm rồi! Chúng tôi quan tâm đến mọi lời khai và...

- Tôi sẽ không nói gì cho ông cả! Để làm gì? Tất cả các ông đều như nhau. Các ông khinh bỉ những người tị nạn và săn đuổi họ! Nếu tôi nói với ông rằng, tám ngày trước đó, anh chàng trẻ tuổi đó đã đến đây để hỏi xin tiền cô Blacklock và cô ấy đã đuổi anh ta ra khỏi cửa và tôi đã nghe thấy anh ta nói chuyện với bà Haymes... Chính xác là với bà Haymes đấy, trong cái chòi để ngồi chơi mùa hè... thì ông có cho là tôi bịa ra không?

Craddock nghĩ là điều đó hoàn toàn có thể xảy ra nhưng anh không nói ý nghĩ đó ra mà chỉ nói rằng có lẽ cô ta đã không thể nghe được những gì người ta đã nói trong cái chòi đó.

- Chắc chắn là ông nhầm! - Mitzi kêu lên vẻ đắc thắng - Tôi đã đi tìm một loại rau thơm và tôi đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau trong cái chòi đó. "Nhưng tôi sẽ có thể trốn vào đâu được?" Bà ta trả lời: "Tôi sẽ chỉ chỗ cho anh". Rồi bà ta nói thêm: "Vào sáu giờ mười lăm nhé". Tôi đã nghĩ rằng: "À ra thế! Thật là đức hạnh đối với một phụ nữ! Cho đàn ông vào nhà. Cô Blacklock sẽ tống bà ta ra cửa nếu biết chuyện này". Bây giờ, tôi nhận ra là tôi đã hiểu sai, đây không phải là một cuộc hẹn hò yêu đương, mà những người đó âm mưu một tội ác! Tuy nhiên, đối với ông thì tất cả chuyện đó là do tôi bịa ra!

Craddock không dám mạo hiểm ngoài một câu hỏi thận trọng:

- Cô tin chắc là bà ta đã nói chuyện với Rudi Scherz chứ?

- Tôi đã nhìn thấy anh ta đi ra khỏi cái chòi.

- Tại sao cô lại không kể cho tôi tất cả chuyện này vào hôm trước?

- Bởi vì lúc đó tôi không nhớ... à bởi vì tôi đã không nghĩ... Chỉ sau khi tôi hiểu là họ đã âm mưu với nhau...

- Và cô tin chắc đấy là bà Haymes à?

- Ồ! Cái đó thì hoàn toàn chắc chắn! Đấy là một mù ăn cắp, mù Haymes ấy! Đối với một bà lớn như bà ấy thì tiền kiếm được do làm việc không đủ. Thế là bà ấy ăn cắp của cô Blacklock...

Chăm chú theo dõi phản ứng của người phụ nữ trẻ, viên thanh tra nói bằng giọng rất bình thản:

- Thế nếu có ai đó nói với tôi là anh ta đã nhìn thấy cô đang nói chuyện với Rudi Scherz thì sao?

Mitzi chỉ nhún vai.

- Đấy chỉ là lời nói dối, không hơn không kém! Chỉ là nói dối thôi, cần phải chứng minh nó chứ. Tôi chưa bao giờ nói câu nào với Rudi Scherz và tôi không cho phép một ai nói điều ngược lại, kể cả một cảnh sát cũng thế! Bây giờ, ông đi đi. Tôi bận làm việc.

Craddock nghe theo. Anh lui ra hơi hoang mang. Mitzi thường nói dối, anh biết vậy, nhưng lần này cô ta đã nói rất thành thật, rất có thể là có sự thật trong những điều cô ta kể. Craddock quyết định sẽ đi hỏi Phillipa Haymes.

Mãi suy nghĩ, anh đã đến tiền sảnh và cố mở nhưng vô ích, cái cửa đã bị bít lại. Lúc đó cô Bunner vừa xuống cầu thang lên tiếng báo là anh nhầm.

- Không phải cái cửa đó, ông thanh tra! Cái cửa đó không mở được đâu! Cái cửa đúng là cái bên trái cơ. Có thể nhầm lẫn, có nhiều cửa ở đây quá!

Rất vui vẻ, cô Bunner kể ra những cái cửa khác nhau thông ra tiền sảnh.

- Cái đầu tiên là cửa nhà kho. Cạnh đấy là cửa tủ tường đựng quần áo, rồi đến cửa phòng ăn. Trước mặt là cái cửa giả mà anh đã tốn công tìm cách mở, cửa của phòng khách, cửa cái tủ tường để bát đĩa, rồi cái cửa của căn phòng nhỏ mà chúng tôi gọi là “phòng hoa”, rồi phía cuối kia là cửa đi ra vườn. Người ta thường nhầm lẫn hai cái cửa sau cùng. Vì thế mà chúng tôi đã chặn cái cửa của phòng khách nhỏ bằng cái bàn ở tiền sảnh. Nhưng cách đây ít lâu chúng tôi đã chuyển cái bàn đó vào sát tường phía trước, nơi hiện nay nó đang ở đó.

Một ý nghĩ, tuy còn chưa rõ ràng, vụt đến trong đầu viên cảnh sát.

- Chuyện này xảy ra đã lâu chưa?

Với Dora Bunner, người ta có thể hỏi mà không cần giải thích.

- Không, chưa lâu lắm... cách đây khoảng mười hai ngày... hoặc nhiều nhất là mười lăm ngày...

- Thế tại sao các vị lại chuyển chỗ cái bàn?

- Tôi nghĩ đấy là vì những cành hoa. Hình như Phillipa đã cắm chúng vào một cái bình lán. Những bông hoa mùa thu cùng với cành lá... Tất cả được sắp xếp rất đẹp vì bà ấy rất có “gu”. Tuy vậy, bình hoa to quá nên chúng tôi đã rất vất vả để đi qua.

Craddock nhìn cái cửa.

- Như vậy đó không phải là cái cửa giả à?

- Không, không! Đấy là một cái cửa thật. Nó dẫn tới phòng khách nhỏ, nhưng khi người ta gộp hai phòng lại làm một thì nó thành ra thừa và người ta bít nó lại.

- Nó bị đóng đinh lại à?

- Không. Người ta chỉ khóa nó lại bằng chìa và chốt lại.

Craddock đẩy đi đẩy lại cái chốt gắn trên cửa. Nó hoạt động dễ dàng. Thậm chí quá dễ nữa.

- Cái cửa này được mở lần cuối cùng khi nào?

- Ô! Cách đây nhiều năm rồi. Từ khi tôi ở đây, tôi chưa từng thấy nó mở bao giờ cả.

- Cô có biết chìa khóa ở đâu không?

- Không đâu, trời ạ! Có một đồng chìa khóa trong cái tủ nhỏ đằng kia, có thể nó nằm trong đó.

Đúng là nó ở trong đó. Craddock đã tìm thấy nó, tận dưới đáy một cái ngăn kéo, lẫn giữa một đồng chìa khóa han gỉ. Anh đút nó vào ổ khóa và mở cửa, nó quay trên bản lề không một tiếng động.

- Cẩn thận! - Cô Bunner kêu lên - Có thể có cái gì đó ở phía bên kia! Vì chúng tôi chưa mở nó bao giờ.

- Thật chứ?

Bằng giọng hơi cường điệu, anh nói thêm:

- Cái cửa này đã được mở ra gần đây, thưa cô Bunner. Ổ khóa đã được bôi dầu và các cái bản lề cũng vậy.

Cô ta nhìn anh sững sốt cao độ.

- Nhưng ai có thể làm việc này?

- Đấy chính là cái mà tôi sẽ phát hiện ra. - Viên cảnh sát trả lời.

Chương X: Pip và Emma

Cô Blacklock lần này nghe anh chăm chú hơn, vốn thông minh, cô đã hiểu ngay rằng phát hiện đó có thể là rất quan trọng.

- Phải, cô công nhận, việc này thay đổi tất cả! Cái cửa này không cần dùng đến và theo như tôi biết thì không một ai động đến nó!

Viên thanh tra nhấn mạnh.

- Nhưng tuy vậy người ta đã động đến nó điều đó có nghĩa là, trong khi ánh sáng bị tắt vào tối hôm đó, *tất cả những người có mặt trong phòng này* đều có khả năng lườn ra khỏi phòng khách để đứng đằng sau Rudi Scherz và bắn vào cô.

- Mà không bị nhìn thấy và nghe thấy à?

- Đúng, không bị nhìn thấy và nghe thấy.

- Và ông nghĩ rằng một trong những người đã o83 đây muốn giết tôi à? Nhưng *tại sao*? Vì lòng yêu kính Chúa, hãy nói cho tôi *tại sao* đi!

- Tôi lại có cảm giác là, cô Blacklock, chính cô *phải* trả lời được câu hỏi này.

- Nhưng tôi lại không trả lời được, ông thanh tra, tôi bảo đảm với ông đấy.

- Nếu vậy, chúng ta cùng xem xét nhé! Thế nếu cô chết đi thì ai sẽ là người thừa kế của cô?

- Patrick và Julia. Đồ gỗ trong nhà thì dành cho Bunny, mặt khác tôi cũng để lại cho cô ấy một khoản lợi tức nhỏ. Tôi chỉ có rất ít tài sản. Tôi có những cổ phiếu của Đức và Ý nhưng chúng đã mất hết giá trị rồi, thuế má thì tăng vọt còn lợi nhuận lại giảm, tôi có thể đảm bảo với ông rằng tôi chẳng đáng giá gì để mà bị giết cả. Vả lại, năm ngoái, tôi đã đổi phần lớn tiền của tôi lấy niên kim trọn đời rồi.

- Mặc dù vậy, thừa cô Blacklock, cô có một thu nhập chắc chắn và nó sẽ về tay cháu trai và cháu gái của cô phải không?

- Từ đó rút ra kết luận là Patrick và Julia đã quyết định loại bỏ tôi phải không? Tôi không thể tin điều đó. Chúng không đến nỗi cần tiền đến thế!

- Cô chắc chắn thế chứ?

- Tôi không biết bởi vì chúng không nói điều đó với tôi, nhưng tôi dứt khoát từ chối nghi ngờ chúng. Có thể một ngày nào đó tôi đủ giàu để đáng bị giết, nhưng ngày đó chưa đến!

- Tôi không hiểu, thưa cô Blacklock. Cô muốn nói điều gì?

- Đơn giản là một ngày nào đó, có thể gần đây, tôi sẽ trở thành giàu có.

-Ồ, thật thú vị! Cô có thể nói rõ được không?

- Được thôi. Trong thời gian hai mươi năm, tôi đã là thư ký và gần như người cộng tác của Randall Goedler.

Craddock vênh tai lên. Randall Goedler là một nhân vật nổi tiếng trong giới tài chính. Nếu trí nhớ không đánh lừa anh, thì ông ta đã chết vào năm 1937 hoặc 1938.

- Khi chết ông ấy giàu vô kể. Ông ấy không có con. Vậy là ông ấy để lại cho vợ ông quyền thu hoa lợi từ tài sản của ông, tài sản này sẽ về tay tôi toàn bộ khi vợ ông ấy chết. Ông ấy đã mất được mười hai năm rồi. Trong suốt những năm này, chính tôi có đầy đủ lý do để giết bà Goedler. Tuy nhiên, điều này cũng chẳng giúp ông được gì nhiều!

- Xin cô thứ lỗi tôi muốn hỏi một câu, thưa cô Blacklock, nhưng bà Goedler không thấy điều khoan đó trong di chúc khá... kỳ lạ à?

- Xin lỗi cũng vô ích thôi! Thực ra, điều mà ông muốn biết là tôi có phải là tình nhân của Randall Goedler hay không. Thôi được! Không đâu! Tôi không tin là Randall lại yêu tôi và tôi thì chắc chắn là chưa bao giờ yêu ông ấy, theo kiểu mà anh vừa nghĩ. Tôi lại luôn có nhiều thiện cảm với Belle, vợ ông ấy. Rất có thể là ông ấy đã nghĩ đến tôi khi viết di chúc là do lòng biết ơn. Ông cần phải biết, ông thanh tra, rằng khi bắt đầu sự nghiệp, khi vị trí của ông ta còn lâu mới vững chắc, Randall đã suýt bị phá sản, Ông ta chỉ thiếu có vài nghìn bảng thôi, nhưng lại cần ngay lập tức. Tôi lúc đó lại có tiền tiết kiệm và tôi tin vào vận đỏ của ông ta. Thế là tôi bán tất cả những gì tôi có và tôi đưa tiền cho ông ấy. Chỉ tám ngày sau đó thôi ông ấy đã có một tài sản khổng lồ. Từ lúc đó, ông ta đối xử với tôi gần như là một người hùn vốn!

Sau một tiếng thở dài, cô ta nói tiếp:

- Cha tôi chết, em gái tôi ốm mà không có hy vọng chữa khỏi, tôi phải bỏ việc để chăm sóc cô ấy. Randall chết sau đó hai năm. Tôi đã kiếm được nhiều tiền cùng với ông ấy, nghĩa là công ty của chúng tôi ấy, và tôi cũng không mong là ông ấy sẽ để lại cho tôi cái gì. Nhưng tôi đã rất cảm động - và tự hào nữa - khi biết là tất cả tài sản của ông ấy sẽ về tay tôi nếu như Belle chết trước tôi. Và bà ta thì lại ốm yếu. Tôi nghĩ là con người khốn khổ đó cũng không biết là nên để lại tài sản cho ai. Belle là một người rất đáng yêu, bà ấy thấy điều đó rất tốt. Bà ấy sống ở xứ Ecosse và tôi đã không gặp bà ấy từ nhiều năm rồi, nhưng chúng tôi vẫn thư từ cho nhau đều đặn vào lễ Nôen... Cũng cần phải nói là ngay trước chiến tranh, tôi đã đến Thụy Sĩ và ở lại đó, cùng với em gái tôi. Em tôi đã chết ở đó, trong một nhà điều dưỡng, và tôi đã quay về nước Anh vào năm ngoái.

Cô ta im lặng và Craddock là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng đó.

- Cô đã nói rõ lúc này là sắp tới có thể cô sẽ rất giàu có. Tại sao lại “sắp tới”?

- Bởi vì tôi đã biết qua cô y tá chăm sóc Belle là bà ấy ngày càng yếu đi. Cái chết sẽ tới trong độ vài tuần nữa...

Cô ta nói thêm cay đắng:

- Số tiền đó, tôi không thể nói là nó làm tôi vui! Tôi có nhiều hơn những gì tôi cần vì nhu cầu của tôi rất khiêm tốn. Tóm lại, ông thanh tra, nếu như Patrick và Julia muốn giết tôi vì tiền thì chúng phải đợi vài tuần nữa.

- Đúng thế. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô lại chết trước bà Goedler? Lúc đó thì tiền sẽ đi đâu?

- Đây là một câu hỏi mà tôi chưa bao giờ đặt ra! Đến với Píp và Emma, tôi nghĩ...

Craddock mở to mắt hết cỡ. Cô ta mỉm cười.

- Nếu tôi chết trước Belle thì tài sản sẽ thuộc về người thừa kế hợp pháp của Sonia, em gái duy nhất của Randall. Ông ấy đã bất hòa với cô ấy vì cô ấy đã cưới một người đàn ông mà ông ấy cho là một tên lừa đảo.

- Và người ấy có đúng là tên lừa đảo không?

- Hiển nhiên là thế. Đây là một người Hy Lạp hay là Rumani hoặc tương tự... Anh ta tên là... thế nào nhỉ? Tôi không nhớ! À, Stamfordis, Dmitri Stamfordis.

- Và khi em gái ông ta cưới hẳn ta thì Randall Goedler đã xóa tên cô ta khỏi di chúc à?

- Sonia cũng có tiền. Tôi nghĩ rằng, khi người ta ép Randall chỉ ra những người thừa kế trong trường hợp tôi chết trước Belle, thì ông ấy đã quyết định, dù không muốn lắm, cho các con của Sonia hưởng; lý do duy nhất là ông ta không tìm thấy một người nào khác và ông ấy không phải là người để tiền của mình lại cho các hội từ thiện.

- Và những đứa con đó tên là...?

- Pip và Emma. Tôi đồng ý là những cái tên đó thật ngộ nghĩnh, nhưng tôi không biết nhiều hơn. Có một hôm, Sonia đã viết thư cho Belle nhờ nói với Randall là cô ấy vừa cho ra đời hai đứa trẻ sinh đôi, tên là Pip và Emma. Tôi không nghĩ là cô ấy lại viết thư kể từ ngày ấy, nhưng có thể Belle sẽ nói được cho ông nhiều việc hơn...

Những kỷ niệm đó có vẻ làm cho cô Blacklock vui nhưng Craddock thì không muốn cười tí nào.

- Kết luận là, - Anh nói - nếu cô bị giết chết vào tối hôm đó thì ít nhất có hai người trên trái đất này sẽ trở nên giàu có. Cô đã nhầm khi nói là không có một ai có lý do gì để mong cô chết. Pip và Emma, vì tên họ như thế mà, độ bao nhiêu tuổi nhỉ?

Cô Blacklock nhăn trán.

- Để tôi nghĩ xem. Chúng chắc khoảng hai năm hoặc hai sáu tuổi. Nhưng ông sẽ không cho là...

Craddock không để cô ta nói hết câu.

- Tôi không cho là gì hết. Tôi chỉ khẳng định rằng có ai đó đã bắn vào cô với ý định cương quyết là giết cô. Người đó đã không thành công, nhưng rất có thể hẳn sẽ không dừng lại ở đó, vì thế tôi yêu cầu cô phải thận trọng, rất thận trọng. Kẻ giết người sẽ lại “làm lại” không lâu nữa và tôi sẽ không bị ngạc nhiên đâu...

2

Phillipa Haymes đang làm cỏ cho một cái bồn hoa, cô đứng lên, đưa tay vuốt lại mớ tóc xõa xuống trán và hỏi:

- Có việc gì thế, ông thanh tra?

Giọng nói có vẻ rất bình thản.

- Có một vài việc tôi đã được nghe sáng nay và có liên quan đến bà.

Một cái nhướn mày nhẹ cho ta biết là người phụ nữ trẻ này đang ngạc nhiên.

- Bà đã nói rõ cho tôi rằng, - Craddock nói tiếp - bà không quen Rudi Scherz phải không?

- Đúng!

- Rằng anh ta đã chết khi bà nhìn thấy anh ta lần đầu tiên?

- Chắc chắn như vậy.

- Bà đã không nói chuyện với anh ta ở Little Paddocks, trong cái chòi à?

- Trong cái chòi ư?

- Phải. Trong cái chòi.

- Ai dám nói như thế?

- Người ta đã nói với tôi rằng bà đã nói chuyện với Rudi Scherz, anh ta đã hỏi bà liệu anh ta có thể trốn ở đâu và bà đã trả lời là bà sẽ chỉ cho anh ta chỗ ấy, và trong khi nói chuyện bà đã nhấn mạnh vào giờ giấc: sáu giờ mười lăm. Tôi nói thêm, vào buổi có trò “giơ tay lên”, xe ô-tô đã đưa Rudi Scherz đến đây vào khoảng sáu giờ.

Im lặng một lát rồi Phillipa Haymes phá lên cười. Bà ta có vẻ rất vui vẻ.

- Tôi không biết ai đã kể cho ông như thế, nhưng tôi đoán ra được. Mitzi ghét tôi... Tuy nhiên câu chuyện của cô ta thật ngu ngốc! Tôi chưa bao giờ gặp Rudi Scherz và hơn nữa, buổi sáng hôm đó, tôi không có mặt ở Little Paddocks một tí nào cả. Tôi đã ở đây và làm việc.

Rất nhẹ nhàng, viên thanh tra nói:

- Bà nói “sáng hôm đó”. Sáng nào vậy?

Bà ta nhìn anh ngạc nhiên.

- Buổi sáng mà ông nói ấy! Tôi ở đây tất cả các buổi sáng. Tôi không bao giờ làm xong việc trước một giờ cả.

Với nụ cười khinh bỉ, bà ta nói thêm.

- Ở địa vị ông, tôi sẽ không nghe lời Mitzi đâu. Đây là một cô gái nói dối liên tục...

- Hãy xem chúng ta đã tiến đến đâu rồi! - Craddock nói với hạ sĩ Fletcher - Hai phụ nữ trẻ cùng xác nhận những câu chuyện trái ngược nhau. Tin ai đây?

- Nói chung thì cái cô Mitzi ấy không có tiếng tăm tốt. Đây là một người chuyên nói dối và tất cả mọi người đều nhất trí về điểm đó. Và hơn nữa, cô ta lại ghét bà Haymes.

- Như vậy, ở địa vị tôi, anh tin bà Haymes à?

- Phải. Còn hơn là không làm gì.

Bà Haymes đã nói về “buổi sáng hôm đó”. Craddock không nhớ là có khẳng định cuộc nói chuyện xảy ra vào buổi sáng hay buổi chiều không. Nhưng cô Blacklock rất có thể đã nói về

cuộc đến thăm của Rudi Scherz vào cái ngày anh ta đến xin tiền cô để quay về Thụy Sĩ và Philippa Haymes có thể cho rằng cuộc nói chuyện được coi là xảy ra vào buổi sáng hôm đó.

Có vẻ như thế.

Tuy nhiên, Craddock cảm thấy rất rõ là giọng nói của người phụ nữ trẻ thiếu sự chắc chắn khi bà ta nói sau anh câu: “Trong cái chòi ư?”.

3

Thời tiết thật đẹp. Trong khu vườn của nhà xứ ấm áp như trong mùa hè vậy. Ngồi bên một cái ghế vải gấp mà bà Harmon đã đưa cho anh, trước khi đi họp với Hội các bà mẹ, thanh tra Craddock nhìn cô Marple đang ngồi đan bên cạnh anh ta.

- Cô không nên ở đây. - Anh chợt nói.

Những cái kim đan trong tay cô Marple ngừng lại và cô gái già hướng về viên cảnh sát cái nhìn xanh lơ trong sáng.

- Tôi hiểu ông nhưng tôi không đồng ý với ông. Tôi đã là bạn của cha mẹ của Bunch, bố cô ấy là mục sư ở xứ đạo của tôi và rất tự nhiên là tôi đến ở vài ngày ở nhà cô ấy.

- Có thể... Nhưng với điều kiện là không... sục sạo hết bên phải, lại bên trái. Rất chân thành nhé, tôi thấy việc đó... *nguy hiểm* đấy!

Cô Marple mỉm cười.

- Thế không phải là các cô gái già thường quan tâm đến những việc không liên quan đến họ à? Nếu như tôi làm khác đi thì mới dễ bị nghi ngờ chứ. Hỏi người nọ, người kia, yêu cầu họ nhớ lại việc này, việc khác, thì cũng bình thường thôi... Và còn nắm được tình hình.

- Nắm được tình hình ư?

- Phải! Nó cho anh biết người ta có giống như họ nói không!

Bằng giọng nhỏ nhẹ và ung dung, cô nói tiếp:

- Bởi vì đấy chính là điều ông băn khoăn. Từ sau chiến tranh, mọi người đã thay đổi cả. Ví dụ như Chipping Cleghorn chẳng hạn. Ngày trước, người ta luôn biết là làm việc với ai. Còn bây giờ lại là chuyện khác! Không một thành phố nào, một cái làng nào là không đầy những người không biết là từ đâu đến.

Cô Marple không nhầm. Đấy chính là cái làm cho Craddock lo lắng. Những người mà anh đã thăm vấn, họ là ai? *Anh không biết điều đó.* Họ có chứng minh thư nhưng điều đó chứng tỏ được cái gì? Craddock nghĩ về cái cửa đã được tra dầu cẩn thận, nó cho phép khẳng định rằng, trong số những người danh giá đã đến nhà cô Blacklock có ít nhất là một người không phải như hấn vẫn tỏ ra.

Thế là Craddock kể cho cô Marple biết những gì cô Blacklock đã nói với anh ta về Pip và Emma.

- Họ có tồn tại không? - Cô nói - Rất có thể! Đó là những người trung hậu sống đâu đó trên lục địa. Nhưng cũng có thể là họ ở Chipping Cleghorn...

Anh suy nghĩ và lẩm bẩm:

- Khoảng hai năm tuổi. Họ có thể là ai nhỉ? Tôi tự hỏi khi cô Blacklock nhìn thấy họ lần đầu tiên...

Cô Marple nói rất nhỏ:

- Điều này, tôi có thể biết!

- Nhưng, cô Marple, cô sẽ không...

- Đừng hoảng hốt, ông thanh tra, chả có chuyện gì đâu! Tôi sẽ tìm hiểu theo cách ngây ngô nhất đời và không một ai nhận thấy gì hết!

- Tôi sẽ biết nhiều hơn về họ sau bốn mươi tám giờ nữa. Tôi đi tới vùng Ecosse đây. Nếu như bà Goedler còn có thể nói được...

- Thật là một sáng kiến hay...

Sau một chút lưỡng lự, cô Marple nói thêm:

- Tôi hy vọng, thưa ông thanh tra, là ông đã khuyên cô Blacklock cần thận trọng, giữ mình chứ?

- Tôi đã làm thế! Và lại tôi sẽ để lại đây một người để canh chừng cho cô ta mà không để lộ ra và cô có nhớ rằng, cả cô nữa, tôi cũng đã cảnh báo cô!

Cô Marple mỉm cười, lại cầm lấy đôi que đan.

- Ông đừng lo, ông thanh tra! Tôi sẽ giữ mình.

Chương XI: Cô Marple đến uống trà

Ngày đến uống trà ở nhà Letitia Blacklock cùng với bà Harmon, cô Marple tỏ ra rất duyên dáng và mau mồm mau miệng theo thói quen của cô.

Cô thú nhận cô là một trong những người già không bao giờ quên được là bọn kẻ trộm luôn tồn tại.

- Ngày nay, - Cô nói - bọn chúng luồn vào khắp nơi! Với những kỹ thuật mới của Mỹ, bọn chúng khó hoành hành hơn. Tuy vậy, tôi vẫn luôn tin tưởng vào hệ thống bảo vệ cũ: lỗ nhìn qua cửa và cái xích bảo hiểm.

- Cô đã dùng chúng bao giờ chưa?

- Ô, chưa đâu - Cô Blacklock trả lời rất vui vẻ - Ở đây, cô thấy đấy, chẳng có gì đáng ăn cắp cả!

- Không có cái gì tốt hơn là cái xích - Cô Marple nói tiếp - Không tháo nó ra, ta hé cửa để xem ai đến và không một ai vào được nếu ta không muốn!

- Mitzi thích cái này lắm, tôi chắc thế!

- Trong khi trò “giơ tay lên” diễn ra, cô gái già nói tiếp, chắc cô phải khiếp sợ lắm nhỉ. Bunch đã kể hết với tôi.

- Tôi công nhận, - Cô Blacklock đồng tình - đó là những giây phút khó quên.

- Chắc hẳn là có ý Chúa can thiệp để cho người đó bị vấp ngã bất ngờ đến nỗi bị chết. Thế hẳn ta đã vào nhà như thế nào?

- Tôi nghĩ rằng chúng tôi có thói quen xấu là không để ý xem cửa nhà chúng tôi đã được khóa bằng chìa hay chưa...

- Thật ra, Letty! - Cô Bunner kêu lên - Tôi đã quên kể cho bạn chuyện gì đã xảy ra sáng nay với ông thanh tra. Ông ta đã khẳng khẳng muốn mở cái cửa phụ, cái cửa bị bít lại, cái cửa ở phía dưới ấy... Ông ấy đã phải tìm chìa khóa và mở cửa bằng được. Ông ấy cho rằng những cái bản lề cửa đã được tra dầu cẩn thận. Cái đó làm tôi ngạc nhiên bởi vì...

Khi nhận thấy cô Blacklock đã đưa mắt cho mình ra hiệu đừng nói nữa, cô Bunner dừng lời, đỏ mặt và lúng túng:

- Xin lỗi, Letty!... Nhẽ ra tôi đừng nên... Tôi thật là ngốc, đúng thế!

- Không phải đâu, Bunny!... Cái đó không quan trọng gì đâu! Tuy vậy, tôi nghĩ là ông thanh tra Craddock muốn rằng không nên nói quá nhiều về cái cửa đó. Tôi không biết là bạn đã ở đó, Dora, khi ông ta quan tâm đến cái cửa ấy.

- Cô cứ yên tâm! - Bà Harmon nói - Chúng tôi sẽ không để hở ra một lời nào về việc này đâu! Nhưng tôi tự hỏi tại sao? Tôi biết! Bởi vì nếu cái cửa ấy mở, ai đó rất có thể đã đi qua lối đó trong bóng tối để đến đe dọa mọi người bằng khẩu súng!... Tuy nhiên, không, chuyện đó không thể thế được... vì rằng người đó lại là thằng bé ở khách sạn Royal Spa. Đúng là tôi không hiểu nổi...

- Vậy là vụ việc đã xảy ra trong căn phòng này à?

Đặt câu hỏi xong, cô Marple nói thêm, vẻ xin lỗi:

- Chắc cô thấy tôi rất tò mò, phải không cô Blacklock, nhưng cần phải tha thứ cho tôi. Tôi thấy chuyện đó thật hấp dẫn... Một câu chuyện như đọc thấy ở trong báo ấy mà lại xảy ra ở nhà một người quen...

Ý muốn của cô được đáp ứng ngay bằng lời kể của Bunch và cô Bunner, cô Blacklock cũng tham gia và sửa một vài chi tiết. Patrick vừa đi vào phòng cũng thêm thắt vài chi tiết và để nói rõ sự việc hơn, anh ta giả làm Rudi Scherz.

- Dì Letty đã ở đúng chỗ đó... Dì đi lại chỗ ấy đi, dì Letty!

Cô Blacklock nghe theo và cô Marple được mời xem dấu vết để lại của viên đạn.

- Cô thật sự đã gặp may! - Cô lẩm bẩm.

Cô Blacklock chìa cái hộp thuốc lá ra.

- Tôi đang mời khách hút thuốc lá...

- Tuy vậy, - Cô Bunner nói - bọn họ không xứng đáng hút thuốc! Họ chẳng cần thận gì cả! Các vị hãy xem cái này! Đây là một cái bàn tuyệt đẹp vậy mà họ đã không ngưng khi làm hỏng nó bằng cách để thuốc lá đang cháy lên. Thật *xấu hổ*!

Cô Blacklock nhún vai rất nhẹ nhàng như không nhận ra.

- Tôi phải thú nhận, - Cô Marple tuyên bố - nếu tôi không có nhiều của cải thì tôi rất quý những gì tôi có. Tôi thích đồ đạc của tôi bởi vì chúng gợi nhớ cho tôi nhiều điều... Và cũng vì thế mà tôi có một bộ sưu tập ảnh lớn... Ngày nay người ta không giữ ảnh lại nữa. Nhưng tôi, tôi có ảnh của cả gia đình: các cháu trai, cháu gái của tôi, con cái của chúng... và ở tất cả các lứa tuổi!

- Còn có cả ảnh của tôi nữa, vào lúc ba tuổi với một con chồn nhỏ trong tay. Trông thật buồn cười!

Cô Marple quay về phía Patrick:

- Anh bạn, tôi nghĩ rằng dì anh có nhiều ảnh của anh.

-Ồ! Chúng tôi chỉ là họ hàng xa...

- Ta nhớ rõ, Pat, là Elinor đã gửi cho ta ảnh của cháu khi cháu còn bé tí. Nhưng ta e là không giữ nó lại. Thật ra, khi cô ấy viết thư cho ta, cách đây một thời gian, để nói về các cháu, ta đã quên hẳn cô ấy có mấy con và chúng tên là gì!

- Đấy lại là dấu hiệu của thời gian! - Cô Marple nhận xét - Ngày nay, người ta không quen biết nhau nữa. Ngày trước, các gia đình thường xuyên họp mặt và họ quen biết nhau!

- Lần cuối cùng tôi gặp mẹ của Pat và Julia, - Cô Blacklock nói tiếp - là ở đám cưới, cách đây ba mươi năm. Lúc đó cô ấy là một cô gái trẻ và đẹp...

- Vì thế mà cô ấy có hai đứa con xinh đẹp! - Patrick nói thêm và nhăn mặt.

- Tóm lại, dì Letty, - Julia phản đối - dì có một quyển album ảnh rất đẹp. Dì có nhớ là chúng ta đã cùng xem hôm nọ không? Những cái mũ ấy!

Cô Blacklock thở dài.

- Và chúng ta trông rất sang trọng!

- Đừng tiếc nữa dì ơi! - Patrick kêu lên - Ba mươi năm nữa, khi Julia tìm được tấm ảnh hôm nay, thì chị ấy sẽ rất ngạc nhiên vì nhận thấy chị ấy có vẻ giống một đứa con trai!

- Có phải bác đã cố ý gợi ra câu chuyện về những tấm ảnh không? - Bunch hỏi cô Marple khi họ đã quay về nhà.

- Chúa ơi, chẳng phải thú vị khi biết là cô Blacklock thậm chí không biết mặt hai người họ hàng đến ở nhà cô ấy hay sao?... Phải, bác nghĩ rằng thông tin này sẽ làm ông thanh tra quan tâm lắm đấy...

Chương XII: Một buổi sáng ở làng Chipping Cleghorn

Edmund Swettenham ngồi một cách thận trọng bên cạnh máy xén cỏ.

- Chào cô Phillipa!

- Chào anh!

- Cô đang bận à?

- Tôi đang cấy những cây rau diếp mùa đông.

Sau một lát im lặng, cô ta nói tiếp, vẻ lạnh nhạt:

- Anh cần gì chẳng?

- Vâng. Tôi muốn nói chuyện với cô.

Cô ta quay đầu lại phía anh.

- Tôi mong anh đừng đến chỗ này nữa. Bà Lucas rồi sẽ...

- Bà ấy cấm cô có người theo đuổi à?

- Đừng nói vớ vẩn, Edmund và hãy đi đi! Anh chả có việc gì ở đây đâu.

- Cô nhầm rồi! Bà Lucas đã gọi điện cho mẹ tôi sáng nay nói là bà ấy có rất nhiều bí ngô.

- Bà ấy có hàng đồng ấy.

- Và hỏi mẹ tôi xem bà có muốn đổi một lọ mật ong lấy bí ngô không...

- Một lời đề nghị kỳ quặc! Bí ngô thì ai mà chả có thừa thãi! Hầu như không thể bán chúng được.

- Tất nhiên rồi! Chính vì vậy mà bà Lucas đã gọi điện...

Edmund rút từ túi áo veston ra một lọ mật ong nhỏ và nói tiếp:

- Đây này, bằng chứng của tôi đây! Bà Lucas có thể đến cũng không sao vì tôi tới để lấy bí ngô mà.

- Đúng vậy.

- Cô có đọc Tennyson không?

- Không thường xuyên.

- Cô nhầm rồi. Đây là một nhà thơ rất ăn khách. Cô đã đọc Maud chưa?

- Đọc lâu lắm rồi.

- Bà ta giống cô. Hay hờn dỗi, lạnh nhạt, dửng dưng... Phillipa, Maud chính là cô!... Và con người khổ khổ chỉ nghĩ đến cô ấy, chính là tôi...

- Đừng ngốc thế, Edmund.

- Nhưng, rốt cuộc, Phillipa, tại sao cô lại như vậy? Cô hạnh phúc hay phiền muộn? Cô sợ hãi ư? Chắc phải có *cái gì đó*!

- Đây là việc của tôi.

- Đây cũng là việc của tôi nữa! Tôi muốn biết, Phillipa! Tôi có *quyền* biết! Tôi không hề có ý định phải lòng cô. Tôi chỉ mong muốn một điều: viết quyển sách của tôi trong yên tĩnh.... Và rồi... A! Cô chẳng giúp gì tôi cả!

- Anh muốn tôi làm gì?

- Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi! Cô yêu chồng cô, anh ta đã chết và cô muốn khép mình lại phải không? Trong trường hợp đó cô nhảm rồi!

Cô còn trẻ, Phillipa, cô đẹp... và tôi yêu cô! Chồng cô thì có gì ghê gớm nào?

- Chẳng có gì cả. Chúng tôi đã gặp gỡ nhau và cưới nhau, có thể thôi!

- Chắc lúc đó cô còn trẻ lắm!

- Quá trẻ.

- Vậy là cô đã không hạnh phúc với anh ta à? Nói tiếp đi, Phillipa!

- Chúng tôi đã cưới và chúng tôi đã sống hạnh phúc như phần lớn những cặp trẻ tuổi. Harry ra đời. Ronald bị tổng động viên. Anh ấy đã... đã bị giết ở Italia.

- Và bây giờ còn có Harry.

- Phải, bây giờ còn có Harry.

- Tôi rất quý Harry. Đây là một thằng bé dũng cảm và chúng tôi rất hiểu ý nhau. Cô nói sao, Phillipa? Chúng ta cưới nhau chứ? Cô vẫn tiếp tục làm vườn, tôi viết sách và đến kỳ nghỉ chúng ta sẽ tự thưởng cho mình những giây phút tuyệt vời. Thế nào?

Phillipa nhìn anh ta: một thanh niên cao lớn, hơi cầu kỳ, với cặp kính dày và nhìn cô với một tình cảm dịu dàng.

- Thế nào ư? Không!

- Vĩnh viễn à?

- Vĩnh viễn.

- Tại sao?

- Anh không biết gì về tôi hết.

- Thế thôi à?

- Không. Tôi cần nói thêm là không tí gì, anh chẳng biết một tí gì.

Anh ta suy nghĩ vài giây.

- Rất có thể thế!

Có tiếng bước chân.

- Anh đi đi! Tôi van anh, đừng đứng đó nữa! Bà Lucas đấy!

- Chà chà! Đưa cho tôi những quả bí ngô chết tiệt đi!

2

Trung sĩ Fletcher ở một mình trong nhà.

Mitzi, vì ngày là nghỉ của cô, đã lên chuyến xe khách lúc mười một giờ để đến Medenham Wells. Cô Blacklock thì đi vào trong làng với Dora Bunner, cô nhờ trung sĩ trông khu nhà Little Paddocks hộ.

Anh không để phí thời gian. Cái cửa mà ai đó đã tra dầu, ai đó đã muốn lợi dụng bóng tối để dờn phòng khách vào đúng thời điểm mà không một ai nhận thấy sự vắng mặt của hẳn, cái người đó không phải là Mitzi.

Vậy thì là khách mời chăng? Nhưng Fletcher không thấy có khả năng họ tra dầu được vào cái cửa. Như vậy còn lại là Patrick và Julia Simmons, Phillipa Haymes và có thể cả Dora Bunner. Chị em nhà Simmons đang ở Milchester. Phillipa đang làm việc ở nhà bà Lucas. Fletcher muốn làm gì trong nhà thì làm. Đầu tiên anh quan tâm đến hệ thống điện. Nó chẳng có gì đáng ngờ cả. Còn về các gian phòng thì chúng hoàn toàn “bình thường”.

Tuy vậy, cái cửa thì ai đó đã tra dầu!

Nghe thấy tiếng động ở tầng trệt, anh chạy nhanh ra cầu thang và cúi mình xuống tay vịn. Bà Swettenham với một cái sọt trong tay đi qua tiền sảnh. Bà liếc mắt nhìn phòng khách rồi đi vào phòng ăn, từ đó bà ta đi ra ngay và không còn cầm cái sọt. Một cử động nhẹ của Fletcher làm cho ván sàn kêu cọt két, bà Swettenham ngẩng đầu lên và gọi:

- Cô đấy à, cô Blacklock?

- Không - Fletcher trả lời - Tôi đây!

Bà Swettenham kêu lên một tiếng nhỏ.

- Ông làm tôi sợ! Tôi cứ tưởng lại có một tên trộm.

Fletcher xuống bậc thang.

- Thật sự là ngôi nhà này không được bảo vệ chống kẻ trộm. Tóm lại, người ta vào đây như vào một nơi ba chạ vậy!

- Tôi đem vài quả mộc qua đến cho cô Blacklock. Cô ấy muốn làm món thạch. Tôi đã để cái sọt trên bàn trong phòng ăn... Ông tự hỏi làm thế nào mà tôi đi vào được à? Đơn giản là qua cái cửa nhỏ ấy. Ở đây, mọi người suốt ngày ở nhà nhau và chúng tôi không bao giờ khóa cửa trước khi

trời tối. Tất cả các ngôi nhà đều để ngõ cửa.

Bà ta đi về phía cửa, rồi dừng lại, nói thêm:

- Tôi đi đây vì tôi cho là ông có nhiều việc phải làm. Sẽ không có gì xảy ra nữa chứ, phải không?

- Thế tại sao lại phải có chuyện xảy ra?

- Tôi chỉ hỏi ông câu đó, trung sĩ, vì tôi nhìn thấy ông ở đây. Ông nói hộ với cô Blacklock là tôi đã đem quả mịch qua đến cho cô ấy nhé.

Bà Swettenham đã ra về, Fletcher cảm thấy mình như một võ sĩ vừa bị đâm một quả trời giáng bất thành linh. Anh đã nhận thấy rằng thật sai lầm khi cho là chỉ có ai đó ở trong nhà mới tra đầu được vào cái cửa.

3

- Murgatroyd này!

- Gì thế Hinch?

- Tôi đã suy nghĩ... Bạn có biết là vụ việc buổi tối hôm ấy, cuối cùng đã làm tôi thấy khá kỳ quặc không?

- Kỳ quặc ư?

- Phải. Chải đầu lại đi, Amy, và cầm lấy cái dao ăn này như thể nó là một khẩu súng lục đi! Bây giờ đến bên cái cửa bếp đi! Bạn đóng vai kẻ trộm nhé. Đứng lại *nơi bạn đang đứng ấy!* Bạn sẽ đi vào trong bếp để thực hiện trò “giơ tay lên”. Hãy cầm lấy cái đèn pin và bật nó lên!

Cô Murgatroyd tuân lệnh, khá vụng về, và để làm được theo yêu cầu, cô phải kẹp cái dao ăn vào nách.

- Tốt! Bây giờ, bắt đầu đi! Bạn sẽ nói: “Giơ tay lên!”. Và đừng nói “yêu cầu giơ tay lên!” nhé!

Cô Murgatroyd nhả nài chìa cái đèn pin ra ở một tay và con dao ăn ở tay kia rồi đi đến bên cái cửa. Ở đó, chuyển cái đèn pin sang tay phải một lát, tay trái của cô xoay quả dĩa cửa. Rồi cô tiến lên phía trước.

- Giơ tay lên!

Hơi phật ý, cô nói thêm ngay lập tức:

- Thật là khó làm việc bạn yêu cầu tôi, Hinch!

- Tại sao?

- Vì cái cửa ấy! Có một cái lò xo và cái cửa tự động đóng lại. Vậy mà, tôi lại bị vướng cả hai tay...

- Thấy chưa! - Cô Hinchliffe kêu lên đắc thắng - Cái cửa phòng khách ở khu Little Paddocks không phải như cái cửa này, không có lò xo, nhưng nó cũng không thể tiếp tục tự mở được. Chắc chắn có một cái chặn cửa, cái khối thủy tinh tuyệt đẹp mà cô Blacklock đã nói cho tôi ở nhà Elliot, lúc đó tôi đã quyết định mua nó, nhưng tôi không nghĩ là người đàn ông đó lại ngừng lại để đặt nó vào vị trí được không! Một khẩu súng, một cái đèn pin và lại phải giữ cửa mở, thật

quá nhiều! Kết luận thế nào?

Cô Murgatroyd cố kìm không trả lời. Cô khâm phục trí thông minh siêu đẳng của bạn và tin tưởng chờ đợi.

- Chúng ta biết là anh ta có một khẩu súng ở tay, bởi vì anh ta đã bắn. - Cô Hinchliffe nói tiếp - và chúng ta cũng biết là hắn cũng cầm một cái đèn pin, bởi vì chúng ta đã nhìn thấy nó. Vậy là người ta có thể hỏi liệu có ai giữ cửa cho hắn không?

- Nhưng mà ai có thể làm chuyện đó?

- Ai ư? Tất cả mọi người và đầu tiên là bạn! Theo như tôi nhớ thì bạn đã đứng gần cửa khi bóng tối ập xuống!

Phá lên cười, cô nói thêm:

- Ai có thể tin được là bạn có thể làm một cú như thế?... Đưa cho tôi con dao đi!... May mà nó không phải là khẩu súng đấy! Xuýt nữa thì bạn tự giết mình rồi!

4

Nghe tiếng chồng gọi, bà Easterbrook đến gặp đại tá trong căn phòng nơi ông đang thay trang phục.

- Em có nhớ, - Ông hỏi - khẩu súng mà anh đã cho em xem không?

- Khẩu súng nhỏ màu đen ấy à?

- Một kỷ niệm thời chiến tranh đấy, một khẩu súng Đức. Nó đã nằm trong ngăn kéo của cái tủ này phải không?

- Đúng rồi.

- Thế mà nó không còn ở đây nữa.

- Ồ, Archie! Thật là kỳ lạ!

- Em đã không động đến nó à?

- Ồ, không!

- Chắc không phải là bà Butt đã...

- Bà Butt ư? Em ngạc nhiên đấy. Anh có muốn em hỏi bà ấy không?

- Vô ích! Anh không muốn cả làng biết chuyện đâu... Hãy nói cho anh biết, khẩu súng ấy, anh đã cho em xem khi nào?

- Tuần trước! Lúc đó anh đang tìm một cái khuy cổ áo và khi lục tìm các ngăn kéo...

- Ngày nào, em có nhớ không?

Bà Easterbrook suy nghĩ:

- Có chứ! Đây là ngày thứ bảy! Chúng ta đã định đi xem phim nhưng rồi chúng ta lại không đi nữa.
- Em chắc thế chứ?
- Hoàn toàn chắc. Đây là thứ bảy ngày 30. Em nhớ được bởi vì đó là ngày hôm sau của trò “giơ tay lên” ở nhà cô Blacklock. Khi em nhìn thấy khẩu súng, em đã nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm trước...
- Em cất đi cho anh một gánh nặng đây.
- Tại sao?
- Bởi vì nếu khẩu súng đó biến mất sớm hơn, thì rất có thể nó chính là khẩu súng được tìm thấy cạnh cái anh chàng Thụy Sĩ ấy! Cái chính là em phải tin chắc vào điều em nói. Khẩu súng mà người ta tìm thấy ở đó không phải là khẩu súng của anh.
- Tất nhiên là không.
- Anh thích thế hơn. Nếu không, anh bắt buộc phải đi báo với cảnh sát, chắc chắn người ta sẽ đặt cho anh một đồng câu hỏi và anh sẽ phải giải thích cho họ rằng sở dĩ anh không khai báo về khẩu súng, là vì anh chỉ coi nó như một kỷ niệm thời chiến tranh chứ không phải như một thứ vũ khí. Song, điều này không cho anh biết nó đang ra sao!

Chương XIII: Một buổi sáng ở làng Chipping Cleghorn

Cô Marple mở cửa hàng rào của nhà xứ, đi xuống con đường nhỏ dẫn đến phố lớn một cách nhanh nhẹn.

Cô đi qua trước cửa quán rượu “Bò đỏ”, qua trước hàng thịt rồi dừng lại giầy lát trước cửa kính của tiệm đồ cổ, của ông Elliot.

Ông Elliot đang đứng ở tít phía trong cửa hàng như một con nhện già béo múp, tự hỏi liệu bà già đang ở chơi nhà Harmon - Ông biết việc đó cũng như cả làng - có mua cho ông một món đồ gì không thì cô Marple liếc mắt thấy cô Dora Bunner bước vào quán “Chim xanh”, phòng trà sang trọng ở Chipping Cleghorn. Thế là cô quyết định cô cũng cần phải uống một tách cà phê.

Cô vừa bước vào quán thì cô Bunner đã mời cô ngồi cạnh cô ta. Cô vui vẻ đồng ý và trong một lúc, hai bà già nói chuyện về những cơn đau, về bệnh thấp khớp và chứng thần kinh tọa là chủ đề chính của cuộc nói chuyện. Gợi cà phê xong, cô Marple hỏi:

- Người phụ nữ trẻ duyên dáng, mà tôi đã gặp khi đi ra khỏi nhà cô Blacklock, tên là gì nhỉ? Cái cô làm vườn ấy mà. Bà Hynes thì phải?

- Không phải Hynes, mà là Hayraes. Phillipa Haymes... Đây là một người rất tốt. Chồng cô ta đã bị giết ở Sicile... hoặc ở Italia.

- Tôi thấy là người ta muốn an ủi cô ấy. Một người đàn ông trẻ cao lớn... cô có hiểu tôi muốn nói gì không?

- Patrick à?

- Không, một người đàn ông trẻ đeo kính...

- Ồ! Đây là Edmund Swettenham!... cẩn thận nhé! Mẹ anh ta đang ngồi ở trong góc kia kìa... Tôi thì không nhận thấy gì nhưng có thể là cô có lý. Đây là một chàng trai cao lớn và kỳ quặc.

Cô Marple uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp:

- Tôi đã chăm chú nghe câu chuyện cô đã là bạn học cùng lớp với cô Blacklock. Các cô là những người bạn lâu năm quá rồi nhỉ!

Cô Bunner thở dài.

- Đúng vậy!... Người ta có thể đếm trên đầu ngón tay những người trung thành với tình bạn như cô Blacklock đáng quý ấy... Tất cả chuyện đó đã xa xôi lắm rồi!... Lúc đó cô ấy là một cô gái xinh đẹp và yêu đời biết mấy.

Cô Bunner, cặp mắt long lanh những giọt nước mắt, tiếp tục nói bằng giọng cảm động.

- Cô ấy luôn kiên trì và dũng cảm và tôi không ngừng nhắc đi nhắc lại là, sự kiên trì và dũng cảm ấy xứng đáng được đền đáp. Tất cả những sự may mắn mà cô ấy có, cô Blacklock quý mến ấy đều xứng đáng với chúng!

- Tiền bạc làm cho cuộc sống dễ chịu biết bao!

Cái câu chuyện châm ngôn ấy, cô Marple đưa ra một cách bình thản. Cô hoàn toàn tin rằng cô Bunner đang nói bóng gió đến khoản thừa kế kếch xù mà cô Blacklock sẽ được hưởng vào một ngày nào đó. Lời nhận xét đó, tuy vậy, lại hướng suy nghĩ của cô Bunner về một phía khác.

- Tiền bạc! - Cô thì thầm vẻ cay đắng - Nó biểu thị cái gì, người ta chỉ biết được với điều kiện người ta thực sự thiếu nó!

Lại một lần nữa, cô Marple tán thành. Cô Bunner hăng lên, khuôn mặt ửng hồng, nói tiếp:

- Tôi thường xuyên nghe thấy người ta nói: "Tôi thà bỏ bữa tối còn hơn ngồi ăn mà không có hoa cắm trên bàn!" Nhưng những người đó, liệu họ đã phải bỏ bữa bao nhiêu lần? Họ đâu có biết thế nào là *bị đói thực sự*! Muốn biết thì họ phải trải qua đã! Và bị đói nhiều ngày liền cơ! Và phải mặc quần áo rách rưới, phải vá vú liên tục, hy vọng không hở da thịt ra! Rồi đi xin việc và bị từ chối dưới cái cớ là bạn đã quá già! Còn những việc mà bạn nhận được thì bạn lại phải từ bỏ bởi vì bạn không còn đủ sức lực nữa! Trả nợ xong, bạn chẳng còn gì! Người ta chẳng sống được bao lâu với đồng lương hưu được!

- Tôi biết điều đó. - Cô Marple nói nhẹ nhàng.

- Vậy là tôi đã viết thư cho Letty. Tôi đã nhìn thấy tên cô ấy trên tờ báo viết về một buổi lễ từ thiện ở bệnh viện Milchester. Đã từ nhiều năm tôi không nghe nói đến cô ấy. Cô ấy đã là một nữ thư ký của một người rất giàu có, một ông Goedler. Tôi đã tự nhủ là, có thể cô ấy vẫn còn nhớ tôi... và cô ấy là một trong số rất ít người mà tôi có thể yêu cầu giúp đỡ.

Mắt của Dora Bunner đã đầy nước mắt.

- Thế là Letty đã đến và đưa tôi đi! Cô ấy nói là cô ấy cần một người giúp cô ấy... Cô ấy đã tỏ ra thật dễ thương và tốt bụng... Cô ấy nhớ lại quá khứ rất rõ... Tôi có thể làm bất cứ điều gì về cô ấy... Tôi rất lo lắng, ngay cả khi tôi đã đến ở tại Little Paddocks, là tôi sẽ ra sao nếu... nếu có chuyện gì đó xảy ra với cô Blacklock. Một tai nạn bởi những cái ô-tô chạy như mắc cửi trên phố, thì không phải là hiếm!... Tất nhiên là tôi không bao giờ nói về chuyện này. Nhưng chắc cô ấy đoán ra. Bởi vì một hôm, cô ấy đã để lại cho tôi một khoản lợi tức nhỏ hàng năm và hơn nữa, tất cả đồ gỗ của cô ấy mà chúng thì tuyệt đẹp. Tôi đã rất sững sốt... Cô ấy đã giải thích với tôi rằng những đồ gỗ tuyệt vời của cô ấy, không ai có thể giữ gìn chúng tốt hơn tôi.

Sau một lát im lặng, cô Bunner nói tiếp, rất giản dị:

- Tôi không đến nổi ngốc như vẻ bề ngoài đâu, cô ạ! Tôi không muốn nói rõ tên ra, nhưng nhiều người luôn tìm cách lợi dụng tình thế, tôi biết rất rõ họ! Cô Blacklock thì lại quá tốt và hơi *quá tin người*!

Cô Marple gật đầu.

- Về mặt đó cô ta đã lầm!

- Đúng thế đấy! Cô và tôi, cô Marple, chúng ta hiểu đời. Nhưng cô Blacklock quý mến thì...

Cô Bunner không nói hết câu. Cô Marple tự nhủ rằng cô Blacklock đã là thư ký của một nhà tài chính lớn thì tất cũng hiểu đời.

- Thăng Patrick chẳng hạn! - Đột nhiên cô Bunner kêu lên với vẻ hăng hái làm cho cô Marple giật mình - Hai lần rồi, ít nhất là tôi biết như thế, nó đã xoáy tiền của cô ấy! Hình như nó có nợ thì phải. Cô có thấy không? Cô ấy đã tỏ ra quá tốt bụng và khi tôi nói với cô ấy về chuyện đó, thì cô ấy chỉ nói với tôi: "Ồi dào, Dora, nó còn trẻ và khi người ta trẻ thì cần phải tận dụng cuộc

sống!”

- Điều đó cũng đúng! - Cô Marple nhận xét - Vả lại một anh chàng đẹp trai...

- Người giết thời gian bằng cách trêu trọc mọi người và chạy theo các cô gái! Bao nhiêu lần nó đã làm tôi bị tổn thương, cô không biết được đâu!

- Ngày nay, bọn họ đều thế cả!

Cô Bunner, vẻ bí ẩn, cúi người về phía cô Marple.

- Điều tôi sắp nói đây, bạn thân mến, bạn sẽ không nói lại với ai chứ? Tôi không thể ngăn mình nghĩ rằng nó cũng có vai trò gì trong vụ việc khủng khiếp ấy! Theo tôi, nó quen biết chàng trai người Thụy Sĩ,... hoặc là Julia quen... Tôi đã nói vài lời với cô Blacklock và cô ấy đã nói rằng tôi thật ngốc nghếch... Tất nhiên, điều đó rất đáng buồn... Tất cả cái đó, cô thấy đấy, thật vô cùng rắc rối đối với tôi! À mà còn câu chuyện về cái cửa kia của phòng khách nữa... Đấy lại là một việc nữa làm tôi băn khoăn! Ông thám tử luôn mồm nói là nó đã được tra đầu. Vậy mà tôi nói với cô là tôi đã nhìn thấy...

Bà ta chợt im bặt. Cô Marple thông thả tìm kiếm đoạn văn còn thiếu.

- Tình thế đối với cô thật là tế nhị. Cô không muốn, hẳn thế, làm phụ tá của cảnh sát...

- Đúng là như thế! Và tôi không im lặng nữa!... Hôm nọ, ở trong vườn cây, nơi tôi đến để nhặt trứng - có một con gà mái đẻ ở đó - tôi đã gặp Patrick... và nó cầm trong tay một cái bút lông và một cái chén đựng dầu. Khi nó nhìn thấy tôi, nó đã giật mình như người ta bị bắt quả tang đang làm điều xấu và nó nói: “Tôi đang tự hỏi cái chén này làm gì ở đây”. Tất nhiên là tôi đã không nói gì cả...

- Tất nhiên rồi!

- Nhưng, theo cái cách mà tôi nhìn nó thì nó chắc đã hiểu là tôi không mắc lừa đâu... Lại một lần khác, tôi đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện kỳ lạ giữa Julia và nó. Cuộc nói chuyện lại hơi giống một cuộc cãi nhau. Nó nói: “Nếu như tôi biết chị dính dáng vào một vụ việc kiểu đó...” Và Julia, người luôn rất bình tĩnh, trả lời: “Thế thì, em trai, em sẽ làm gì?” Đúng vào lúc đó, không may tôi lại làm cho ván sàn kêu cọt két và chúng đã nhìn thấy tôi. Thế là tôi nói đùa hỏi chúng có phải chúng cãi nhau không. “Không, Patrick trả lời tôi. Tuy nhiên, tôi muốn cho Julia biết rõ là tôi không muốn chị ấy làm bất cứ việc gì ở chợ đen”. Cái đó có vẻ có lý nhưng tôi tin chắc là không phải chuyện đó. Và, nếu cô muốn biết ý kiến của tôi thì tôi tin chắc là nó đã sửa sang lại cái đèn ở phòng khách, cái đèn trên bàn ấy... Hiển nhiên là vì nó muốn gây ra bóng tối... Bởi vì tôi nhớ rõ là ở đó đã có cái đèn hình cô gái chần cừ chứ không phải là chú bé chần cừ. Và ngày hôm sau...

Cô Bunner im lặng và đỏ mặt. Cô Marple quay đầu lại và nhìn thấy cô Blacklock đứng đằng sau mình. Có lẽ là cô ta cũng vừa mới đến!

- Thế nào, Bunny, - Cô Blacklock nói hơi trách móc - bạn vừa uống cà phê vừa ngồi lê mách lẻo à?... Chào cô Marple. Trời lạnh quá, phải không ạ?

Nhưng Bunner thanh minh.

- Chúng tôi nói chuyện linh tinh và tôi nói rằng bây giờ có nhiều quy định quá. Người ta không còn hiểu ra sao nữa!

Cánh cửa lại mở, Bunch Harmon đi vào.

- Xin chào! Liệu có còn một tách cà phê cho tôi không?

- Tất nhiên là có! - Cô Marple trả lời! - Ngồi xuống đi!

- Còn chúng tôi, - Cô Blacklock nói - chúng tôi phải quay về. Bạn đã mua sắm xong chưa, Bunny?

Giọng nói thật nhã nhặn nhưng cái nhìn hơi có vẻ trách móc.

- Trên đường về tôi chỉ còn phải tạt qua hiệu thuốc để mua vài viên aspirine và mấy miếng cao dán mắt cá chân.

Khi cô Blacklock và cô Bunner đã đi ra, Bunch hỏi cô Marple họ đã nói chuyện gì. Cô gái già không trả lời ngay.

- Sự đoàn kết trong gia đình, - Cô nhận xét sau một lát - là cái gì đấy rất mạnh mẽ. Cháu có nhớ về cái vụ án nổi tiếng trong đó một người đàn ông bị buộc tội là đã giết vợ mình bằng cách cho vợ uống một cốc rượu độc, đã được con gái mình cứu thoát. Cô này đã đi đến tòa án và nói rằng cô ta cũng đã uống một nửa cốc rượu vang đó mà không bị làm sao cả. Người ta còn nói với tôi là từ đó cô ta không còn nói một lời nào với cha mình và cũng không cùng sống với ông ta nữa. Người ta không bao giờ muốn một thành viên của gia đình mình bị treo cổ.

- Tất nhiên là không!

Cô Marple ngả người ra sau, tựa vào lưng ghế phớt lờ và lẩm bẩm như nói một mình:

- Ở khắp nơi, người ta đều giống nhau cả.

- Thế cháu giống ai? - Bunch hỏi.

- Cháu ư, cháu yêu quý?... Cháu giống chính cháu và tôi không thấy khuôn mặt cháu làm tôi nghĩ đến ai cả. Trừ một người...

- Bác thấy đấy! Có đấy chứ!

- Tôi nghĩ rằng cháu giống một trong những cô hầu phòng cũ của tôi.

- Một cô hầu phòng ư? Chắc cháu sẽ là một cô hầu phòng tồi.

- Giống y như cô ta! Cô ta không biết làm gì hết, cô ta luôn lúng túng trong công việc và khi cô ta đi chơi, cô ta cũng không đủ khả năng đội mũ cho tử tế. Cái mũ luôn bị lệch!

Như cái máy, bà Harmon sửa lại mũ.

- Và bác vẫn dùng cô ấy à?

- Phải, vì cô ấy tốt bụng và làm tôi vui. Đây là một cô gái trung hậu và có hậu vận tốt, bởi vì cô ấy đã lấy một ông mục sư và cô ấy bây giờ là mẹ của năm đứa con...

Im lặng một lát, rồi Bunch nói:

- Bác đang nghĩ đến ai, bác Jane?

- Đến hàng đồng người.

- Ở Saint Mary Mead à?

- Phần lớn là về họ... Thật ra, tôi nghĩ nhiều về bà Ellerton, một nữ y tá! Một phụ nữ rất dũng cảm. Bà ta chăm sóc một bà lão và bà ta có vẻ rất quý bà lão ấy... Bà lão chết. Bà ấy chăm sóc một bà lão khác, bà này cũng chết nốt. Bà ta đã giết cả hai bà lão, bằng morphine. Rất nhẹ nhàng... và điều lý lạ nhất là bà ta không nhận ra là bà ta đã làm một việc xấu xa. Đàng nào thì các bà lão cũng chẳng còn sống lâu được nữa, bà ta nói, bà đầu tiên bị ung thư và bà ấy bị đau khủng khiếp...

- Vậy là bà ta đã giết người... vì thương xót à?

- Không hề! Bà ta đã thừa kế của hai bà lão. Bà ta thích tiền bạc. Tôi cũng lại nghĩ đến anh chàng trẻ tuổi làm việc trên một con tàu chở khách, cháu của bà Pusey, chủ một cửa hàng tạp hóa. Anh ta đem về cho cô mình những đồ ăn cấp mà lại nói rằng đã mua chúng. Không nghĩ ngờ gì hết, bà cô đã đồng ý bán chúng! Một thời gian sau, khi cảnh sát đánh hơi thấy có điều mờ ám, họ bắt đầu theo dõi thì thằng cháu đã lấy một thanh sắt và đánh chết bà cô để tin chắc rằng bà ấy sẽ không khai ra.

- Tất cả chuyện đó thật xấu xa. Nhưng cháu không hiểu cái đó liên quan gì đến cô Dora thủy chung. Vả lại tại sao mà cô ấy lại muốn giết cô Blacklock được?

- Có thể là cô Blacklock biết điều gì đó về Dora mà cô này không muốn cho người khác biết nữa!

- Cái đó cháu thấy không có khả năng!

- Bởi vì cháu là một trong những người chế nhạo kịch liệt tất cả những gì người ta có thể nghĩ về họ.

- Cháu hiểu ý bác. Đã phải sống những ngày khổ sở, như một con chó... Thế rồi tìm thấy một nơi trú ẩn, thức ăn ngon, những cái vuốt ve là lời nói âu yếm... phải, để giữ gìn cái đó, người ta có thể làm bất cứ cái gì... Bác biết rằng bức chân dung bác phác họa đã hoàn chỉnh rồi chứ?

Cô Marple không trả lời và một lúc sau hai người đàn bà rời khỏi phòng trà. Bunch không thể chờ đợi thêm nên nối lại câu chuyện về cái chủ đề mà bà ta thấy rất hấp dẫn.

- Tóm lại, bác Jane, bác nghi ngờ ai?

- Tôi không biết gì hết. Tôi cũng có một ý nghĩ nhưng tôi đã từ bỏ nó. Tuy nhiên tôi cũng muốn làm rõ vụ việc này thật nhanh vì thời gian không còn nữa...

- Thế là sao?

- Bà lão ở đó, ở xứ Ecosse ấy, có thể chết ngày một ngày hai.

Bunch ngậy người ra sừng sốt.

- Như vậy là bác thật sự tin rằng thủ phạm là Pip và Emma... và chúng sẽ lại ra tay ư?

- Hiển nhiên là chúng sẽ lại ra tay rồi! Khi người ta đã quyết định giết một ai đó, người ta sẽ không bỏ cuộc bởi vì người ta chưa thành công vào lần đầu tiên. Nhất là khi người ta tin rằng

người ta không bị nghi ngờ.

- Nhưng nếu thủ phạm là Pip và Emma thì họ chính là Patrick và Julia vì họ là chị em ruột và cũng ở độ tuổi đó.

- Không phải đơn giản như vậy đâu! Còn có nhiều giả thiết khác nữa. Còn có vợ của Pip nếu anh ta đã lấy vợ và nếu cô ta đã lấy chồng thì còn có chồng của Emma nữa. Và cũng còn có mẹ của họ nữa. Vụ việc này cũng liên quan đến bà ta dù rằng bà ta không thừa kế trực tiếp. Nếu như Letty Blacklock đã không gặp lại bà ta từ ba mươi năm nay thì cô ấy chưa chắc đã nhận ra bà ta được. Các bà già lại thường giống nhau mà cô Blacklock thì lại cần thị nạng. Hãy kết luận đi!... Và rồi lại còn có cha của họ mặc dù hẳn chẳng ra gì... nhưng biết đâu hẳn lại làm được những việc to tát và nói một thứ tiếng Anh giả cầy. Tôi tin là hẳn có thể đóng vai... một đại tá quân đội già từ Ấn Độ về, giỏi như bất kỳ ai.

- Bác nghĩ thế à?

- Không, cháu yêu quý! Tôi chỉ nghĩ rằng đây là một tài sản thật sự lớn và tôi có đủ kinh nghiệm về bản chất con người để biết rằng người ta có khả năng làm những việc khủng khiếp để trở thành giàu có trong một sớm một chiều.

- Tài sản có được một cách không chính đáng thì cũng không được hưởng đâu!

- Đúng thế. Tuy nhiên, điều đó thì họ không biết.

Chương XIV: Một cuộc du lịch về quá khứ

Sau một đêm trên tàu hỏa, thanh tra Craddock xuống tàu ở cái ga nhỏ vùng Highlands.

Một chiếc ô-tô đã chờ sẵn anh ở đó. Buổi sáng hôm ấy nắng rực rỡ và viên thanh tra thấy hành trình dài hai mươi dặm khá là dễ chịu. Tuy vậy một việc làm anh ngạc nhiên. Tại sao bà Goedler, người có một căn hộ tuyệt vời ở Lodres, một điền sản ở vùng Hampshire và một tòa biệt thự ở miền Nam nước Pháp, lại đến sống ở vùng hẻo lánh này? Câu hỏi được khéo léo đặt ra và đã được làm rõ một phần:

- Bà Goedler đã sống thời thơ ấu tại đây. Bà ấy luôn vui sướng khi quay lại lâu đài này và cả ông Goedler cũng đã rất thích nơi đây, mặc dù ông ấy không đến đây được thường xuyên...

Craddock đi vào ngôi nhà cổ và có cảm giác như thời gian quay ngược lại. Được tiếp đón bởi một ông quản gia lụ khụ, anh rửa ráy, cao mặt rồi được đưa vào trong một căn phòng rộng mênh mông nơi bữa trưa đang chờ anh. Ngọn lửa đang bập bùng trong cái lò sưởi cao ngất.

Khi anh dùng bữa trưa xong, một phụ nữ trạc năm mươi tuổi đến tìm anh. Bà ta cao lớn và mặc áo choàng của y tá. Bà ta tự giới thiệu là "sơ" MacClelland.

- Tôi đã thông báo chuyển viếng thăm của ông cho người bệnh, thưa ông Craddock. Bà ấy rất nóng lòng được gặp ông.

- Tôi sẽ cố không làm cho bà ấy mệt.

- Tôi cần phải báo trước cho ông chuyện gì sắp xảy ra. Ông sẽ thấy bà Goedler hoàn toàn khỏe mạnh. Bà ấy sẽ nói chuyện với ông một cách rất thích thú bởi vì bà ấy rất thích nói, thế rồi đột nhiên, sức lực rời bỏ bà ấy. Lúc ấy hãy đi ra và gọi tôi ngay lập tức. Bà Goedler gần như suốt ngày bị ảnh hưởng của Morphine và thuốc ngủ. Chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ ông, tôi đã cho bà ấy uống một loại thuốc kích thích. Hết tác dụng của thuốc thì bà ấy lại rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

- Tôi hiểu rồi, cô MacClelland. Liệu có tò mò không nếu tôi đề nghị cô nói một cách chính xác về tình trạng sức khỏe của bà Goedler?

- Chúa ơi, thưa ông, đây là một bà già sắp chết. Cuộc sống của bà ấy không kéo dài quá vài tuần nữa đâu. Tôi sẽ có thể làm ông ngạc nhiên nếu nói thêm rằng đáng nhẽ bà ấy đã chết lâu rồi, tuy vậy đây là sự thật. Cái còn giữ bà ấy lại chính là lòng yêu đời của bà ấy. Bà Goedler chưa bao giờ khỏe cả nhưng bà ấy có một niềm vui sống mãnh liệt - Bà ta nói thêm với một nụ cười - Rồi ông sẽ thấy, bà ấy là một phụ nữ duyên dáng!

Craddock được đưa vào một phòng ngủ lớn. Bà Goedler đang nằm nghỉ trên một chiếc giường có rèm che. Bà trông có vẻ yếu đuối và rất già mặc dù bà chỉ nhiều hơn Letitia Blacklock độ bảy hoặc tám tuổi. Mái tóc bạc của bà được chải chuốt cẩn thận và bà choàng trên vai một chiếc khăn len xanh. Cái đập vào mắt Craddock là vẻ tinh nghịch của cặp mắt xanh của bà ta.

- Ông có biết là tôi rất quan tâm đến ông không? - Bà nói - Tôi không được cảnh sát đến thăm thường xuyên! Hình như Letitia Blacklock đã không bị thương nặng trong cuộc mưu sát ấy phải không? Sức khỏe của cô ấy ra sao, cô Blackie đáng mến ấy?

- Cô ấy khỏe hơn bao giờ hết, thưa bà và cô ấy gửi cho bà tất cả tình cảm của cô ấy.

- Tôi đã không gặp cô ấy từ lâu lắm rồi!... Tôi đã mời cô ấy đến đây khi cô ấy quay về nước Anh, sau cái chết của Charlotte, nhưng cô ấy trả lời tôi rằng cuộc gặp mặt, sau ngần ấy năm, sẽ rất khủng khiếp và tôi nghĩ rằng cô ấy có lý... Cô ấy luôn có lương tri.

Craddock đã chuẩn bị câu hỏi để đặt ra cho bà ta nhưng anh thích trước hết cứ để cho bà Goedler nói thoải mái.

- Tôi nghĩ rằng, bà ta hỏi với một nụ cười, ông muốn hỏi tôi về tài sản của tôi phải không? Randall đã quyết định là khi tôi chết tài sản này sẽ về tay Blackie. Tất nhiên là Randall không nghĩ là ông ta sẽ chết trước tôi. Đây là một người đàn ông vững chãi và mạnh mẽ, chưa bao giờ ốm lầy một ngày trong khi đó thì tôi lại luôn ốm yếu. Tôi lẽ ra phải ra đi đầu tiên, rõ là thế! Thế mà, ông ấy lại ra đi trước tôi...

- Tại sao ông ấy lại quyết định những điều khoản đó?

- Tại sao ông ấy lại quyết định để tài sản của ông ấy về tay Blackie ấy à?

Một ánh ranh mãnh thoáng qua cặp mắt bà già.

- Không phải vì lý do mà có thể ông đang nghĩ đâu nhé. Randall chưa bao giờ phải lòng cô ấy cả và cô ấy cũng chưa bao giờ yêu ông ấy. Letitia, ông biết không, thật sự có một bộ não đàn ông. Thực ra thì cô ấy không bao giờ biết đến niềm vui được là một người phụ nữ!

Trong giọng nói của bà ta dường như có sự tiếc nuối. Craddock ngấm nhìn bóng dáng yếu ớt của người ốm. Belle Goedler, anh nhận thấy, đã biết được niềm vui sướng làm một phụ nữ. Bà ta mỉm cười với anh và nói thêm:

- Tôi luôn nghĩ rằng làm đàn ông chắc là buồn tẻ lắm.

Rồi, hơi ưu tư, bà nói:

- Tôi luôn cảm thấy rằng Randall đối xử với Blackie như với đứa em trai út ấy. Ông ấy tin tưởng, phó thác vào năng lực phán đoán của cô ấy mà cô ấy thì rất ít khi nhầm lẫn. Cô ấy đã làm được nhiều việc lớn cho ông ấy, ông nên biết thế!

- Cô ấy đã nói với tôi rằng một lần cô ấy đã giúp cho ông ấy một ít tiền.

- Đúng thế, nhưng cô ấy chỉ làm thế có một lần thôi. Sau ngần ấy năm, chúng tôi có thể nói ra sự thật. Chồng tôi đã không bao giờ phân biệt được sự khác nhau giữa những phi vụ hợp pháp và các phi vụ khác. Nhưng Blackie bản chất lại rất trung thực. Thời thơ ấu của cô ấy không hạnh phúc. Cha cô ấy là một thầy thuốc già ở thôn quê, trí óc hẹp hòi và tính nết thì rất khó chịu. Thật là một bạo chúa trong nhà. Letitia đã cắt đứt với gia đình để đi đến Londres, cô ấy đã học môn kế toán ở đó. Em cô ấy, tôi không biết bị bệnh gì, không ra ngoài bao giờ cả. Bởi thế cho nên, khi ông bố chết, Letitia đã từ bỏ tất cả để chăm sóc em gái. Randall rất tức giận nhưng không làm gì được! Khi Letitia nghĩ là nghĩa vụ của cô ấy phải làm điều gì thì cô ấy làm ngay và không một ai ngăn cản được.

- Chuyện đó xảy ra trước khi chồng bà chết có lâu không?

- Hai năm thì phải. Randall đã thảo di chúc trước khi cô ấy ra đi và ông ấy không sửa lại nó.

Craddock khó giấu vẻ ngạc nhiên của mình. Người đàn bà này thật chân thành. Tuy rằng, cuộc sống cũng không chiều chuộng bà ta: bà ốm yếu, bệnh tật, bà đã bị mất con trai, mất chồng và từ nhiều năm nay bà ta không rời khỏi giường bệnh!

- Tôi đoán được ý nghĩ của ông - Bà nói tiếp - Nhưng tất cả những gì đáng quý trong cuộc sống, tôi *đã có cả!* Chúng không còn nữa, nhưng tôi đã có chúng. Tôi đã rất đẹp, tôi đã cưới được người tôi yêu và ông ấy luôn yêu tôi... Con trai tôi đã chết nhưng nó đủ cho tôi hai năm hạnh phúc với những kỷ niệm quý giá... Còn về những cơn đau thể xác, thì chúng lại cho tôi được nếm trải, trong những giây phút lắng đi, niềm vui không bị đau đớn... và tất cả mọi người luôn rất tốt với tôi... Phải, tôi thật sự là một người phụ nữ gặp may mắn!

Craddock muốn làm rõ một điểm.

- Bà đã tuyên bố rằng chồng bà đã để lại tài sản của ông ấy cho cô Blacklock vì ông ấy không có một người thừa kế nào khác phải không? Có chính xác không? Ông ấy có em gái thì phải?

- Sonia ư? Họ đã cãi nhau từ lâu rồi và ông ấy không muốn biết đến cô ta nữa.

- Ông ấy đã phản đối hôn nhân của cô ấy phải không?

- Vâng. Cô ấy đã cưới một người đàn ông tên là... thế nào nhỉ?

- Stamfordis.

- Phải rồi, Stamfordis. Dmitri Stamfordis. Một tên vô lại, theo lời Randall. Sonia tôn thờ cái anh Stamfordis này và quyết định cưới anh ta. Cô ấy không còn là một cô bé con, cô ấy đã hai mươi tuổi và cô ấy biết rất rõ việc cô ấy làm. Stamfordis thật sự là một tên vô lại. Chắc hẳn đã có tiền án và Randall tin rằng hắn sống dưới một lý lịch giả. Tất cả cái đó, Sonia không phải không biết. Randall nhấn mạnh là hắn chỉ cưới cô ấy vì tiền. Không phải thế. Sonia rất đẹp và cô ấy có rất nhiều nghị lực, nếu như cuộc hôn nhân không thành công, nếu như Dmitri bỏ cô ấy thì cô ấy đơn giản sẽ lại sống tự do. Cô ấy khá giàu để sống một cuộc đời như cô ấy muốn.

- Thế ông Goedler và em ông ấy không bao giờ làm lành với nhau à?

- Không bao giờ. Quan hệ của họ chưa bao giờ đầm ấm cả. Cô ấy ghét ông ấy vì đã cố ngăn cản đám cưới của cô ấy.

- Nhưng bà thì bà vẫn có tin tức của cô ấy chứ?

Belle mỉm cười.

- Tôi đã nhận được một lá thư của cô ấy, khoảng mười tám tháng sau đó. Cô ấy viết cho tôi từ Budapest nhưng lại không cho tôi địa chỉ. Cô ấy nhờ tôi nói với Randall là cô ấy hạnh phúc và vừa sinh được một cặp song sinh.

- Thế cô ấy có cho bà biết tên chúng không?

Một lần nữa, bà già mỉm cười.

- Cô ấy chỉ nói với tôi rằng cô ấy gọi chúng là Pip và Emma... Tôi nghĩ rằng đây là một lời nói đùa.

- Thế cô ấy không viết thư cho bà về sau này à?

- Không. Cô ấy đã báo cho tôi là cô ấy sẽ ra đi với chồng và các con cô ấy, đến châu Mỹ, cô ấy sẽ ở lại đó một thời gian. Từ đó, tôi không nhận được thư từ gì của cô ấy nữa.

- Thế bà còn giữ lá thư đó không?

- Không. Tôi đã đọc nó cho Randall nghe và ông ấy chỉ nói rằng rồi sẽ có ngày cô ấy hối hận vì đã cưới “cái gã bẩn thỉu đó”, chỉ vậy thôi! Chúng tôi không còn nói về cô ấy nữa và chúng tôi đã quên cô ấy. Cô ấy đã ra khỏi cuộc sống của chúng tôi.

- Tuy vậy, ông Goedler đã nghĩ đến việc để lại tài sản của ông ấy cho các con của em gái ông ấy, trong trường hợp cô Blacklock chết trước bà, phải không?

- Việc đó là do sáng kiến của tôi. Khi Randall nói với tôi về di chúc của ông ấy, tôi đã nói với ông ấy: “Thế nếu như Blackie chết trước tôi thì sao?” Ông ấy đã có vẻ rất ngạc nhiên. Thế là ông ấy nói với tôi rằng ông ấy không thấy có thể để tiền lại cho ai được. Tôi đã nói: “Có Sonia đấy!”. Ngay lập tức, ông ấy nhắc lại: “Sonia ư? Để rồi tất cả tài sản sẽ về tay thằng chồng mất dạy của nó ấy à? Tất nhiên là không!”. “Thế thì, tôi nói, còn có con cái của cô ấy! Pip và Emma và có thể còn những đứa khác nữa...”. Ông ấy đã lẩm bẩm điều gì đó nhưng ông ấy đã viết thêm vài dòng vào di chúc của ông ấy.

- Và từ đó bà chẳng có tin tức gì của cả em dâu và lũ con cô ấy à?

- Chẳng có tin gì cả. Có thể họ đã chết...

Đột ngột, giọng bà trầm xuống. Những quầng mắt xám xịt xuất hiện dưới mắt bà già. Craddock đứng lên.

- Bà mệt rồi. Tôi phải ra đi thôi...

Bà ta nói thều thào:

- Gọi MacClelland đến cho tôi!

Bà ngước mắt lên viên cảnh sát.

- Ông sẽ coi chừng cho Blackie chứ?

- Tôi sẽ làm hết sức mình, tôi hứa với bà. Trước khi rời lâu đài, Craddock nói chuyện vài phút với “sơ” MacClelland.

- Có một việc mà tôi chưa hỏi bà Goedler. Bà ấy có giữ lại những tấm ảnh ngày trước không? Nếu có...

Bà ta không để anh nói hết câu.

- Tôi e rằng bà ấy chẳng còn một cái ảnh nào. Ngay khi bắt đầu chiến tranh, bà Goedler cho vào kho đồ gỗ tất cả đồ đạc ở Londres và tất cả giấy tờ cá nhân. Cái kho đã bị phá hủy trong thời gian máy bay oanh tạc và tất cả đã bị mất...

Craddock ra đi, hơi thất vọng nhưng dù sao cũng hài lòng. Chuyến đi cũng đã cho anh biết vài điều: Pip và Emma không phải là những con ma sinh đôi, chúng tồn tại rõ ràng. Và trong đầu anh, những giả thiết rõ dần.

“Họ đã lớn lên ở một nơi nào đó ở châu Âu, anh nghĩ. Sonia, mẹ của họ, khi lấy chồng thì là một người giàu có, nhưng chiến tranh đã làm biến đổi vị trí. Cha của họ lại là một người không trung thực. Cứ cho là họ đi đến nước Anh gần như không xu dính túi. Họ sẽ làm gì đây? Bắt đầu tìm kiếm những họ hàng giàu có mà họ có thể còn có trong nước. Ông bác của họ, người ngồi

trên đồng vàng, đã chết rồi. Cũng rất logic nếu mỗi quan tâm đầu tiên của họ là tìm hiểu về những điều khoản của bản di chúc, để xem liệu ông bác có để lại cho họ hoặc mẹ họ cái gì không. Vậy là họ đến tòa nhà Somerest House tìm hiểu về bản di chúc và lúc đó, phát hiện ra sự tồn tại của cô Letitia Blacklock. Họ cũng biết là vợ góa của ông Goedler vẫn còn sống, rằng bà ấy lui về xứ Ecosse và rất ốm yếu, bà ấy không còn sống được bao lâu nữa. *Nếu như Letitia Blacklock chết trước bà ấy*, họ sẽ được thừa kế một tài sản không lồ. Vậy là họ không đi đến xứ Ecosse. Họ quyết định tìm hiểu xem cô Blacklock ra sao... và họ đã đến để trông thấy cô ấy... tất nhiên là họ che giấu nhân thân thật của họ... Họ đi cùng nhau hoặc đơn lẻ? Cần phải xem xem...".

Craddock kết luận, gần như nói lên lời:

- Pip và Emma ư?... Nếu như họ mà không có mặt ở làng Chipping Cleghorn vào lúc này thì tôi sẽ ngôn hết cái mũ của tôi!

Chương XV: “Cái chết êm ái”

Trong bếp của khu nhà Little Paddocks, cô Blacklock đang chỉ thị cho Mitzi.

- Món bánh kẹp cá thu, món bánh mận... cô làm rất tuyệt... Và cả món bánh ga-tô nổi tiếng của cô nữa...

- Vậy là có một bữa tiệc hả cô?

- Phải. Chúng ta ăn mừng sinh nhật của cô Bunner và tôi sẽ có một vài người bạn nữa...

- Nếu như lại giống như lần trước!

Cô Blacklock cố kiềm chế để không tỏ ra giận dữ vì lời nói đại dột. Cô muốn giữ bình tĩnh.

- Sẽ không như lần trước đâu. Cái bánh ga-tô mà tôi nói đến ấy, là cái mà cô gọi là Schwitz thì phải!

- Không biết nữa. Nhưng tôi chả có gì để làm bánh ga-tô cả. Tôi cần có sô-cô-la, bơ, rất nhiều bơ -đường, và nho khô...

- Cô sẽ có tất cả cái đó!

Khuôn mặt của Mitzi sáng lên:

- Nếu vậy tôi sẽ làm một cái bánh ga-tô tuyệt vời!... Và trên bánh, bằng kem sô-cô-la tôi sẽ viết “Chúc mừng sinh nhật”... Khách mời của cô sẽ nói là bánh rất ngon...

Nét mặt của cô ta chợt tối lại.

- Nhưng Patrick... Tôi không muốn anh ta gọi cái bánh ga-tô của tôi là “cái chết êm ái”!

- Nhưng đó lại là một lời khen đấy! Nó muốn nói qua câu đó là để được nếm một món ngon như thế, người ta có thể hy sinh cuộc sống...

- Vâng, nhưng cái từ... *chết*...

Cô Blacklock chấm dứt cuộc tranh luận bằng cách đi ra. Ở hành lang, cô gặp Dora Bunner.

- Edmund Swettenham vừa gọi điện cho tôi để chúc mừng sinh nhật. Ông ấy sẽ đến vào chiều nay và sẽ đem đến cho tôi một lọ mật ong. Tôi không biết là ông ấy lại biết tôi sinh ngày nào...

- Tất cả mọi người dường như đều biết. Chắc bạn đã nói ra, Dora...

- Tôi đã nói, hôm nọ, rằng tôi sẽ tròn năm mươi chín tuổi vào hôm nay...

Cô Blacklock nháy mắt và chữa lại.

- Sáu mươi tư tuổi chứ, Dora!

- Và cô Hinchliffe đã nói: “Cô trẻ hơn tuổi của cô. Còn tôi, cô nghĩ là tôi bao nhiêu tuổi?”. Câu hỏi của cô ấy khá là bất ngờ vì đấy là một phụ nữ dường như không có tuổi. Cô ấy đã nói với tôi

là sẽ mang trứng đến cho tôi...

- Tóm lại, sinh nhật của bạn mở đầu thật tốt đẹp... Một lọ mật ong, những quả trứng... Cái hộp sô-cô-là tuyệt đẹp mà Julia đã tặng bạn...

- Làm sao mà cô ấy lại kiếm được những thứ như vậy, tôi tự hỏi đây!

- Tốt nhất là đừng hỏi gì! Còn có chợ đen nữa mà!

- Thế bạn quên nói đến quà của bạn à?

Cô Bunner nhìn một cách thích thú cái cài áo bằng kim cương trên ngực mình.

- Bạn có thích nó không? Tôi rất hài lòng. Tôi chưa bao giờ thích đồ nữ trang cả.

- Còn tôi, tôi rất thích cái này!

- Càng tốt! Đi với tôi nào! Chúng ta cho gà vịt ăn đi...

2

- Tôi nhìn thấy gì thế này? - Patrick kêu lên rất kịch trong khi khách mời ngồi xuống xung quanh cái bàn trong phòng ăn - Theo như tôi biết thì đây là cái bánh ga-tô mang tên “Cái chết êm ái” phải không?

Cô Blacklock phản đối:

- Đừng nói thế! Mitzi rất sợ cháu đặt tên cho cái bánh ga-tô của cô ấy như thế!

- Bánh ga-tô sinh nhật của Bunny đấy à?

- Đúng rồi - Cô Bunner nói - Mọi người chiều tôi, như cậu thấy đấy.

Cô ta không ngừng nhắc lại câu đó từ khi người khách đầu tiên, đại tá Easterbrook đến, người đã tặng cô một hộp kẹo tuyệt đẹp.

Khi mọi người rời bàn ăn, Julia thấy hơi khó chịu.

- Chắc do bánh ga-tô - Cô giải thích - Lần trước cũng...

- Ôi dào! - Patrick đáp lại - Sau một món ăn như thế thì người ta không tiếc gì nữa!

Họ đi đến phòng khách.

- Cô có một người làm vườn mới à? - Cô Hinchliffe hỏi cô Blacklock.

- Không tại sao?

- Tôi đã nhìn thấy một người đàn ông lảng vảng quanh chuồng gà. Như một người lính cũ ấy...

- A! Ông ấy à? - Julia nói - Đấy là ông thám tử.

Bà Easterbrook đánh rơi cái túi xách tay.

- Một thám tử à?... Nhưng tại sao?

- Tôi không biết gì hết - Cô gái trẻ trả lời - Ông ấy canh gác ngôi nhà, đấy là tất cả những gì tôi biết. Tôi nghĩ rằng đó là để đảm bảo an toàn cho dì Letty...

- Thật vô ích! - Cô Blacklock xác nhận - Bảo vệ tôi, tôi thừa sức tự bảo vệ mình.

- Vả lại, - Bà Easterbrook nói tiếp - câu chuyện đó kết thúc rồi cơ mà! Thực ra, tôi muốn hỏi các vị, tại sao cuộc điều tra lại bị hoãn lại?

- Điều đó nghĩa là, - Chồng bà trả lời - cảnh sát không hài lòng.

- Nhưng không hài lòng vì cái gì?

Đại tá lắc đầu, vẻ một người không muốn nói nhiều. Edmund Swettenham, người không có cảm tình với Easterbrook, thấy đã đến lúc chen vào câu chuyện.

- Sự thật là, tất cả chúng ta đều bị tình nghi.

- Nhưng tình nghi về cái gì? - Bà Easterbrook hỏi.

- Vì đã đi và đến, với ý định dứt khoát gây ra một vụ giết người khi có dịp!

- Ông Swettenham, tôi xin ông!

Đấy là Dora Bunner phản đối.

- Tôi tin chắc là không có một ai ở đây lại có ý định đến để giết Letty yêu quý của chúng ta!

Một thoáng ngượng ngùng, rồi Edmund đỏ mặt lên bảo đảm đấy chỉ là một lời nói đùa và Phillipa đã có ý nghĩ rất hay là đề nghị nghe bản tin lúc sáu giờ ở Radio. Mọi người nhiệt liệt hưởng ứng gợi ý này.

- Người vắng mặt trong lúc này, - Patrick nói thềm vào tai Julia - là bà Harmon. Nếu bà ấy có đây thì tôi tin chắc là bà ấy sẽ nói với chúng ta, bằng cái giọng chói tai của bà ấy: “Mặc dù vậy, cô Blacklock, rất có thể ở đâu đó có một người chờ đợi thời điểm thích hợp để giết cô đấy. Cô không tin à?”

- Tôi rất hài lòng vì bà ấy không ở đây, - Julia nói - và cả bà già xoi mói Marple cũng không nữa!

Họ cùng nghe bản tin lúc sáu giờ, nó gây ra một số tranh luận về quan điểm, về bom nguyên tử và những mối đe dọa treo lơ lửng trên nền văn minh nhân loại, sau đó, cảm ơn chủ nhà xong, khách mời ra về.

- Thế nào, Bunny, - Cô Blacklock hỏi bạn sau khi người khách cuối cùng đã ra về - bạn đã vui chứ?

- Rất vui. Nhưng tôi lại đau đầu kinh khủng!

- Đấy là do bánh ga-tô, - Patrick nói - cả tôi cũng cảm thấy hơi khó chịu. Đừng quên là cô đã ăn quá nhiều sô-cô-la!

- Tôi đi nằm đây - Bunner nói - Tôi sẽ uống một viên aspirine và cố gắng ngủ.

- Ý kiến tuyệt vời. - Cô Blacklock đồng tình.

Cô Bunner đi về phía tầng một, Patrick hỏi bà dì là anh ta có phải đi đóng chuồng gà lại không. Cô Blacklock nhìn anh nghiêm khắc.

- Nếu cháu biết đóng kỹ cửa chuồng...

- Cháu sẽ cẩn thận, cháu thề đấy!...

- Nếu vậy thì đi đi!

Julia đề nghị uống một ly rượu xeres.

- Rất vui lòng. Chúng ta đã đánh mất thói quen làm những việc dễ chịu này... Bạn làm tôi sợ, Bunny! Có chuyện gì thế?

Dora Bunner có vẻ rụng rời chân tay.

- Tôi không tìm thấy thuốc aspirine của tôi!

- Vậy thì lấy thuốc của tôi ấy! Chúng ở trên bàn đầu giường ấy.

- Cũng có ở trên bàn trang điểm của cháu nữa. - Julia nói thêm.

- Cám ơn... Nhưng tôi tự hỏi thuốc của tôi đi đâu nhỉ? Một lọ mới cơ mà! Tôi đã để nó ở đâu nhỉ?

- Quan trọng gì? - Julia kêu lên - Aspirine thì có đầy ở trong phòng tắm ấy! Ở đâu trong nhà này cũng có cả...

Cô Bunner lại quay về phía cầu thang.

- Nhưng, nhưng việc này làm tôi buồn, không biết mình để đồ đạc ở đâu!

Julia rót đầu một cốc rượu.

- Tội nghiệp Bunner! Hay chúng ta mời cô ấy một chút rượu xeres?

- Tốt hơn là không - Cô Blacklock trả lời - Cô ấy đã rất hốt hoảng và tôi e rằng ngày mai cô ấy ốm mất. Nhưng dù sao thì cô ấy cũng sẽ rất vui.

- Đúng thế! - Phillipa kêu lên.

- Ta mời Mitzi một chút rượu chứ? - Julia hỏi.

Em trai cô quay lại, cô nói thêm:

- Này Pat! Đi gọi cô Mitzi đi!

Mitzi đến sau một lát. Julia chìa cho cô ta một cốc rượu.

- Tôi uống vì sức khỏe của cô đầu bếp giỏi nhất thế giới!

Lời chúc là của Patrick; Mitzi sung sướng nhưng cũng thấy nên phản đối một chút.

- Không hẳn thế. Tôi không phải là một đầu bếp thật sự. Ở nước tôi, tôi là một trí thức.
- Nếu vậy thì cô phung phí tài năng của cô! Công việc của trí thức thì là cái gì bên cạnh một kiệt tác như là “cái chết êm ái?”
- Ôi!... Tôi đã nói với anh là tôi không thích...
- Ê! Không quan trọng cô thích gì! Cái ga-tô đó, tôi gọi nó như thế và tôi uống vì nó! Hãy nâng cốc lên vì vinh dự của “cái chết êm ái” và mặc kệ những cái khác!

3

- Phillipa, cô gái thân mến, tôi muốn nói chuyện với cô.
- Vâng, thưa cô Blacklock.

Phillipa Haymes ngược mắt lên, hơi ngạc nhiên.

- Cô không có gì lo lắng đấy chứ?
- Lo lắng ư?
- Tôi cảm thấy cô có gì đó phải suy nghĩ từ ít hôm nay. Có phải có việc gì đó không ổn không?
- Không, thưa cô Blacklock. Liệu có việc gì được ạ?
- Trời ạ... Tôi nghĩ là, có thể, Patrick và cô...
- Patrick à?

Phillipa lần này tỏ ra thật sự sửng sốt.

- Tôi nhầm ư? - Cô Blacklock nói tiếp - Vậy thì, tha lỗi cho tôi!... Tôi đã hơi tò mò nhưng mặc dù Patrick có họ với tôi, tôi vẫn không tin là nó sẽ là một người chồng tốt. Ít ra là trong thời gian sắp tới...

Phillipa thẳng người lên.

- Tôi sẽ không lấy chồng nữa.
- Có chứ, cháu thân mến, có chứ. Cháu sẽ lại lấy chồng vào một ngày nào đó... Cháu còn trẻ! Rồi cháu sẽ thấy... Cháu không có những nỗi lo lắng về tiền bạc chứ?
- Không, không.
- Ta biết là tuy vậy cháu vẫn phải lo lắng về chuyện ăn học của con trai cháu và chính vì thế mà ta muốn nói đôi điều với cháu. Chiều nay ta đã đi Milchester để gặp ông Beddington, người được ủy quyền của ta. Các sự kiện xảy ra trong thời gian cuối đã khiến ta phải thay đổi di chúc của ta, để đề phòng mọi bất trắc. Ngoài những cái tặng cho Bunny, Phillipa, tất cả những gì ta có sẽ thuộc về cháu!
- Cô nói sao?

- Có thể, - Cô Blacklock trả lời giọng lạ lùng - bởi vì cũng chẳng còn ai khác nữa.

- Nhưng còn có Patrick và Julia đấy thôi.

- Phải, còn có Patrick và Julia.

Giọng cô ta vẫn lạ lùng.

- Và cô cũng có họ hàng cơ mà.

- Họ hàng rất xa và không có quyền lợi gì hết.

- Nhưng cháu thì cũng không!... Cháu không muốn...

Trong ánh mắt của Phillipa có nhiều sự phản đối hơn là sự biết ơn. Hơn nữa cô ta còn có vẻ sợ hãi.

- Ta biết ta đang làm gì, Phillipa. Cuối cùng ta lại thấy rất mến cháu... và cả đứa trẻ nữa. Cháu cũng chả có gì nhiều nếu ta chết bây giờ, nhưng, một vài tuần nữa thì mọi việc sẽ khác...

- Nhưng cô không chết được đâu!

- Không, nếu ta có thể tránh được nó... bằng những biện pháp thích hợp.

- Những biện pháp ư?

- Phải. Hãy suy nghĩ đi... và đừng lo lắng nữa!

Nói xong, cô Blacklock đi nhanh ra khỏi phòng. Phillipa nghe thấy tiếng cô ta nói với Julia ở tiền sảnh. Sau vài phút, Julia cũng đi vào phòng khách. Cặp mắt cô ta lóe lên.

- Giỏi lắm, Phillipa! Cô ngấm ngấm ra đòn nhưng...

- Cô đã nghe thấy à?

- Tôi đã nghe thấy. Tôi nghĩ là cái này nằm trong chương trình...

- Cô muốn nói gì?

- Cô Letty yêu quý của chúng ta không bao giờ hành động một cách nhẹ dạ cả... Dù thế nào thì cũng cũng ghê gớm đấy! Cô hài lòng rồi chứ?

- Nhưng, Julia, tôi chưa bao giờ làm gì để...

- Thật không? Tôi không tin chắc như thế đâu! Cô đâu có ghét tiền... Dù sao thì cũng nên nhớ kỹ việc này. Bây giờ nếu có ai đó hạ gục dì Letty, thì kẻ đó bị tình nghi số 1 là cô đấy!

- Có thể, nhưng điều đó sẽ không xảy ra! Tôi chắc là điên thì mới giết cô ấy vào lúc này, bởi vì nếu tôi đợi...

- Ơ kìa! Vậy là cô đã nghe nói đến cái bà lão ốm yếu đang hấp hối ở xứ Ecosse ấy rồi à? Phillipa tôi bắt đầu tin rằng cô là một người rất đáng ngờ...

Chương XVI: Thanh tra Craddock quay lại

Về đến Milchester, thanh tra Craddock đi thẳng đến đưa báo cáo của mình cho Rydesdale. Ông này chăm chú lắng nghe rồi kết luận.

- Tất cả cái này không đưa anh tiến xa hơn nhưng lại xác nhận những gì cô Blacklock nói với anh. Còn việc ai là Pip và Emma... thì chúng ta phải thận trọng!

- Patrick và Julia Simmons ở vào lứa tuổi của chúng, thừa ông. Nếu chúng ta có thể cho là cô Blacklock đã không gặp họ từ khi họ còn bé tí...

Rydesdale mỉm cười.

- Đồng minh của chúng ta cô Marple đã làm rõ điểm đó. Thật ra, cô Blacklock chỉ mới nhìn thấy họ lần đầu tiên cách đây hai tháng.

- Như vậy, chắc chắn chúng ta có thể...

- Không đơn giản như vậy đâu, Craddock! Chúng ta đã thu thập thông tin. Theo những gì chúng ta biết, Patrick và Julia là hai người đã được xác nhận. Cậu ta đã phục vụ trong Hải quân thật. Cậu ta được nhận xét tốt tuy đôi khi có xu hướng không tuân lệnh. Chúng tôi cũng đã liên lạc với vùng Canne. Ở đó có một bà Simmons và bà ta tuyên bố một cách bức bối là tuyệt đối chính xác có việc con trai và con gái bà ta đang ở làng Chipping Cleghorn, ở nhà em họ bà ấy, cô Letty Blacklock.

- Và cái bà Simmons đó có đúng là bà Simmons không?

- Trong mọi trường hợp thì bà ấy cũng đã ở đó từ rất lâu rồi, đấy là tất cả những gì tôi có thể nói!

- Nếu vậy thì hết chuyện rồi!

Ông cảnh sát trưởng đặt lên bàn một tờ giấy hướng về phía Craddock.

- Xem đây! Một vài việc nhỏ về bà Easterbrook... Cái này chắc anh quan tâm đấy!

Viên thanh tra đọc bản báo cáo và không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

- Ông ta xử sự như một lão già ngu ngốc và bà ấy vẫn chung sống với ông ấy! Nhưng theo như tôi thấy thì việc này không liên quan gì đến vụ án.

- Bề ngoài thì không... Còn đây là những ghi chép về bà Haymes...

Lại một lần nữa, Craddock thể hiện sự ngạc nhiên.

- Lạ thật! Tôi lại phải đi nói chuyện với bà này mới được.

- Anh nghĩ là tin tức này có thể có lợi ích gì à?

- Biết đâu đấy.

Im lặng một lát rồi Craddock hỏi Fletcher đã làm gì trong khi anh vắng mặt.

- Anh ta đã tiến hành những cuộc điều tra rất cẩn kẽ trong toàn bộ ngôi nhà, nhưng không phát hiện ra điều gì thú vị cả. Sau đó anh ta thử xác định xem ai đã có khả năng tra dầu vào cái cửa nổi tiếng đó và những ai đã có thể đến nhà vào những ngày Mitzi đi vắng. Vậy là anh ta nhận thấy là cô ấy đi dạo chơi gần như tất cả các buổi chiều. Cô ta thường vào làng để uống cà phê tại quán Chim xanh. Như thế là, khi cô Blacklock và cô Bunner đi ra ngoài, nếu có ai đến vào các buổi chiều thì đều vào nhà được cả.

- Fletcher có lên được một danh sách của những người đã đi vào nhà trong khi mọi người ở nhà đi vắng không?

- Có. Gần như tất cả bọn họ đều có mặt cả.

Mắt nhìn vào tài liệu đặt trên bàn, Rydesdale nói tiếp:

- Cô Murgatroyd đã đến một lần với một con gà mái sắp ấp. Bà Swettenham thì lại đến để lấy thịt ngựa mà cô Blacklock đã để sẵn cho bà ta trên bàn ở trong bếp. Cô Blacklock, ngày hôm đó, đi xe ô-tô đến Milchester và hình như cô ấy có thói quen khi từ đó về đều đem cho bà Swettenham một ít thịt ngựa. Cái này anh có thấy bình thường không?

Craddock suy nghĩ trước khi trả lời.

- Tại sao cô Blacklock khi từ Milchester về lại không đem thịt ngựa đến nhà bà Swettenham luôn, vì cô ta đi qua nhà bà ấy mà?

- Tôi không biết. Hình như cô ấy luôn để chỗ thịt ngựa đó trên bàn nhà bếp và bà Swettenham lợi dụng lúc Mitzi đi vắng để đến lấy nó, bởi vì Mitzi không phải lúc nào cũng tiếp đón bà ấy một cách lịch sự.

- Có vẻ thế!

- Rồi còn có Hinchliffe nữa. Cô ấy nói là đã không đến đó trong thời gian vừa qua, nhưng không đúng. Mitzi một hôm đã trông thấy cô ấy. Cô ấy đi ra từ cái cửa nhỏ và lời khai này được bà Butt xác nhận. Cô Hinchliffe cuối cùng đã công nhận là có thể cô ấy đã đến đó nhưng lại quên mất. Cô ấy cũng không thể nói điều gì đã làm cô ấy đi đến đó.

- Khá kỳ lạ...

- Đấy cũng là ý kiến của tôi. Rồi tiếp theo đến bà Easterbrook. Bà ta cho chó đi dạo. Bà ta đã vào nhà để hỏi cô Blacklock về một kiểu đàn, nhưng cô Blacklock lại không có nhà. Bà ta nói là bà ta đã chờ một lát nhưng không lâu.

- Có thể bà ta đã lợi dụng cơ hội để tra dầu vào cánh cửa. Thế còn ông đại tá?

- Ông ấy đã đến đó một hôm để mang đến cho cô Blacklock một quyển sách về Ấn Độ. Cô ấy đã cho ông ấy biết là cô ấy rất thích đọc sách.

- Có vẻ thế à?

- Phải. Nhưng theo lời của cô ấy, cô ấy cho rằng cô ấy không muốn đọc quyển sách đó. Nhưng biết làm sao được! Còn về Edmund Swettenham chúng ta chưa biết được gì cả. Anh ta nói là mẹ anh ấy thường hay nhờ anh đến nhà cô Blacklock nhưng anh ta không nhớ có đến đó trong những ngày vừa qua không.

- Ngắn gọn là, tất cả cái đó không cho phép chúng ta rút ra một kết luận nào cả.

- Đúng thế!

Rydesdale nói tiếp:

- Fletcher cho chúng ta biết rằng cô Marple đi lại rất nhiều. Cô ấy đã uống cà phê ở quán “Chim xanh”, đã đến Boulders để uống rượu xeres và đến Little Paddocks để uống trà. Sau khi ngắm khu vườn của bà Swettenham, cô ấy đã đi đến nhà Easterbrook để xem những vật kỳ lạ mà ông đại tá đã mang từ Ấn Độ về.

- Có thật là ông ta đã phục vụ ở Ấn Độ không?

- Có vẻ thật. Chúng tôi đã hỏi tin tức ở bộ.

- Ông có nghĩ là cô Blacklock đồng ý lánh đi không? - Đột nhiên Craddock hỏi.

- Đi khỏi làng Chipping Cleghorn à?

- Phải. Đi cùng với cô Bunner chung thủy chẳng hạn, đến một địa chỉ bí ẩn có thể là ở xứ Ecosse. Tại sao lại không đến chơi ít lâu ở nhà Belle Goedler nhỉ?

- Để trông thấy bà già bất hạnh ấy chết à? Tôi không thấy đấy là một lời đề nghị có lý...

- Nhưng đây là để cứu một mạng người mà...

- Nào, nào, Craddock... Giết người không dễ như anh tưởng đâu!

- Ông chắc chứ, thưa ông?

- Tôi đồng ý với anh các cách giết người thì không thiếu. Nhưng giết ai đó để sao cho không một ai nghi ngờ bạn được thì rất khó! Lần đầu tiên, tên tội phạm đã chuẩn bị rất cẩn thận cho cú đòn của hắn nhưng hắn đã thất bại. Nếu như hắn lại muốn ra tay lần nữa, thì hắn phải tìm cách khác.

- Tôi biết, thưa ông. Tuy nhiên không nên quên yếu tố thời gian. Bà Goedler có thể chết ngày một ngày hai. Tên giết người của chúng ta không thể chờ đợi đâu.

- Chính xác.

- Và còn một điều nữa, thưa ông. Gã giết người hoặc là mụ giết người chắc cũng nghi ngờ là chúng ta đi thu nhập tin tức về bọn chúng...

- Và để làm việc đó thì rất mất thời gian! Khi mà một câu trả lời phải đến từ Ấn Độ...

- Đấy cũng là một lý do để tên tội phạm vội vã. Tôi tin chắc là hiểm họa tồn tại thật sự. Đây là một tài sản khổng lồ. Nếu như Belle Goedler chết đi...

Craddock chưa nói được hết câu. Một cảnh sát vào báo cho Rydesdale biết là có cảnh sát Legg gọi điện từ làng Chipping Cleghorn đến.

- Nối máy vào đây cho tôi!

Rydesdale cầm máy nghe điện. Craddock thấy nét mặt cấp trên của mình đanh lại.

- Rất tốt! Thanh tra Craddock sẽ đến ngay.

Đặt máy xuống, ông nói thêm:

- Dora Bunner... Cô ấy đã muốn uống thuốc Aspirine. Hình như trên bàn nhỏ đầu giường cô Letty Blacklock có vài viên thuốc trong một cái ông. Cô ta đã uống hai viên và để lại một viên và bác sĩ đã gửi đến cho chúng ta sau khi phân tích nó. Đây *không phải* là thuốc Aspirine.

- Cô ta chết rồi à?

- Người ta đã tìm thấy cô ấy chết trong giường sáng nay. Theo ông bác sĩ thì cô ấy đã chết trong khi ngủ. Sức khỏe của cô ấy không được tốt lắm nhưng rõ ràng đây không phải là cái chết tự nhiên. Việc mổ xác được ấn định vào tối nay.

Sau một lúc im lặng, Rydesdale nói tiếp:

- Lại thêm một tội ác mới. Lần này thì không phải là một người trong bọn họ đã gây ra nó! Tất cả bọn họ đã đến nhà cô Blacklock hôm qua để dự sinh nhật của Dora Bunner.

Chương XVII: Cuốn album ảnh

Trước hàng rào của nhà xứ, cô Marple ăn vận rất ấm áp, đang nghe những lời dặn dò của Bunch.

- Bác nói rõ với cô Blacklock là Julian rất tiếc không đích thân đến được vì một con chiên của ông ấy đang hấp hối ở thôn Locke. Cái mảnh giấy nhỏ mà cháu đưa cho bác ghi những điều về tang lễ, nó có thể được tổ chức vào thứ tư nếu như cuộc điều tra thực hiện vào thứ ba. Cháu không muốn phải nhờ bác công việc khó khăn này nhưng cháu lại phải đưa đứa trẻ này đi bệnh viện...

Cô Marple trả lời rằng đi bộ một chút luôn làm cho cô thích và bước những bước nhanh thoăn thoắt, cô đi ra đường.

Trong phòng khách, nơi cô ngồi đợi cô Blacklock, cô gái già lướt mắt nhìn khắp phòng và tự hỏi mình liệu Dora Bunner chính xác là muốn nói gì, khi cô ấy nói là Patrick đã “sửa sang bịp bợm” cái đèn ở phòng khách? Cô ấy đã nói về cái đèn nào và anh ta đã “sửa sang bịp bợm” nó thế nào?

Cô Marple không nghi ngờ gì nữa. Chắc chắn đó là cái đèn nhỏ nằm trên cái bàn đặt giữa phòng khách “lớn” và phòng khách nhỏ. Cô Bunner đã nói tới một cô bé chăn cừu. Hay là một cậu bé chăn cừu. Thật vậy, cái đèn đó có hình một chú bé chăn cừu, áo xanh và quần cộc đỏ, đang giơ cao một cái chân nện mà người ta đã sửa chữa nó thành một cái đuôi đèn và trên đó cố gắn một cái đèn điện. Chính xác thì cô ấy đã nói gì, cái cô Dora Bunner ấy? “Tôi nhớ rất rõ đây là một cô bé chăn cừu. Thế mà ngày hôm sau...” Không nghi ngờ gì nữa, hôm nay nó đúng là một chú bé chăn cừu.

Cô Marple nhớ lại là, trong cái ngày cô đến uống trà ở nhà cô Blacklock, Dora Bunner đã nói là cái đèn đó là một trong một đôi đèn. Chú bé chăn cừu và cô bé chăn cừu, hiển nhiên rồi. Vậy là trong ngày có trò chơi “giơ tay lên”, ở đó là cái đèn hình cô gái chăn cừu và đến ngày hôm sau, lại là một cái đèn khác, cái đèn hình chú bé chăn cừu và nó đã không xê dịch khỏi chỗ đó. Và Dora Bunner đã có lý do khi tin rằng - hoặc tin mà không có lý do - rằng sự đánh tráo đó là hành động của Patrick...

Tại sao anh ta lại phải làm động tác trao đổi đó? Bởi vì, theo Dora, Patrick muốn gây ra bóng tối và nếu người ta xem xét cái đèn đã ở đó trong thời điểm của trò “giơ tay lên”, người ta sẽ nhận ra là nó đã bị “sửa chữa bịp bợm”. Nhưng sửa thế nào? Cô Marple chăm chú ngắm cái đèn trước mặt, với sợi dây điện, nối vào cái ổ cắm trên tường còn cái công tắc đèn thì ở trên bàn. Tất cả cái đó không gợi ý gì cho cô cả nhưng cô có hiểu biết tí gì về điện đâu.

Còn về cái đèn hình cô bé chăn cừu, nó ở đâu? Trong kho chứa đồ lặt vặt hay ở nơi khác? Hay nó ở đâu đó trong vườn cây, gần nơi mà Dora đã bắt gặp Patrick Simmons với một cây bút lông và chén dầu trên tay? Cô Marple tự hứa là sẽ báo cho thanh tra Craddock những điều này.

Patrick Simmons là một anh chàng đẹp trai. Một trong những người đàn ông trẻ luôn chiếm được ngay thiện cảm của phụ nữ, trẻ cũng như già. Anh ta có thể là “Pip” không? Nhưng anh ta đã tham gia Hải quân, trong chiến tranh cơ mà?

Cô Marple nghĩ đến đây thì cửa mở, cô Blacklock đi vào. Cô ta trông có vẻ già đi đột ngột. Tất cả năng lượng của cô, tất cả sức sống của cô dường như biến đâu mất cả.

Cô Marple giải thích tại sao ông mục sư đã không thể đến được, vợ ông ta cũng thế và đưa cho

cô Blacklock mảnh giấy nhỏ. Cô Blacklock cảm ơn cô và đọc mảnh giấy.

- Ông Harmon là một người đàn ông khôn khéo. Ông ấy không vung vãi những lời chia buồn tầm thường và vô nghĩa... Nhờ nói với ông ấy hộ tôi rằng những cách sắp xếp này tôi thấy rất hay...

Giọng của cô chột như vỡ ra, không tự chủ lâu hơn được nữa, cô Blacklock òa lên khóc. Sau một lát, cô bình tĩnh lại.

- Xin tha lỗi cho tôi! Nhẽ ra tôi không nên... Nhưng cùng với Dora tội nghiệp, tôi đã mất mát biết bao nhiêu... Cô ấy là mối liên kết duy nhất nối tôi với quá khứ. Là người duy nhất *nhớ lại được!* Bây giờ, khi cô ấy đã ra đi, tôi thật đơn độc trên cõi đời này!

- Tôi rất hiểu cô. Chúng ta thật sự cô đơn khi người cuối cùng *trong số những người nhớ lại* được ra đi! Tôi có cháu trai, cháu gái, bè bạn, nhưng không một ai trong bọn họ biết tôi khi tôi còn là một bé gái, chẳng một ai trong họ cùng thời với tôi, và đã từ lâu lắm tôi thật cô đơn!

Hai người đàn bà ngồi im một lúc.

- Tôi sẽ viết vài lời cho ông mục sư, cuối cùng cô Blacklock nói.

Cô ta đứng lên để đến ngồi trước bàn viết. Cô cầm cái bút một cách khá vụng về và viết rất chậm.

- Vô bệnh viêm khớp mà có những ngày tôi gần như không viết được...

Cô dán phòng bì và đưa nó cho cô Marple. Nghe thấy tiếng đàn ông trong tiền sảnh, cô nói: "Chắc đây là ông thanh tra Craddock!" và cô đi nhanh đến chỗ chiếc gương đặt trên lò sưởi để đánh phấn lại.

Craddock bước vào, vẻ rầu rĩ và dễ sợ. Anh nhìn cô Marple vẻ không bằng lòng.

- Ơ kìa!... Cô ở đây à?

Cô Blacklock quay đầu lại và nói:

- Cô Marple đã có lòng tốt đem đến cho tôi lá thư của ông mục sư.

Còn cô Marple có vẻ rất bồn chồn, trả lời:

- Tôi đi đây... Tôi không muốn làm phiền ông một chút nào cả...

- Cô có nằm trong những người đã đến đây uống trà vào hôm qua không?

- Không. Bunch đã được tôi đến chơi nhà bạn bè của nó.

- Như vậy thì cô chẳng có gì để nói cho tôi biết cả.

Cái nhìn của viên cảnh sát hướng ra phía cửa, chỉ rõ ràng cho cô Marple biết anh ta chờ đợi gì ở cô. Cô lui ra, nét mặt hơi tiu nghỉu.

Ngay khi cô vừa đi ra ngoài, Craddock đi đến chỗ cô Blacklock:

- Tôi sẽ không để mất thời gian chia buồn với cô. Tuy vậy tôi muốn nói với cô rằng cái chết của

cô Bunner làm tôi rất xúc động nhất là chúng tôi nhẽ ra có thể ngăn chặn nó...

- Tôi không hiểu tại sao các ông lại có thể ngăn chặn...

- Dù sao đi nữa thì bây giờ cũng phải hành động... Và hành động thật nhanh! Kẻ giết người là ai thì cũng đã định giết cô hai lần rồi. Nếu chúng ta không hành động ngay, hắn sẽ lại ra tay. Hắn là ai nhỉ?

Letitia Blacklock rùng mình.

- Than ôi! Ông thanh tra, tôi không biết một tí gì cả! Không biết tí gì...

- Tôi đã gặp bà Goedler, bà ấy cũng không nói được gì nhiều. Nếu cô chết đi thì có vài người có lợi. Đầu tiên là Pip và Emma. Căn cứ theo tuổi thì Patrick và Julia Simmons có thể là Pip và Emma, nhưng có vẻ như chúng tôi biết nguồn gốc của họ. Nếu cô gặp Sonia Goedler, liệu cô có nhận ra không?

- Sonia ư? Tất nhiên rồi...

Cô bỗng im bặt, rồi yên lặng một lúc, cô nói tiếp.

- Thực ra, tôi không biết nữa... Lâu lắm rồi tôi không gặp cô ấy! Ba mươi năm rồi!

- Cô có thể tả cô ta cho tôi được không? Tả như cô đã biết ấy!

Cô Blacklock nghĩ ngợi một vài giây.

- Cô ta nhỏ nhắn, tóc đen, da ngăm đen... Cô ấy vui vẻ, thậm chí rất vui vẻ nữa kia...

- Cô không có tấm ảnh nào của cô ấy à?

- Một bức chân dung thì không... nhưng tôi có những tấm ảnh cũ chụp chơi... chắc là có độ một hoặc hai cái ảnh trong quyển album của tôi.

- Tôi có thể xem chúng không?

- Tất nhiên rồi. Nhưng tôi đã để những quyển album đó ở đâu nhỉ?

- Hãy nói cho tôi biết, thưa cô Blacklock... cô có thấy có khả năng là bà Swettenham là Sonia Goedler không?

- Bà *Swettenham* ư?

Letitia Blacklock nhìn Craddock vẻ rất sững sốt.

- Nhưng chồng bà ấy là một công chức cơ mà. Ông ta lúc đầu đã làm việc ở Ấn Độ, rồi đến Hồng Kông...

- Đó là điều bà ta nói với cô. Cái đó chưa chắc đã là sự thật mà chỉ là những thông tin cá nhân.

- Không, nhưng...

- Sonia Goedler đã bao giờ diễn kịch chưa? Một cách nghiệp dư ấy mà.

- Có. Cô ấy diễn không tồi đâu...
- Thấy chưa! Tôi nói thêm là bà Swettenham đội tóc giả đấy nhé. Ít nhất thì đấy là điều bà Harmon nói...
- Tôi nghĩ đúng đấy nhưng giả thiết này tôi vẫn thấy không có lý. Bà Swettenham là một phụ nữ rất tốt bụng... và đôi khi cũng rất kỳ lạ nữa!
- Thế còn cô Hinchliffe và cô Marple? Liệu có thể một trong hai cô là Sonia Goedler không?
- Cô Hinchliffe thì tất nhiên là không! Cô ấy có vóc dáng của một người đàn ông.
- Thế còn cô Murgatroyd thì sao?
- Ồ! Tôi tin chắc là không phải đâu!
- Cô nhìn không rõ lắm phải không, cô Blacklock?
- Tôi bị cận thị.
- Tôi sẽ rất mừng nếu có một tấm ảnh của Sonia Goedler, dù cho nó cũ hoặc không giống lắm...
- Tôi sẽ cố tìm cho ông một cái...
- Tôi muốn có nó bây giờ.
- Bây giờ, ngay lập tức à?
- Vâng.

- Được thôi! Hãy để tôi suy nghĩ một lát! Tôi đã nhìn thấy cuốn album ảnh khi chúng tôi thu dọn những quyển sách trong tủ tường. Julia cũng xem với tôi và trang phục chúng tôi mặc thời đó làm nó thấy buồn cười. Chúng tôi đã phân loại các quyển sách. Nhưng chúng tôi đã làm gì với những cuốn album nhỉ?... Thật đáng sợ là chúng quên đến thế! Có thể Julia vẫn còn nhớ... Cô ấy đang ở trong nhà đấy.

- Tôi đi tìm cô ấy đây.

Viên thám tử đi qua vài gian phòng ở tầng trệt mà không trông thấy Julia đâu. Anh đi vào bếp hỏi Mitzi thì cô ta tuyên bố không khách khứa với anh rằng cô ấy không được giao nhiệm vụ trông nom cô gái trẻ. Anh quay lại tiền sảnh và gọi: “Cô Simmons ơi!”, không nghe thấy tiếng trả lời, anh đi lên cầu thang. Anh bất ngờ gặp lại Julia trong hành lang tầng một. Sau lưng cô ta, một cánh cửa đang khép lại.

- Tôi vừa ở trên tầng thượng. Ông cần gì ở tôi?

Viên thanh tra nói cho cô biết.

- Những quyển album ảnh cũ ấy à? Tôi biết rõ chúng đang ở đâu. Chúng tôi đã xếp chúng trong cái tủ tường lớn trong thư viện ấy. Tôi đi tìm chúng cho ông vậy.

Họ đi xuống tầng trệt. Julia tìm thấy ngay mấy quyển album và khi cô đang lôi chúng từ tủ tường ra thì cô Blacklock đi vào trong phòng.

- Chúng ta đã để chúng ở đó à? Tôi không nhớ ra!

Craddock đặt quyển album lên bàn và bắt đầu lật các trang ra: ảnh những phụ nữ đội những cái mũ to như bánh xe ô-tô và những cái váy thì chật đến nỗi khó mà bước đi được... Những lời chú thích được viết dưới những tấm ảnh. Màu mực đã phai.

- Tấm ảnh đó chắc ở trong cuốn album này - Cô Blacklock nói - Ở trang hai hoặc trang ba...

Cô chột im bật, mắt nhìn trân trân vào trang cô vừa lật ra: trên trang đó có rất nhiều khoảng trống...

Craddock cúi xuống để đọc lời chú thích: Sonia, tôi và R.G... Sonia và Belle trên bờ biển... Bữa trưa trên cỏ ở Skeyne... Sharlottte, tôi. Sonia. R.G.

Craddock đứng thẳng lên, mặt nhăn lại.

- Có ai đó, - Anh nói - đã lấy mất những tấm ảnh... và rõ ràng là chưa lâu lắm.

- Không có những khoảng trống này trong các trang, vào hôm nọ, khi chúng ta xem album, phải không Julia?

- Tất nhiên là không có rồi...

Craddock lại càng ủ rũ hơn:

- Tất cả những tấm ảnh của Sonia Goedler đã biến mất khỏi cuốn album rồi...

Chương XVIII: Những lá thư

- Rất tiếc là lại làm phiền bà, bà Harmon!
- Không cần phải xin lỗi đâu! - Phillipa lạnh lùng trả lời - Chả quan trọng gì đâu.
- Bà có muốn chúng ta đi vào thư viện không? Tôi sẽ không làm phiền bà lâu đâu nhưng tốt nhất là đừng để người khác nghe thấy chúng ta.
- Quan trọng gì?
- Đối với tôi thì không quan trọng. Nhưng với bà thì có đấy!
- Thế có nghĩa gì hả ông thanh tra?
- Tôi nghĩ là bà đã nói với tôi là chồng bà đã bị giết ở Italia phải không?
- Thì sao?
- Thế thú nhận với tôi là ông ấy đã đào ngũ thì không dễ hơn à?

Mặt bà ta tái nhợt.

- Sau đó thì sao?
- Sau đó à?
- Phải, ông sẽ làm gì? Ông sẽ đi nói sự thật cho tất cả mọi người à? Ông nghĩ như thế cần thiết hay sao và ông có chắc là ông thực sự có quyền làm thế không?
- Thế không ai biết à?
- Ở đây thì không. Harry, con trai tôi không biết gì cả. Tôi không muốn nó biết. Không bao giờ!
- Bà tự chuốc lấy rủi ro lớn đấy, bà Haymes. Khi nào đứa trẻ đến tuổi hiểu biết, hãy nói cho nó sự thật! Nếu một ngày nào đó tự nó phát hiện ra được thì đó sẽ là một đòn khủng khiếp đối với nó đấy. Nếu như bà kể với nó là bố nó đã chết như một anh hùng...
- Tôi chả kể gì với nó cả. Tôi tránh không nói gì về bố nó. Tôi nói là bố nó đã chết trong chiến tranh, chấm hết... Và đối với chúng tôi, đúng là như thế! Anh ta chết rồi.
- Nhưng cái đó vẫn không cản anh ta sống phải không?
- Có thể. Tôi làm sao biết được?
- Bà đã gặp ông ta lần cuối cùng vào lúc nào?

Rất nhanh, bà ta trả lời:

- Đã lâu lắm rồi!
- Bà chắc chứ?

- Ông muốn bóng gió điều gì?

- Tôi đã không tin lắm việc bà đã gặp Ridi Scherz trong cái chòi, nhưng Mitzi lại khẳng định như thế nên tôi chợt nghĩ, bà Haymes, rằng rất có thể buổi sáng hôm đó, bà đã gặp chồng bà.

- Tôi đã không đi đến cái chòi!

- Có thể ông ấy cần tiền và bà cho ông ấy một ít?

- Tôi nhắc lại với ông rằng tôi đã không đi đến cái chòi!

- Những kẻ đào ngũ sống rất khó khăn. Thậm chí họ còn phải trộm cắp, gây ra những vụ trấn lột... *Và thường thì họ sử dụng vũ khí nước ngoài, họ có chúng từ trên lục địa và họ đã giữ chúng lại.*

- Tôi không biết chồng tôi hiện nay ra sao. Tôi đã không gặp ông ấy từ nhiều năm rồi.

- Đây là lời cuối cùng của bà đấy à, bà Haymes?

- Tôi chả còn gì để nói thêm nữa.

2

Craddock buồn bã tạm biệt Phillipa. Người phụ nữ này buồn bã như một con la vậy. Bà ta nói dối, anh tin chắc thế, nhưng anh đã không thể đập lại được những lời phủ định buồn bã của bà ta.

Anh đã muốn biết nhiều điều hơn về cựu đại úy Hanmes. Anh chỉ có một vài thông tin nghèo nàn về anh ta. Lý lịch công tác của anh ta không hoàn hảo lắm nhưng nó không làm cho người ta nghĩ rằng anh ta có thể là một kẻ tội phạm.

Hơn nữa, Haymes không thể tra dầu vào cửa. Để làm việc đó, ông ta phải sống trong nhà hoặc là vào được trong nhà.

Craddock đi đến chân cầu thang, dăm chiêu suy nghĩ, chợt một câu hỏi hiện ra trong óc anh: Julia đã đến tầng thượng để làm gì nhỉ?

Hai phút sau, viên thanh tra đã ở trên tầng thượng, ở đó la liệt những cái hòm cũ, va-li hỏng, bàn ghế gãy, một cái đèn sứ đã vỡ, những bộ đồ sứ cộc cạch...

Anh nhắc nắm một cái hòm lên. Nó đựng đầy quần áo phụ nữ. Những chiếc váy vải rất tốt, nhưng lỗi mốt, hẳn là đã thuộc về cô Blacklock hoặc là em gái đã chết của cô. Một cái hòm khác đựng đầy những tấm ri đô.

Craddock nhìn thấy một cái ví, đựng đầy thư từ và giấy tờ đã ngả vàng vì thời gian. Những chữ cái đầu tên khắc trên lớp da - C.L.B - chứng tỏ vật này thuộc về Charlotte, em gái của Letitia.

Craddock mở lá thư đầu tiên và đọc:

Charlotte yêu quý của chị,

Hôm qua, Belle đã thấy khá khỏe để về nông thôn chơi. R.G cũng tự cho mình nghỉ một ngày. Cổ phiếu lên giá và R.G rất vui.

Không đọc phần còn lại, anh nhìn vào chữ ký

Chị gái yêu em

Letitia

Anh lấy một lá thư khác.

Chị sẽ rất sung sướng, Charlotte yêu quý, nếu em quyết định gặp gỡ mọi người! Em có biết là em làm hơi quá không? Điều đó không khủng khiếp như em nghĩ đâu và nói thật nhé, không ai để ý đến những việc đó đâu! Em chỉ bị kém xinh đi một tẹo thôi!...

Những bức thư này chứa đầy sự dịu dàng, trù mến, xác nhận lời bà Belle Goedler nói với anh là Charlotte Blacklock là một người tàn tật và cuối cùng Letitia đã bỏ cả công việc làm ăn để chăm sóc em gái. Những lá thư của Letitia nói về cuộc sống hàng ngày của cô. Một vài lá thư còn có ảnh chụp lấy.

Bất thành lĩnh, viên thanh tra tự nhủ rằng những lá thư này có thể đem đến cho anh chìa khóa của điều bí ẩn. Letitia Blacklock hẳn là đã quên phần lớn những việc cô đã viết ra và chúng chính là hình ảnh trung thực và chính xác của quá khứ. Một đoạn thư có thể đưa anh đi theo hướng đúng. Còn về những tấm ảnh, có thể anh sẽ tìm được ảnh của Sonia Goedler trong đó.

Craddock đặt những lá thư vào trong ví, đóng nó lại và kẹp vào nách, rồi đi về phía cầu thang. Xuống được vài bậc thang, anh trông thấy cô Blacklock đang đứng trên hành lang tầng một. Cô nhìn anh vẻ rất ngạc nhiên.

- Ông vừa ở trên tầng thượng đấy à? Tôi đã nghe thấy tiếng bước chân và tôi tự hỏi...

- Cô Blacklock, tôi đã tìm thấy ở trên ấy những bức thư cô đã viết cho em gái Charlotte của cô từ lâu lắm rồi. Cô cho phép tôi mang chúng đi chứ? Tôi muốn đọc chúng!

Cô đỏ mặt.

- Ông nghĩ là cần như thế à? Chúng chẳng giúp ích gì cho ông đâu.

- Chúng có thể cho tôi một ý tưởng khá chính xác về Sonia Goedler... Có thể tôi sẽ phát hiện ra một lời ám chỉ nào đấy chỉ dẫn cho tôi... Một đoạn thôi cũng có thể là đủ...

- Nhưng đấy là những lá thư riêng tư!

- Tôi biết.

- Tôi nghĩ rằng đằng nào thì ông cũng mang chúng đi... Ông có quyền đó, tôi cho là thế! Vậy thì, hãy cầm lấy chúng! Nhưng tôi nghi ngờ việc chúng sẽ cho ông biết nhiều về Sonia. Cô ấy đã lấy chồng và rời nước Anh một hoặc hai năm, sau khi tôi bắt đầu làm việc với Randall Goedler...

- Có thể - Craddock trả lời - Nhưng chúng ta không nên bỏ qua một cái gì cả. Đừng quên, cô Blacklock, rằng kẻ giết người vẫn rất nguy hiểm!

Cô cắn môi.

- Tôi biết... Vậy cầm lấy chúng đi!... Rồi sau đó, đốt chúng đi! Chúng chỉ có giá trị đối với Charlotte và tôi. Bây giờ, đó là quá khứ rồi! Một quá khứ mà không ai nhớ đến nữa!

Tay cô mân mê chuỗi hạt trai giả đeo quanh cổ. Craddock tự nhủ đó là một thứ nữ trang hơi kỳ lạ đeo cùng với một bộ quần áo vải tuyết.

Cô nhắc lại lần cuối:

- Hãy cầm lấy chúng!

3

Buổi chiều, Craddock đi đến nhà xứ.

Bầu trời xám xịt và gió thổi vù vù. Cô Marple ngồi trên ghế phôi toại cạnh lò sưởi và đang đan. Bunch đang quỳ trên sàn nhà để cất quần áo.

- Tôi không biết là tôi có lạm dụng sự tin tưởng mà người ta dành cho tôi không, - Craddock nói - nhưng tôi vẫn muốn, thưa cô Marple, đưa cho cô xem lá thư mà tôi mang tới đây.

Sau khi kể lại khám phá của mình trên tầng thượng, anh nói thêm:

- Những lá thư này viết rất cảm động. Cô Blacklock nói cho em gái tất cả mọi chuyện chắc chắn để cho em gái vẫn giữ được sự quan tâm đến đời sống bên ngoài. Những bức thư cũng cho một hình ảnh khá chính xác về người cha, ông thầy thuốc già Blacklock. Thật là một con lừa, có thể nói như vậy! Ông ta luôn cho rằng ông ta không thể nhầm lẫn và ông ta luôn luôn có lý. Sự cứng cổ của ông ta chắc đã làm mất đi vài mạng sống của bệnh nhân. Ông ta luôn khẳng khái thù địch với những tư tưởng hiện đại, với tất cả những phương pháp chữa bệnh mới...

Craddock chìa lá thư vừa nói tới ra.

- Tôi muốn cô đọc nó vì tôi nghĩ rằng cô có khả năng hiểu thế hệ trước hơn tôi.

Cô Marple cầm lấy lá thư và mở nó ra.

Charlotte yêu quý của chị,

Chị đã không viết thư cho em suốt bốn mươi tám giờ qua bởi vì chúng tôi đã gặp những rắc rối trong gia đình. Em gái của Randall, Sonia - em nhớ cô ấy chứ? Vậy là Sonia đã thông báo cho chúng tôi ý định cưới một gã Dmitri Stamfordis nào đấy. Chị chỉ mới nhìn thấy anh ta một lần; rất quyến rũ nhưng anh ta không gây được lòng tin tưởng cho chị. R.G không muốn gặp anh ta và cho rằng anh ta là một kẻ lừa đảo. Louise thì rất tức giận.

Chị vẫn tiếp tục đi đến nơi làm việc và chị hài lòng vì R.G để cho chị tự động giải quyết một số công việc. "Cảm ơn Chúa, ông ấy đã nói với chị hôm qua, vì trên trái đất này vẫn còn một phụ nữ có lương tri". Rất may cho ông ta đấy, vì bây giờ ông ta lao vào thị trường chứng khoán một cách rất nguy hiểm mà không nhận ra. Đối với ông ta thì đi ngược lại luật pháp cũng không phải là gian trá.

Tất cả câu chuyện về Sonia, Belle từ chối cho là thật. Bà ấy không hiểu rằng chúng tôi rất lo lắng. "Sonia có tiền, bà ấy nói, và tôi không hiểu tại sao cô ấy lại không cưới người đàn ông mà cô ấy yêu cơ chứ!" Chị đã nói với bà ấy rằng làm thế sẽ là một sai lầm khủng khiếp. Bà ấy đáp lại rằng không bao giờ là một sai lầm, khi người ta cưới một người đàn ông mà người ta yêu, thậm chí có phải hối tiếc về sau đi nữa. Và bà ấy còn nói thêm: "Cái ngăn cản cô ấy ra mặt giận đối với Randall hẳn là tiền. Sonia rất thích tiền bạc".

Gần như tất cả rồi đấy - Bố có khỏe không? Em có gặp gỡ mọi người không? Đừng buông xuôi mọi việc, em gái nhé.

Sonia gọi lại những kỷ niệm về em. Cô ấy vừa đến đây và đang vặn vẹo đôi tay. Trông cô ấy như một con mèo đang giờ móng vuốt ra ấy. Hình như cô ấy vừa cãi nhau kịch liệt với R.G. Phải công nhận là cô ấy có vẻ tuyệt vọng.

Hôn em hàng ngàn lần và hãy can đảm lên!

Cách chữa bệnh bằng iodine ấy có thể có kết quả đấy. Chị sẽ tìm hiểu xem nó có thật sự có hiệu quả không.

Chị gái yêu em

Letitia

Cô Marple gập cái thư lại và trả lại cho Craddock.

- Thế nào? - Viên thanh tra hỏi - Cô nghĩ gì về tất cả chuyện này... và cô nghĩ Sonia là người thế nào?

- Về Sonia à? Cũng khó đấy ông ạ, khi tưởng tượng về một người qua lời kể của người khác. Có vẻ như cô ấy biết việc cô ấy làm. Nhưng cái đó cũng không giúp cho chúng ta tiến lên trong công việc một chút nào...

- À, cô có biết là chúng tôi vẫn không biết khẩu súng từ đâu đến. Chỉ có một điều chắc chắn là nó không phải là của Rudi Scherz. Nếu tôi biết ai ở làng Chipping Cleghorn có một khẩu súng thì...

- Đại tá Easterbrook có một khẩu súng đấy - Bunch nhận xét - Ông ấy để nó trong cái ngăn kéo chứa những cái cổ áo giả...

- Làm thế nào mà bà biết được, bà Harmons?

- Đấy là bà Butt đã nói cho tôi. Tôi thuê bà ấy hai lần trong tuần.

- Nói lâu chưa?

- Ít nhất cũng sáu tháng rồi!

Craddock suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp:

- Rõ ràng là ông đại tá đã đi đến khu nhà Little Paddocks vào một buổi chiều mà không có ai ở nhà và ông ấy rất có thể đã tra dầu vào cái cửa nổi tiếng kia. Nhưng dù sao ông ấy cũng có lý do để đến đó. Ông ta đem một quyển sách đến. Trong khi đó cô Hinchliffe...

Cô Marple kín đáo ho.

- Cần phải tính đến thời đại mà chúng ta đang sống, ông thanh tra ạ!

Craddock không hiểu lắm, đưa mắt nhìn cô gái già dò hỏi. Cô ta mỉm cười.

- Đừng quên, ông thanh tra, rằng ông là cảnh sát! Mọi người không thể nào nói tất cả với ông được!

- Thế tại sao chị lại không? Nếu họ không phải là tội phạm thì họ chẳng có điều gì phải ân hận cả...

- Trong trường hợp của cô Hinchliffe, - Bunch nói rõ - thì là một vấn đề về bơ, thóc cho gà, kem tươi... và có thể cả jăm bông nữa.

Craddock lại càng không hiểu.

- Tôi sẽ giúp ông thấy rõ, - Cô Marple nói - ở đây có những trang trại làm bơ vào thứ năm. Mỗi nơi có một ít và cô Hinchliffe đi gom bơ lại. Cô ấy rất quen biết các chủ trang trại mà. Cô ấy cũng còn làm một chút việc buôn bán trao đổi... Vào thời buổi này thì việc đó cũng không đáng lên án, nhưng cô Hinchliffe không thể nói với ông chuyện đó, vì cũng không đúng luật phải không? Rất có thể là cô ấy đã đến Little Paddocks vào một ngày không có ai ở nhà để đem bơ đến và cô ấy đã đặt nó vào chỗ mọi khi, trong cái hộp đựng bột mì to tướng mà lại chẳng bao giờ có bột cả.

Craddock thở dài.

- Thật may mắn là tôi đã đến đây để gặp cô!

Cô Marple mỉm cười.

- Làm thế nào được, cuộc sống trở nên phức tạp hơn đối với tất cả những điều luật nực cười mà chúng ta có hiện nay!

Viên thanh tra ngồi yên ưu tư.

- Tất cả đã được giải thích, tất nhiên rồi, tất cả đều bình thường! Nhưng điều đó cũng không ngăn được việc có hai người đã bị giết và có thể sắp có một người thứ ba vào ngày mai! Và biết điều tra từ đâu đây? Tôi chả có một đầu mối nào cả. Lúc này, tôi tạm để Pip và Emma sang một bên và tôi chỉ quan tâm đến Sonia thôi. Có một vài bức ảnh ở trong những lá thư nhưng hình như chẳng có cái nào là của cô ta cả.

- Ông chắc chứ? Ông có biết cô ấy trông như thế nào không?

- Cô ấy bé nhỏ, tóc đen, theo lời cô Blacklock.

- Thế à? Rất thú vị...

- Trên một trong những tấm ảnh, tôi đã nhìn thấy một cô gái cao lớn mà nét mặt gợi lên cho tôi một điều gì đó mơ hồ, nhưng đó không thể là Sonia. Khi còn trẻ, cô có nghĩ là bà Swettenham tóc đen không?

- Bà ấy chắc chắn là tóc cũng không đen lắm vì bà ấy có cặp mắt xanh.

- Tôi đã hy vọng là trong số ảnh đó có một bức ảnh của Dmitri Stamfordis, nhưng đòi hỏi như thế là quá nhiều...

Lấy lại bức thư mà anh đã mang đến, Goedler nói thêm.

- Tôi rất tiếc, cô Marple, rằng lá thư này không gợi ý cho cô được gì cả.

Cô phản đối.

- Không, nó gợi ý cho tôi hàng đồng việc ấy chứ! Đọc lại nó đi, ông thanh tra.

Trong tiền sảnh có tiếng chuông điện thoại. Bunch chạy ra máy rồi quay vào ngay:

- Điện thoại của ông đấy, ông thanh tra.

Ngạc nhiên, Craddock đi ra nghe điện. Khi đi ra khỏi phòng, anh cẩn thận khép cửa lại. Rydesdale đang ở đầu dây bên kia.

- Anh đấy à, Craddock? Tôi đã đọc bản báo cáo của anh rất kỹ. Tôi thấy là Phillipa Haymes đã tuyên bố với anh rằng bà ta đã không gặp lại chồng từ khi anh ta đào ngũ.

- Đúng thế, thưa ông. Bà ta nói rất dứt khoát, nhưng tôi có cảm giác là bà ta không nói ra sự thật.

- Đấy cũng là ý kiến của tôi. Anh có nhớ người đàn ông bị ô-tô cán cách đây độ mười hai ngày và đã được đưa đến bệnh viện không?

- Người đàn ông đã cứu một đứa bé từ dưới bánh ô-tô ấy à?

- Phải, người ấy đấy. Ông ta chả có trong người một thứ giấy tờ nào cả và không một ai có thể cung cấp một chút thông tin nào về nhân thân của ông ta. Ông ta đã chết vào đêm hôm sau mà không hề tỉnh lại, nhưng chúng tôi hiện nay đã biết ông ấy là ai: một kẻ đào ngũ tên là Roland Haymes, trước kia đã là đại úy ở South Loamshire.

- Chồng của Phillipa Haymes ấy à?

- Phải. Ông ta có trong người một cái vé chứng minh rằng ông ấy đã đi đến làng Chipping Cleghorn bằng xe ô-tô khách và người ta đã tìm thấy trong túi ông ta một số tiền khá lớn.

- Mà số tiền đó có vẻ như vợ ông ấy đã đưa cho ông ấy phải không? Tôi vẫn luôn nghĩ rằng chính ông ta là người đàn ông mà Mitzi đã nghe thấy tiếng ở trong cái chòi... Nhưng tai nạn đã xảy ra trước...

Rydesdale không để cho Craddock nói hết câu.

- Phải. Haymes đã được đưa đến bệnh viện Milchester vào ngày 28. Vụ “trấn lột” diễn ra vào ngày 29. Vậy là ông ta không dính dáng gì đến vụ án. Nhưng vợ ông ấy, không hề biết tai nạn đó, lại tưởng là ông ta dính đến vụ án ấy vì thế mà bà ấy đã nói dối. Dù sao thì ông ấy cũng là chồng bà ta mà!

Craddock nhận xét rất khẽ.

- Hành động ấy rất đẹp.

- Anh nói đến đứa trẻ được cứu sống ấy à? Đúng là như thế! Mà cũng có thể không phải do nhát gan mà ông ấy đã đào ngũ... và dù sao thì ông ấy cũng đã chết một cách vinh quang.

- Tôi thấy thế là hay hơn đối với bà ấy... và với đứa bé nữa.

- Phải, thằng bé sẽ không phải đổ mặt vì cha nó và... bà ấy thì có thể làm lại cuộc đời.

Sau một lát im lặng, Rydesdale nói tiếp:

- Bởi vì anh đang ở đó, Craddock, anh sẽ đi báo tin cho bà ấy chứ?

- Tôi sẽ không quên đâu, thưa ông. Tôi sẽ đi tìm bà ấy ngay khi bà ấy quay về Little Paddocks. Và trước khi gặp bà ấy tôi còn phải nói đôi lời với một người nào đó.

Chương XIX: Dừng lại vụ giết người

- Cháu sẽ đặt cái đèn lại gần bác trước khi đi - Bunch quyết định - Không còn trông thấy gì nữa! Chắc chắn là sắp có cơn đông rồi đây!

Bà ta cầm lấy cái đèn để chuyển nó ra phía đầu bàn đằng kia để nó soi sáng quyển sách của cô Marple. Cái dây điện, vắt qua bàn, bị kéo lê qua chỗ con mèo Tiglah Pilesen nằm, nó chồm lên cào cấu và cắn dây điện.

- Tiglah Pilesen! Ngồi yên nào!... Con vật này thật kinh khủng! Dây điện gần đứt rồi! Mà không biết là mày có thể bị điện giật à?

Cô Marple cảm ơn và chìa tay ra để bật đèn.

- Không phải chỗ đó! - Bunch nói - Cái công tắc đèn nằm trên dây điện ấy... Bác chờ tí. Cháu nhắc lọ hoa ra. Nó vướng quá.

Bà ta đưa tay cầm lấy cái bình nhỏ cắm hoa hồng, trong khi đó con mèo, hơi lưỡng lự, rồi cào mạnh vào cánh tay bà. Vài giọt nước bắn ra rơi xuống dây điện, vào đúng chỗ đã bị con mèo cào rách. Còn con mèo thì bị phát một cái mạnh đến nỗi nhảy dựng lên suýt chạm vào trần nhà.

Cô Marple ấn cái công tắc. Có tia lửa lóe lên trên dây điện kèm theo tiếng kêu lách tách.

- Thôi rồi! Đứt cầu chì rồi. Và cháu cuốc là chẳng đâu còn ánh sáng nữa! Tất cả đèn nằm trên mạch nối tiếp mà. Thật là ngốc, nhưng đúng thế đấy! Và cái này lại làm cháy cả bàn nữa! Con mèo ngốc này! Tất cả cái này là lỗi của mày đấy!

- Có chuyện gì thế bác Jane? Bác sợ à?

- Không, không sao! Chỉ đơn giản là ta vừa thấy được một điều mà nhẽ ra ta phải thấy từ lâu rồi...

- Cháu đi nối lại cầu chì và tìm cái đèn của Julian ở trong phòng làm việc của anh ấy đây.

- Không cần đâu, cháu ạ! Cháu sẽ bị nhỡ xe ô-tô mất. Ta không cần ánh sáng đâu. Ta thích ngồi trong bóng tối và suy nghĩ. Nhanh lên cháu. Nếu không, cháu sẽ nhỡ xe đấy!

Bunch đi rồi, cô Marple ngồi yên không nhúc nhích vài giây. Rồi lấy một tờ giấy ra, cô viết lên nó một từ đầu tiên - Cái đèn - và cô gạch chân từ đó hai lần.

Một lát sau, cô lại viết một từ khác.

Rồi lại một từ khác nữa...

2

Trong phòng khách của khu nhà Boulders, trần thấp và hơi tối, cô Hinchliffe và cô Murgatroyd đang tranh luận.

- Buồn với bạn quá, Amy, - Cô Hinchliffe nói - vì bạn không bao giờ muốn cố thử cả!

- Nhưng bởi vì tôi đã nói là tôi không nhớ lại được điều gì hết!

- Bởi vì bạn không muốn suy nghĩ đúng cách! Điều đó chúng ta sẽ làm bây giờ đây. Cho đến lúc này chúng ta đã không được thông minh sáng láng lắm và với những việc liên quan đến cái cửa, tôi đã nhầm lẫn nặng nề. Nghĩ lại thì bạn chẳng cần phải giữ cho cửa mở hộ tên giết người và tôi tuyên bố long trọng rằng, bạn vô tội!

Cô Murgatroyd nở một nụ cười không thoải mái lắm.

- Bất hạnh là chúng ta có một bà giúp việc ít lời quá. Thường thì tôi thấy thế là may nhưng lần này tôi lại lấy làm tiếc. Mọi người đều biết từ lâu rằng có một cái cửa phụ và chúng ta thì chỉ mới biết điều đó hôm qua thôi.

- Tôi không hiểu cái đó...

- Rất đơn giản! Lập luận đầu tiên của chúng ta cũng không tồi: không thể nào cùng một lúc giữ cho cửa mở, giờ đèn pin và lại còn bắn súng được. Chúng ta đã giữ lại khẩu súng và cái đèn pin. Chỗ đó, chúng ta đã sai lầm. Cái phải loại trừ không phải là cái cửa, mà là khẩu súng.

- Tuy nhiên, hẳn *rõ ràng* là có một khẩu súng! Tôi đã nhìn thấy nó. Nó nằm trên mặt đất, bên cạnh hẳn ta...

- Vào lúc đó thì hẳn đã chết rồi! Không phải hẳn đã bắn đâu.

- Nếu thế thì là ai?

- Cái đó chúng ta sẽ tìm ra. Là ai chẳng nữa thì chúng ta cũng biết rằng chính người này đã định đầu độc Letty Blacklock... và giết hại Dora Bunner tội nghiệp. Vậy không phải là Rudi Scherz người đã bị loại trừ ra khỏi mọi hoạt động. Cái người đó đã có mặt trong phòng khách vào buổi tối xảy ra vụ “trấn lột” và hẳn cùng lại có mặt ở đó để ăn mừng sinh nhật Dora. Có thể loại trừ một người, một người duy nhất, đó là bà Harmon.

- Vậy là bạn nghĩ rằng những viên aspirine nhiễm độc đó đã được cho vào ông thuốc để trên bàn đầu giường của cô Letty vào ngày sinh nhật Dora à?

- Tại sao lại không?

- Nhưng người ta đã làm thế nào?

- Tất cả mọi người đã đi rửa tay phải không? Và cả tôi nữa cũng đã đi rửa tay vì bánh ga-tô đã làm chúng rất dính. Nhưng cái bà Easterbrook nhỏ bé đã đi đánh phấn lại ở trong phòng của Letitia phải không?

- Ôi! Hinch! Bạn không nghĩ là bà ấy...

- Tôi còn chưa biết gì hết. Nếu đúng là bà ấy thì bà ấy đã rất vụng về vì sự thận trọng sẽ nhắc bà ấy phải dàn xếp sao cho không một ai nhìn thấy bà ấy đi vào phòng của Letty cả. Tôi nhắc lại, không thiếu gì dịp đâu...

- Nhưng những người đàn ông thì không trèo lên tầng một đâu!

- Có một cái cầu thang ở đằng sau nhà và bạn đã không đi theo các ông ấy để tin chắc là họ đã không đến chỗ mà bạn nghĩ. Như thế thì thật không phải! Hơn nữa, tôi xin bạn, Murgatroyd, *đừng tranh luận nữa!* Để mở đầu, chúng ta sẽ xem xét lại vụ “trấn lột”. Hãy chú ý vào vì tất cả phụ thuộc vào bạn đấy!

Cô Murgatroyd có vẻ rất ngao ngán.

- Cứ yên tâm! Không cần phải cố gắng về trí tuệ đâu, chỉ cần những gì mắt bạn đã nhìn thấy thôi mà!

- Nhưng tôi đã không nhìn thấy gì cả!

- Tôi nhắc lại, Amy, rằng sai lầm của bạn là không bao giờ muốn thử sức! Là ai chẳng nữa thì cái người muốn mạng sống của Letitia cũng đã ở trong phòng khách vào tối hôm đó. Người ấy đã tra dầu vào bản lề của cái cửa phụ nổi tiếng mà mọi người đều tưởng là nó đã bị bít lại. Đừng hỏi tôi khi nào người ấy đã làm việc đó, vì như vậy chỉ làm chúng ta lúng túng thêm! Nếu chọn được giờ thích hợp, tôi cho là có thể đi vào bất cứ ngôi nhà nào ở làng Chipping Cleghorn và ở lại đó trong nửa giờ mà không ai nhận thấy. Cái cửa ấy sẽ mở ra không một tiếng động. Kế hoạch của phi vụ này như sau: ánh sáng tắt, cánh cửa A, cửa “thật” mở đột ngột và Scherz diễn trò với cái đèn pin. Trong khi tất cả chúng ta mở to mắt nhìn thì X - đấy là cách tốt nhất để chỉ hẩn - lẳng lẽ đi ra qua cửa B, tới tiền sảnh đang chìm trong bóng tối và đến đứng sau cái gã Thụy Sĩ gốc nghềch đó, bắn hai phát vào Letty và sau đó hạ gục gã người Thụy Sĩ. Rồi X thả rơi súng trên mặt đất và tin chắc rằng, vì lười suy nghĩ, chúng ta sẽ nghĩ rằng chính Scherz đã bắn súng. Sau đó, X quay lại phòng khách và hẩn vừa đến đó - tôi nói là “hẩn” nhưng cũng có thể là “mụ” - thì cái bật lửa đầu tiên hoạt động. Bạn nắm được câu chuyện chứ?

- Phải, nhưng... gã X đó là ai?

- Nếu bạn không biết hẩn, Murgatroyd, thì không ai biết hẩn cả, tôi đã nói với bạn rồi!

- Tôi ư?

Cô Murgatroyd có vẻ rất hốt hoảng. Cô lại nói:

- Tôi thề với bạn đấy, Hinch, rằng tôi *không biết gì hết! Tuyệt đối không!*

- Bởi vì bạn không muốn sử dụng cái miêng bọt biển mà bạn gọi là bộ óc của bạn ấy! Nào, chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Bạn đã ở chỗ nào khi ánh sáng tắt?

- Tôi không biết.

- Tiếp tục nhé! Bạn đã ở sau cánh cửa.

- Bạn nói đúng... Tôi đã đứng sau cửa... Khi nó mở ra thậm chí nó đã đập vào người tôi...

- Bạn đã đứng sau cửa. Còn tôi, tôi đang tựa vào lò sưởi và tự hỏi liệu họ đã quyết định mời chúng ta uống rượu chưa? Letty Blacklock đứng gần cái bàn đặt giữa phòng khách lớn và nhỏ, đang xếp lại những điều thuốc lá. Patrick Simmons đang ở trong phòng khách nhỏ, ở chỗ để rượu ấy. Phải không?

- Tất cả điều này, tôi nhớ.

- Tuyệt. Có ai đó, tôi tin chắc thế, đã đi theo Patrick vào phòng khách nhỏ hoặc hẩn sắp làm thế. Một trong số những người đàn ông, nhưng tôi không thể nói được người nào. Bà Easterbrook hay Edmund Swettenham? Bạn không nhớ được à?

- Trời ơi! Không!

- Nếu ngược lại thì tôi sẽ ngạc nhiên đấy! Cũng còn có một người nữa đi về phía phòng khách nhỏ: Phillipa Haymes. Tôi nhớ được rất rõ vì lúc đó tôi nhận thấy cô ấy đứng rất thẳng người và tôi tự nhủ cô này mà cười ngượng thì chắc sẽ rất đẹp. Cô ấy đang đi về phía lò sưởi của phòng khách nhỏ thì ánh sáng vụt tắt. Tóm lại, trong phòng khách nhỏ, chúng ta có: Patrick Simmons, Phillipa Haymes và ông đại tá hoặc Edmund Swettenham. Và có nhiều khả năng là một trong ba người đó đã gây ra chuyện ấy. Bởi vì hẳn phải đi ra khỏi phòng qua cái cửa tường đã bị bít lại nên hẳn phải cô ý đứng gần cái cửa đó vào lúc bóng tối ập xuống. Rất có thể kẻ tội phạm mà chúng tìm là một trong ba người đó. Trong trường hợp ấy thì bạn chả có thể cho chúng tôi biết gì được.

Cô Murgatroyd không thấy có câu nào dễ chịu hơn câu nói đó: cô mỉm cười.

- Nhưng, - Cô Hinchliffe nói tiếp - cũng có thể là không phải một trong ba người đó... và thế là bạn vẫn có thể có ích cho chúng tôi.

- Nhưng làm thế nào?

- Bạn không nhận thấy à, Amy, rằng tất cả những gì xảy ra ở đó, chỉ có mình bạn có thể trông thấy chúng. Bạn ở đằng sau cửa, thế là nó che cái đèn pin cho bạn, trong khi chúng tôi bị lóa mắt. Bạn nhìn vào trong phòng và bạn có thể *trông thấy*!

- Nhưng mà tôi chả trông thấy gì cả! Ánh đèn pin lướt quanh phòng...

- Và nó đã soi rõ một chuyện! Nó đã dừng lại trên các gương mặt phải không? Và trên đồ đạc nữa.

- Phải... Thật ra tôi đã nhìn thấy cô Bunner, mồm há hốc, mắt giương to...

- Hay quá! - Cô Hinchliffe thở phào nhẹ nhõm kêu lên - Bạn đi đúng hướng rồi! Nói tiếp đi!

- Nhưng tôi chỉ trông thấy thế thôi!

- Nếu thế thì căn phòng trống không à? Bạn chắc đã nhìn thấy mọi người đang đứng hoặc ngồi chứ?

- À! Đúng rồi... Bà Harmon đang ngồi trên tay ghế pho tô. Bà ấy nhắm mắt lại và áp hai tay vào má...

- Hoan hô! Thế là có hai người vẫn ở đó! Bây giờ bạn hiểu là tôi muốn nói đến cái gì chứ? Có một khó khăn là tôi không muốn đưa những ý nghĩ vào đầu bạn. Khi chúng ta có thể loại trừ những người mà bạn đã nhìn thấy, chúng ta sẽ xem xét những người khác, những kẻ mà bạn đã không trông thấy. Nhất là những người mà chúng ta đang quan tâm. Bạn có hiểu không? Ở phía đó của phòng khách có một số người: Julia Simmons, bà Swettenham, bà Easterbrook, ông đại tá hoặc là Edmund Swettenham, Bunch Harmon và Dora Bunner. Hai người đó, bạn đã nhìn thấy họ. Hãy loại họ ra khỏi danh sách và suy nghĩ đi! Trong những người khác thì ai không có mặt ở đó?

Cô Murgatroyd nhắm mắt lại để tập trung cao độ hơn. Một lúc sau, chuông điện thoại reo lên. Cô Hinchliffe đi ra nghe máy.

- A lô! Vâng... Ông bảo sao? ở đồn cảnh sát à?

Cô Murgatroyd mắt nhắm nghiền, sống lại trong ý nghĩ buổi tối ngày 29. Cặp môi cô lẩm bẩm vài cái tên, rất khẽ cô nói một mình:

- Cái này chẳng hạn. Thật là kỳ lạ!

Ở chỗ điện thoại, cô Hinchliffe im lặng một giây rồi tuôn ra một thôi một hồi những lời bực tức:

- Thế là nó đã ở đây từ sáng nay mà bây giờ mới báo cho tôi à? Ông đã nghe nói đến Hội bảo vệ súc vật chưa? Ông sơ suất à? Thật chứ?

Rất giận dữ, cô đập máy.

- Con chó cái đấy! - Cô giải thích - Nó ở đồn cảnh sát từ sáng nay, tám tiếng rồi, nó chẳng được uống một giọt nước nào và cái lũ ngốc ở đó lại không nghĩ ra việc gọi điện cho tôi sớm hơn! Tôi đi đến chỗ đó đây.

Cô chạy vụt ra khỏi phòng.

- Đợi một phút đã nào! - Cô Murgatroyd kêu lên - Có vài việc rất kỳ lạ mà tôi không hiểu nổi...

Cô Hinchliffe đã ở bên ngoài rồi, cô đi về phía cái lán dùng làm chỗ để ô-tô.

- Chúng ta sẽ nói lại chuyện này khi tôi quay về! - Cô kêu lên từ đằng xa - Tôi cũng muốn mang bạn đi cùng nhưng bạn vẫn còn đi giày pantúp^[1] như mọi khi.

- Nhưng Hinch ơi, quan trọng lắm! Tôi cần phải nói với bạn...

- Tý nữa nhé.

Chiếc ô-tô nổ máy.

Cô Murgatroyd đứng trên ngưỡng cửa cố nói:

- Nhưng mà, Hinch ơi, bà ấy đã không ở đó...

Cô Hinchliffe nghe thấy, nhưng chiếc ô-tô đã lăn bánh đi xa dần...

3

Cô Murgatroyd vẫn còn ở trên ngưỡng cửa thì cơn dông đã ập đến.

Khi những giọt mưa đầu tiên rơi xuống, cô Murgatroyd vội chạy về phía cuối vườn nơi cô đã phơi quần áo và khăn trải giường.

Cô đang vội vã gom quần áo lại thì nghe thấy tiếng chân ai đó lại gần. Cô quay đầu lại và mỉm cười.

- Xin chào!... Mời vào nhà đi! Bạn sẽ bị ướt mất thôi!

- Bạn không muốn tôi giúp bạn một tay à?

- Có chứ, nếu bạn không ngại!... Xem này, quần áo đã gần khô rồi!

- Khăn quàng của bạn đây này... Tôi quàng vào cổ bạn nhé?

- Cũng được. Cảm ơn. Tôi rất muốn... Quàng quanh cổ rồi, cái khăn xiết chặt lại...

Cô Murgatroyd không nói hết câu. Miệng cô mở ra nhưng chỉ thốt ra tiếng rên.

Cô Murgatroyd khuyu gối xuống...

4

Từ đồn cảnh sát trở về, cô Hinchliffe dừng xe lại giữa đường để mời cô Marple, đang chạy vội dưới cơn mưa, đi cùng.

- Đến uống trà với chúng tôi đi! - Cô nói với cô gái già - Tôi đã nhìn thấy Bunch đang chờ xe khách, nếu cô về nhà bây giờ thì cô chỉ có một mình ở nhà xù thôi. Chúng tôi đang làm dở, Murgatroyd và tôi, việc dựng lại vụ án mà cô cũng quan tâm. cẩn thận với con chó nhè hông nó đang bắn đấy...

- Nhưng nó vẫn rất đẹp...

- Đẹp phải không? Thế mà nó đã bị nhốt từ sáng đến giờ, tám tiếng rồi!

Chiếc xe lao vào cái sân nhỏ ở khu nhà Boulders, nổ máy ầm ĩ làm gà vịt sợ cuống lên. Hai người phụ nữ bước xuống xe đi về phía tòa biệt thự.

- Hy vọng là cô không bị ướt quá, cô Muple?

- Không. Tôi có một cái áo mưa rất tốt.

- Tôi đi nhóm lửa đây nếu Murgatroyd chưa nhóm. Alô, Murgatroyd đâu rồi?... Cô ấy đi đâu nhỉ?... Còn con chó cái nữa, nó đâu rồi? Cutie! Cutie!

Từ phía ngoài, một tiếng sủa đáp lời.

- Con vật bắn thủ! - Cô Hinchliffe kêu lên và quay ra cửa.

Con chó cái đang đứng ở cuối vườn, gần chỗ quần áo phơi trên dây. Hình như nó đang sục mõm vào một đồng quần áo ở dưới đất. Đột nhiên nó ngẩng đầu và tru lên...

- Nó làm sao thế nhỉ? - Cô Hinchliffe lẩm bẩm.

Linh cảm thấy điều chẳng lành, cô chạy lại phía con vật. Rất lo lắng, cô Muple cũng chạy theo và hai người đàn bà cùng đến gần cái xác nằm trên mặt đất. Khuôn mặt xanh xám, cái lưỡi thè ra khỏi mồm...

Cô Hinchliffe thật cứng cỏi.

- Mụ đàn bà nào đã làm điều này, - Cô bình tĩnh nói - tôi sẽ giết nó nếu tôi bắt được nó!

- Mụ đàn bà ư?

Cô Hinchliffe quay lại phía cô gái già, gương mặt biến dạng vì đau đớn.

- Phải... Tôi biết kẻ phạm tội... hoặc gần như thế... Chỉ có ba khả năng thôi...

Cô đứng yên một lúc, mắt nhìn vào xác chết. Rồi cô đi về phía biệt thự.

- Chúng ta sẽ gọi cảnh sát, - Cô nói - và trong khi chờ đợi tôi sẽ kể cho cô nghe... Murgatroyd bị giết chết, một phần cũng là lỗi của tôi...

Báo cho cảnh sát xong, cô quay lại chỗ cô Muple và kể lại tóm tắt cuộc nói chuyện cuối cùng với cô Murgatroyd tội nghiệp.

- Đúng lúc tôi chạy đi, - Cô kết luận - cô ấy đã gọi tôi... và vì thế tôi biết tên giết người là một mụ đàn bà. Giá như tôi dừng lại! Giá như tôi nghe cô ấy!...

- Cô không cần phải tự trách mình. Không thể biết trước được...

- Không, tất nhiên rồi! Mụ ấy chắc là ở bên ngoài... Mụ ấy đã đến thăm chúng tôi, có lẽ thế và đã nghe thấy chúng tôi nói chuyện, tranh luận đến rất cả cổ. Chắc mụ ấy đã nghe thấy hết...

- Cô vẫn chưa nói cho tôi biết bạn cô đã hét lên câu gì khi cô ra đi.

- Chỉ một câu thôi “Bà ấy đã không ở đó!”

Sau một lúc yên lặng, cô nói tiếp.

- Cô có biết là điều đó có nghĩa là gì không? Có ba người phụ nữ chúng tôi còn chưa loại ra. Bà Swettenham, bà Easterbrook và Julia Simmons... Một trong ba người đàn bà ấy *đã không ở đó*... Mụ ấy không còn ở trong phòng khách bởi vì mụ ấy đã đi qua cái cửa “bít” và đến tiền sảnh.

- Tôi hiểu.

- Như vậy, kẻ giết người là một trong bọn họ! Mụ nào? Tôi không biết nhưng rồi tôi sẽ biết!

- Tôi xin lỗi cô, - Cô Marple nói - nhưng cái câu đó, cô Murgatroyd đã phát âm chính xác như cách cô vừa nói chứ?

- Thế là thế nào?

- Cũng hơi khó giải thích! Cô đã nói: “Bà ấy đã không ở đó!” mà không nhấn mạnh vào một từ nào cả. Vậy mà, người ta có thể phát âm câu đó bằng ba cách khác nhau. Nếu cô nói: “Bà *ấy* đã không ở đó!” nghĩa là cô muốn kéo sự chú ý về con người đó. Nếu cô nói: “Bà *ấy đã không ở đó!*” nghĩa là cô muốn công nhận sự nghi ngờ mà cô đã có, hoặc “Bà *ấy đã không ở đó!*” mà không nhấn mạnh vào từ nào ngoài từ sau cùng thì lại có một nghĩa khác!

Cô Hinchliffe lắc đầu.

- Thành thật mà nói, tôi cũng không nhớ nữa!... Hình như cô ấy đã nói: “Bà *ấy đã không ở đó!*” theo cách tự nhiên nhất, bình thường nhất, nhưng tôi không dám nói chắc. Cô thực sự nghĩ là điều này có sự khác biệt à?

- Phải - Cô Marple suy tư nói - Điều này hiển nhiên chỉ là một chỉ dẫn *rất mơ hồ*, nhưng vẫn là *một chỉ dẫn*...

Chương XX: Cô Marple biến mất

Người đưa thư - phát thư và báo hai lần trong một ngày - ngày hôm đó đã mang ba lá thư đến Little Paddocks, chính xác vào năm giờ kém mười.

Lá thư thứ nhất, ngoài phong bì có nét chữ nguệch ngoạc của trẻ con, là của Phillipa Haymes. Hai lá thư kia gửi cho cô Blacklock. Cô mở chúng ra khi ngồi uống trà cùng với Phillipa, người đã kết thúc ngày làm việc sớm hơn thường lệ và cơn đông đã ập xuống.

Cô Blacklock chỉ thấy trong cái phong bì đầu tiên một cái hóa đơn của người thợ đường ông người đã chữa cái lò hơi trong bếp. Cô lẩm bẩm không hài lòng về giá cả, nó quá cao, rồi đọc lá thư trong phong bì thứ hai. Nét chữ trong thư rất xa lạ đối với cô.

Chị Letty thân mến,

Em hy vọng chị sẽ không phiền nếu em tới vào thứ Ba. Em đã viết thư cho Patrick cách đây bốn mươi tám giờ nhưng nó đã không trả lời. Vậy im kết luận là mọi người đã đồng ý. Mẹ em sẽ đến nước Anh và tháng sau và mẹ sẽ đến gặp chị.

Em sẽ có mặt ở Chipping Cleghorn vào sáu giờ mười lăm.

Hôn chị nhiều.

Julia Simmons.

Lúc đầu, hơi sững sốt, cô Blacklock nhíu mày và nhìn Phillipa. Cô này đang mỉm cười đọc thư của con trai bé bỏng của cô.

- Cô có biết Julia và Patrick đã về nhà chưa không?

Phillipa ngẩng đầu lên.

- Có. Họ đã về đến nhà cùng một lúc với tôi. Họ đang ở trên gác, đang thay quần áo. Họ đã bị ướt cả.

- Cô đi gọi chúng họ tôi nhé?

- Vâng. Cháu đi đây...

- Đợi đã... Hãy đọc cái này trước đi!

Phillipa đọc lá thư có ký tên "Julia Simmons". Rất ngạc nhiên, cô nói:

- Cháu không hiểu.

- Ta cũng không hiểu! Nhưng cũng không hẳn là thế... gọi chúng đi cô.

Phillipa đứng dậy, đi đến chân cầu thang, gọi tên Julia, rồi Patrick, sau đó quay lại phòng ăn, Patrick đi vào gần như ngay sau đó.

- Hê lô, dì Letty! Hình như dì gọi chúng cháu?

Phillipa lui ra.

- Ngồi lại đây, Phillipa! - Cô Blacklock nói.

Chìa lá thư cho Patrick, cô nói thêm:

- Có thể cháu giải thích được cho cô cái này muốn nói lên điều gì?

Patrick đọc thư xong nhăn mặt.

- Cháu đã định đánh điện cho chị ấy! - Anh ta kêu lên - Cháu thật là ngu!

- Ta nghĩ rằng cái thư này là của Julia, chị cháu, phải không?

- Chính xác.

- Thế thì *ta có thể biết ai là cô gái trẻ ở đây dưới cái tên là Julia Simmons* không?

- Thôi được, dì Letty, rất đơn giản... Hiển nhiên là cháu không nên làm... Nhưng cháu lại thấy việc này giống một màn kịch khôi hài... Cháu sẽ giải thích cho dì...

- Ta đang chờ điều đó đây... *Ai là người phụ nữ trẻ đó?*

- Thế này... Cháu đã gặp cô ấy trong một bữa tiệc ngay sau khi cháu giải ngũ. Chúng cháu đã nói chuyện với nhau và cháu đã nói với cô ấy là cháu sẽ đến đây và chúng cháu nghĩ là sẽ rất khôi hài nếu cô ấy đi theo cháu. Bởi vì Julia, Julia “thật” ấy, chị cháu rất thích nhà hát và mẹ cháu phát ốm khi con gái nói rằng muốn trở thành diễn viên. Vậy là Julia có cơ hội để nhập vào một gánh hát đi diễn ở tỉnh lẻ và chị ấy nói rằng điều đó rất tuyệt vời để học làm diễn viên mà vẫn làm cho mẹ cháu tưởng là chị ấy vẫn yên ổn ở đây và đi học như một cô bé ngoan.

- Tất cả những điều đó vẫn chưa nói lên ai là người phụ nữ trẻ đó!

Patrick thở phào nhẹ nhõm khi Julia đi vào trong phòng ăn. Rất bình thản, anh ta nói:

- Lộ tẩy rồi!

Julia không hề sợ sệt, tiếp tục tiến lên và ngồi xuống rất bình thản.

- Rất tốt! - Cô ta nói.

Cô ta nhìn vào mặt cô Blacklock, tò mò nhiều hơn là lo lắng.

- Chắc bà giận dữ lắm! Ở địa vị bà, tôi cũng thế!

- Cô là ai?

Julia thở dài.

- Tôi nghĩ đã đến lúc nói cho bà tất cả mọi việc. Bắt đầu nhé! Tôi là một nửa của cặp sinh đôi Pip và Emma. Chính xác hơn, tôi là Emma Jocelyn Stamfordis. Một cái tên mà cha tôi không thích và sau đó đổi thành Courey. Cha mẹ chúng tôi đã chia tay sau khi chúng tôi ra đời được ba năm. Mỗi người đi một ngả, mẹ tôi đem theo Pip và tôi thì đi theo cha. Ông ấy thật đẹp trai nhưng lại là một người cha kỳ lạ. Đôi khi ông ấy mang tôi đi cùng và tôi sống trong một thế giới hỗn loạn đầy người tứ xứ, trong những khách sạn sang trọng. Đôi khi ông ấy bỏ quên tôi hàng

tháng trong một ký túc xá, tiền ăn của tôi thì thường xuyên trả chậm. Chiến tranh đã chia cắt chúng tôi vĩnh viễn và tôi cũng không biết bây giờ ông ấy ra sao. Còn tôi đã có một cuộc sống rất sôi động. Một ngày đẹp trời, tôi đến Londres và tự nhủ đã đến lúc nghĩ tới tương lai. Tôi đã biết rằng anh trai của mẹ tôi, với ông ấy mẹ tôi đã có mối bất hòa lớn, đã chết và rất giàu có. Tôi đã tìm hiểu về di chúc của ông ấy để xem liệu may ra ông ấy có để lại cho tôi cái gì không. Nhưng ông ấy đã quên tôi... hoặc gần như thế, bởi vì ông ấy chỉ nhắc đến tôi một cách gián tiếp. Bà vợ góa của ông ta thì tôi biết là rất ốm yếu, nhồi đầy thuốc men và chết từ từ. Cơ may duy nhất của tôi, nếu tôi có một cơ may, đó là bà! Bà rồi sẽ được thừa kế một gia tài không lồ, và theo như tôi biết, số tiền đó, bà không có người nào để lại cả. Tôi sẽ nói thẳng. Tôi nghĩ rằng nếu bà có thể mướn tôi, vì hoàn cảnh tôi là một đứa trẻ mồ côi tội nghiệp, một thân một mình trên đời, thì bà có thể sẽ cho tôi một khoản lợi tức nhỏ...

- Thật ư?

- Đừng quên là thời điểm đó tôi chưa hề trông thấy bà! Tôi nghĩ là sẽ khơi lên tình cảm của bà. Đúng lúc đó, như định mệnh đã dàn xếp, tôi gặp Patrick, em họ của bà hay đại loại như vậy! Anh ta thích tôi ngay lập tức và tôi cũng thế. Julia “thật” thì chỉ nghĩ đến nhà hát thôi. Tôi cũng không cần phải thuyết phục cô ta rằng cô ta phải cống hiến cho nghệ thuật và phải tham gia gánh hát để trở thành một diễn viên nổi tiếng. Trong tất cả chuyện này chỉ có một mình tôi là đáng trách. Patrick chỉ đơn giản là thương hại tôi... và anh ta chỉ tìm cách để các dự định của tôi thành công. Chính vì thế mà anh ấy đã giới thiệu tôi như chị của anh ấy.

- Thế nó cũng thấy việc cô nói dối cảnh sát là tốt à?

- Hãy thử đặt mình vào chỗ của tôi xem, bà Letty! Chắc bà hiểu rõ là sau vụ “trấn lột” kỳ cục đó, tôi ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan! Nếu nói thật mọi việc thì tôi có đầy đủ lý do để mong bà biến mất và khi tôi nói là không phải tôi là người đã định giết bà, thì không ai tin tôi cả. Đi giải thích điều đó cho cảnh sát ư? Tôi không dám liều và tôi hiểu rằng cách tốt nhất là chờ đợi và không nói gì cả, rồi sẽ lặng lẽ biến đi khi có dịp. Liệu tôi có thể đoán trước được việc cái cô ngốc Julia đó lại cãi nhau với ông bầu và bỏ đi ngay, rồi đoán ra việc anh chàng Patrick này khi nhận được thư cô ta hỏi có thể đến đây không, lại ngu ngốc không trả lời không?

Tiếp theo là một tiếng thở dài.

- Như vậy, cô Emma. Thế còn Pip đâu?

- Cái đó thì tôi không biết! Tôi chả biết gì hết.

Ánh mắt của “Julia” chịu đựng cái nhìn của cô Blacklock.

- Cô nói dối, “Julia”! Cô đã gặp Pip lần cuối khi nào?

“Julia” hơi lưỡng lự một chút trước khi trả lời, nhưng rồi cô quả quyết tuyên bố:

- Chúng tôi đã xa rời nhau từ khi chúng tôi mới được ba tuổi. Từ đó tôi không gặp lại cả mẹ tôi lẫn Pip và tôi không biết họ ở đâu!

- Đây là tất cả những gì cô muốn nói à?

“Julia” mỉm cười buồn bã.

- Tôi có thể nói thêm rằng tôi rất tiếc, nhưng đây không phải là sự thật! Nếu phải làm lại thì tôi vẫn cứ làm... Với điều kiện, dĩ nhiên, là không có vụ “trấn lột”.

Tiếng động cơ của một chiếc xe ô-tô dừng lại trước nhà làm cho bầu không khí trong nhà bớt căng thẳng.

Vài phút sau, Craddock bước vào phòng. Khuôn mặt anh đanh lại và rất nghiêm khắc, không giống như mọi ngày.

- Cô Murgatroyd đã bị giết hại - Anh nói ngắn gọn - Cô ấy đã bị bóp cổ cách đây chưa đầy một giờ đồng hồ. Cô Simmons, cô đã làm gì trong ngày hôm nay?

Cô ta trả lời ngay, không cần nghĩ ngợi nhiều:

- Tôi đã đi tới Milchester. Tôi vừa mới về nhà.

Craddock quay lại phía Patrick.

- Còn anh?

- Tôi cũng thế.

- Thế cả hai về cùng nhau à?

- Phải.

Patrick có vẻ hơi do dự. Julia xen vào.

- Tại sao lại nói dối ngớ ngẩn thế hả Patrick? Sự thật là, thưa ông thanh tra, tôi đã về nhà bằng cái xe khách chạy trước cái xe mà anh ta đi, xe của tôi đã về tới đây lúc bốn giờ.

- Thế sau đó, cô đã làm gì?

- Tôi đã đi dạo.

- Về phía khu nhà Soulders à?

- Không, tôi đi dạo trên cánh đồng.

Craddock đã nhận thấy vẻ mặt tái nhợt bất thường của cô gái trẻ. Anh định nói ra thì chuông điện thoại reo. Cô Blacklock nhấc máy lên.

- A! Bunch đấy à?... Không, tôi đã không trông thấy bà ấy... Tôi không biết... Phải, ông ấy đang ở đây!

Lấy tay che ống nghe, cô nói:

- Bà Harmon muốn nói chuyện với ông, ông thanh tra. Cô Marple không thấy quay về nhà xứ và bà Harmon rất lo lắng.

Craddock cầm lấy ống nghe.

- Craddock đây!

Giọng của Bunch vang lên:

- Tôi rất không yên tâm, thưa ông thanh tra... Jane đã đi ra ngoài và tôi không biết cô ấy hiện ở đâu... Và tôi đã nghe nói cô Murgatroyd đã bị giết. Có thật không?

- Đúng thế đấy. Cô Marple cũng đã ở đó khi người ta tìm ra cái xác.

- Thế thì bà ấy vẫn ở đó à?

- Tôi e là bà ấy không còn ở đó nữa, thưa bà Harmon, từ hơn nửa giờ rồi!... Bà ấy chưa về nhà à?

- Chưa. Mặc dù bà ấy chỉ cần mười phút là về đến nhà...

- Hay có thể bà ấy dừng lại một nhà hàng xóm nào?

- Tôi đã gọi điện đi tất cả các nơi. *Không một ai* trông thấy bà ấy. Tôi rất lo lắng.

- Tôi sẽ đi đến gặp bà.

- May quá. Tôi cũng có một tờ giấy khá đặc biệt để cho ông xem.

Craddock đặt ống nghe xuống.

- Có chuyện gì xảy ra với cô Marple à? - Cô Blacklock hỏi.

- Tôi hy vọng là không.

Cô Blacklock đưa bàn tay nôn nóng nghịch chuỗi hạt đeo cổ.

- Mọi việc ngày càng tồi tệ. thưa ông thanh tra. Chúng ta đang gặp phải một kẻ đã mất hết lý trí...

- Tôi tự hỏi...

Bàn tay vô hình kéo quá mạnh, chuỗi hạt đeo cô đứt. Những viên ngọc trai rơi tung tóe trên nền nhà. Letitia rú lên.

- Ngọc trai của tôi!... *Ngọc trai của tôi!*

Tiếng kêu có vẻ lo lắng thật sự. Hoảng hốt, Letitia đưa tay lên cổ, chạy nhanh ra khỏi phòng. Phillipa ngạc nhiên nhìn viên thanh tra, chính anh này cũng rất ngạc nhiên, rồi cúi xuống để nhặt những viên ngọc trai.

- Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bà ấy như thế - Cô thấp giọng nói - Rõ ràng là bà ấy rất quý chuỗi hạt này... Có thể một người nào đó, mà bà ấy yêu quý, đã tặng cho bà... Chẳng hạn như Randall Goedler...

- Có thể! - Viên thanh tra nói.

- Với điều kiện nó phải là ngọc trai thật...

Craddock cầm một viên ngọc lên tay xem xét.

- Thật ư? Chắc chắn không phải...

Anh khẳng định bằng giọng chắc nịch nhưng một thoáng nghi ngờ vẫn đọng lại trong đầu. Những viên ngọc trai này *chắc hẳn* là giả. Chúng quá to nên nếu là thật, chúng trị giá như một gia tài. Chúng có vẻ là giả. Nhưng nói cho cùng, chúng là thật thì sao?

Nếu là thật, chúng có thể giải thích cho một tội ác, *rằng ai đó biết và...*

Viên thanh tra gạt suy nghĩ miên man của mình sang một bên. Cô Marple đã biến mất. Anh cần phải đi đến nhà xứ.

3

Craddock thấy Bunch và chồng cô đang đợi anh, trông họ rất lo lắng.

- Bà ấy vẫn chưa về. - Bunch nói.

- Khi bà ấy đi khỏi Boulders, - Julian hỏi - bà ấy có nói với ông rằng bà ấy về thẳng đây không?

- Không - Craddock trả lời - Khi tôi trông thấy bà ấy lần cuối cùng, bà ấy đang nói chuyện với trung sĩ Fletcher. Lúc bà ấy đi ra, tôi tưởng là bà ấy về nhà xứ. Tôi nhẽ ra đã đưa bà ấy về bằng ô-tô nhưng tôi lại vướng hàng đồng việc... Cần phải gặp Fletcher. Cậu ấy đang ở đâu nhỉ?

Craddock gọi điện đến khu nhà Boulder. Fletcher không có đó. Anh ta đã đi mà không nói gì với ai cả và hình như anh ta đi tối Milchester. Viên thanh tra gọi điện đến Milchester. Không có Fletcher ở đó.

Craddock quay lại phía Bunch.

- Thế còn tờ giấy bà định cho tôi xem đâu?

Bunch đưa nó cho anh. Đây là một tờ giấy trắng, trên đó một bàn tay run run đã nghịch ngoạc vài từ, đọc chúng không phải là dễ.

Craddock lần lượt đánh vần từng từ một.

Cái đèn... hoa tím... Cái chết êm ái...

- Cái này là cái bánh ga-tô nổi tiếng của Mitzi... - Bunch nói.

Chịu đựng cảnh bất hạnh một cách dũng cảm...

- Cái này có ý nghĩa gì nhỉ? - Viên thanh tra lẩm bẩm.

Iodine... Những viên ngọc trai... Letty...

- Bà ấy viết chữ e như là chữ o ấy...

Lương hưu của những người già... Cái lọ đựng thuốc Aspirine ở đâu?

Bunch, Julian và Craddock đưa mắt nhìn nhau dò hỏi. Bunch nói đầu tiên.

- Ông có tìm thấy ý nghĩa của những từ này không, ông thanh tra?

- Tôi linh cảm thấy, - Craddock chậm rãi trả lời - nhưng cũng không rõ lắm... Điều kỳ lạ là bà ấy nhắc đến những viên ngọc trai. Đây là chuỗi hạt đeo cổ mà cô Blacklock vẫn thường đeo phải

không?

- Luôn luôn đeo. Đôi khi chúng tôi đã cười thầm với nhau... những viên ngọc đó trông rõ ra là đồ giả! Chắc là bà ấy nghĩ rằng chúng đẹp...

- Có thể còn có một lý do khác nữa...

- Ông muốn nói chúng là ngọc thật ư? - Ôi! *Không thể nào* có chuyện đó!

- Thế bà đã có dịp trông thấy những viên ngọc thật to như thế chưa, bà Harmon?

- Chưa, nhưng những viên ngọc này ít long lanh lắm...

- Chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau - Craddock nói để kết luận - Còn bây giờ, điều quan trọng là cô Marple. Chúng ta phải tìm ra cô ấy...

Craddock ra khỏi nhà xứ và đi về phía ô-tô. Anh đang lên xe thì có tiếng gọi anh, dường như từ trong bụi anh đảo văng ra.

- Thưa ông!

Đấy là tiếng gọi của trung sĩ Fletcher.

Chương XXI: Ba người phụ nữ

Bữa ăn tối sắp kết thúc.

Không khí im lặng nặng nề bao trùm lên mọi người ngồi xung quanh bàn. Patrick, ý thức được sự thất sủng của mình, cố gắng gọi ra các câu chuyện nhưng không được ai hưởng ứng. Cuối cùng anh ta thấy là không nên cố thì hơn. Phillipa Harmon đắm chìm trong suy nghĩ. Cô Blacklock, đeo chuỗi hạt đá, có nét mặt mệt mỏi và cử chỉ của cô để lộ ra trạng thái lo lắng, kích động.

Còn Julia, suốt buổi tối, cô tỏ ra rất thờ ơ, khá trơ trẽn.

- Tôi rất phiền lòng vì không thể đi ngay được, - Cô giải thích - tôi nghĩ là các ông cảnh sát sẽ không cho phép tôi đi. Vả lại, chắc tôi cũng không làm phiền các vị lâu nữa đâu. Tôi tin chắc là, nếu ông thanh tra không rồi lên đi tìm cô Marple, thì ông ấy đã còng tay tôi rồi...

Trước khi bữa ăn bắt đầu, Mitzi, trông bối rối hơn bao giờ hết, đến để thông báo là đừng nên trông đợi ở cô ta việc làm bếp nữa.

- Tôi không muốn làm thêm bất cứ cái gì trong ngôi nhà này! - Cô tuyên bố - Tôi sẽ ở lại đây cho đến mai nhưng tôi sẽ khóa mình trong phòng tối! Để giết cái cô Murgatroyd ngu ngốc đến mức không đáng giết, thì cái tên giết người đó chắc hẳn là phát điên rồi, và hẳn giết *bất kỳ ai!* Tôi không muốn là nạn nhân tiếp theo của hắn, còn cái bếp thì không an toàn! Lúc nào tôi cũng cảm thấy như có ai trông sân và tôi không chịu nổi nữa. Vì thế nên tôi trả lại bà cái tạp dề và tôi đi cố thủ trong buồng của tôi đây. Tôi sẽ gặp lại bà ngày mai, bà Blacklock, nếu như bà còn sống. Nhưng vì chẳng có gì chắc chắn cả nên tôi nói “vĩnh biệt” với bà!

Cô ta đi ra ngay không đợi câu trả lời của “cô” Blacklock, và Julia nói một cách bình thản nhất trên đời là cô ta sẽ lo việc bếp núc và nói thêm:

- Chắc bà sẽ thấy thoải mái hơn nếu tôi không ngồi cùng bàn với bà và Patrick luôn có thể ném thức ăn trước dĩa Letty, để bà ấy tin chắc là chúng không bị cho thuốc độc vào...

Bữa tối ngon lành kết thúc. Julia phục vụ cà phê trong phòng khách nhỏ. Họ ngồi cạnh lò sưởi, hoàn toàn im lặng. Không một ai có điều gì để nói.

Vào lúc tám giờ rưỡi, thanh tra Craddock gọi điện cho “cô” Blacklock.

- Tôi sẽ tới nhà bà sau mười lăm phút - Anh thông báo - Tôi sẽ đến cùng ông đại tá và bà Easterbrook, và cả bà Swettenham cùng con trai bà ấy nữa...

“Cô” Blacklock phản đối.

- Nhưng, thưa ông thanh tra, tôi không thể nào tiếp khách vào tối nay được. Tôi không được khỏe...

- Tôi hiểu, bà Blacklock và tôi rất tiếc. Nhưng tôi không thể làm khác được.

- Thế anh đã tìm thấy... “cô” Marple chưa?

- Chưa...

Julia thu chén bần lại rồi đem vào nhà bếp, ở đó, cô rất ngạc nhiên nhìn thấy Mitzi đang nhìn một cách bức bối đồng bát đĩa bần để trên chậu rửa.

- Xem đây này! - Cô ta kêu lên khi trông thấy Julia. - Cái chảo rán này chỉ dùng để rán trứng thôi! Cô đã dùng nó để rán gì thế?

- Hành.

- Tôi đã nghi thế. Nó bần quá! cần phải rửa nó. Vậy mà một cái chảo rán trứng thì không nên rửa! Nó chỉ cần được lau bằng một búi giẻ thôi!... Cả cái nồi kia cũng thế! Nó chỉ được dùng để đun sữa thôi và...

Julia sốt ruột trả miếng gay gắt:

- Nếu thế thì tại sao cô lại nói là cô sẽ đi nằm? Cô thật quá thể! Đi lên phòng cô đi!

- Không bao giờ! Cô không có việc gì ở trong bếp của tôi cả.

Rất giận dữ, Julia lui ra và đập mạnh cửa. Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa reo.

- Cô ra mở cửa đi - Mitzi kêu lên - Tôi không đi đâu!

Julia đi ra cửa.

Đó là “cô” Hinchliffe.

- Xin chào, - Cô ta nói - rất tiếc đã làm phiền các vị... nhưng tôi nghĩ là ông thanh tra đã gọi điện...

- Vâng, nhưng ông ấy lại không báo cho chúng tôi là bà đến...

- Ông ấy nói với tôi rằng tôi có thể đến nếu tôi muốn. Mà điều này thì tôi rất thích...

Không một ai nói bóng gió đến cái chết của “cô” Murgatroyd, không một ai thấy cần phải chia buồn với “cô” Hinchliffe. Khuông mặt đại đi vì đau đớn của “cô” để lộ ra rằng “cô” không chờ đợi một ai bày tỏ tình cảm cả.

- Bật tất cả đèn lên, - “Cô” Blacklock ra lệnh - và đốt lò sưởi to lên! Tôi chết cóng đây. Hãy đến ngồi cạnh lò sưởi đi, cô Hinchliffe. Ông thanh tra sắp đến rồi...

- Mitzi đã quay lại nhà bếp. - Julia thông báo.

- Chắc cô ấy điên rồi!... Tôi bắt đầu tin rằng chúng ta cũng phát điên cả rồi!

Có tiếng xe ô-tô trước nhà. Một lát sau, ông đại tá và bà Easterbrook đi vào, theo sau là bà Swettenham và Edmund. Bọn họ đều có vẻ hơi lo lắng. Bà Easterbrook từ chối cởi áo lông ra và ngồi xuống cạnh chõng. Edmund trông rất buồn rầu, nhú mày lại. Bà Swettenham, cố giấu vẻ căng thẳng, lấy hết sức để tỏ ra tự nhiên và rạn ra được một vài bài diễn văn khá hay:

- Chúng ta đang sống trong giây phút đầy bi kịch, - Bà tuyên bố - và đơn giản nhất là không nói đến chuyện này vì chúng ta không biết ai sẽ là *nạn nhân tiếp theo*... Chắc cô Blacklock thấy chúng tôi hơi tự tiện khi đến nhà cô thế này, nhưng đây là chúng tôi tuân theo sự sắp xếp của thanh tra Craddock. Cô có biết là ông ta vẫn chưa tìm thấy cô Marple không? Bunch như sắp phát điên vì lo sợ. Không ai biết cô gái già tội nghiệp ấy đã đi đâu thay vì đi về nhà xứ. Cầu trời

đường xảy ra chuyện gì với cô ấy! Một người thật dễ thương, có bao nhiêu là khả năng...

- Mẹ không thấy tốt nhất là nên yên lặng à? - Edmund nói thầm.

- Tất nhiên rồi, con trai! và lại mẹ cũng chẳng còn gì để nói.

Bà Swettenham đi tới ngồi trên chiếc đi-văng, cạnh Julia.

Một lát sau, thanh tra Craddock đi vào phòng. Anh đứng cạnh cửa. Ba người phụ nữ đang ở trước mặt anh, Julia và bà Swettenham trên chiếc đi-văng, bà Easterbrook thì ngồi trên tay ghế pho-tơ của chồng. Vị trí đó, anh không chờ đợi nhưng nó làm anh thấy hài lòng. Cô Blacklock và cô Hinchliffe ngồi gần lò sưởi, Edmund đứng cạnh họ. Phillipa ngồi trong một góc tối.

Craddock đến cùng một đồng nghiệp, anh nói ngay không cần mào đầu:

- Tất cả các vị đều biết là cô Murgatroyd đã bị giết chết. Chúng tôi có lý do để tin rằng cô ấy đã bị giết bởi một phụ nữ. Chúng tôi cũng có lý do để hạn chế số người bị tình nghi và tôi sẽ hỏi nhiều người trong các vị để biết họ đã làm gì ngày hôm nay, trong thời gian từ bốn giờ đến bốn giờ hai mươi. Tôi cũng đã tìm hiểu về hoạt động của cô gái trẻ mượn tên cô Simmons. Tôi yêu cầu cô ta nhắc lại lời khai. Tôi cũng báo trước cho cô ấy rằng cô ấy có thể không trả lời tôi nếu cô ấy nghĩ là lời khai của cô ấy có thể tạo nên bằng chứng chống lại cô ấy và cô ấy nên biết rằng tất cả những lời cô ấy nói sẽ được ghi lại bởi cảnh sát Edmund và chúng có thể được sử dụng ở tòa án.

Mặt tái nhợt, nhưng rất tự chủ, Julia nói:

- Tôi nhắc lại là giữa bốn giờ và bốn giờ ba mươi, tôi đã đi theo con đường nhỏ ở ven cánh đồng. Nó dẫn đến con suối chảy qua gần trang trại Compton. Tôi đã đi đến đường cái sau khi băng qua cánh đồng ở chỗ có ba cây dương. Tôi đã không gặp ai cả. Tôi đã không đến gần khu nhà Boulder.

- Còn bà Swettenham?

Bà Swettenham nhắm mắt lại.

- Cái khó là tôi không biết rõ về giờ giấc... và từ sau chiến tranh, tất cả đồng hồ của chúng tôi đều ít nhiều sai lệch cả, cái thì nhanh, cái thì chậm. Vào lúc bốn giờ, chắc tôi đang ở trong vườn, đang chăm sóc khóm hoa cúc... à không, lúc đó sớm hơn, trước khi mưa cơ...

- Chính xác là vào lúc bốn giờ mười, mưa bắt đầu rơi xuống.

- Thế à? Ông đã giúp tôi nhớ lại!... Không nghi ngờ gì nữa, lúc đó, tôi đang ở trên gác, lau chùi một cái ống máng, chứa đầy lá rụng, có nguy cơ làm ngập lụt hành lang. Tôi đã gọi Edmund, để nó giúp tôi nhưng nó không trả lời, vì nghĩ rằng nó đang viết sách, nên tôi không cố gọi nữa. Khi tôi xuống nhà, đồng hồ trong bếp chỉ sáu giờ mười lăm.

Cảnh sát Edmund nhú mào.

- Nhưng thế có nghĩa là, - Bà Swettenham nói tiếp không hề bối rối - năm giờ kém hai mươi, hoặc gần như thế.

- Không một ai nhìn thấy bà trong khi bà làm sạch cái máng à? - Craddock hỏi.

- Không. Nếu tôi nhìn thấy ai thì đã gọi đến giúp tôi rồi!

Viên thanh tra quay sang Edmund.

- Khi mẹ ông gọi, ông đã không nghe thấy à, ông Edmund?

- Không. Tôi đã ngủ rất say.

Bà Swettenham nhìn con trai trách móc.

- Thế mà mẹ cứ tưởng là con làm việc!

Craddock quay về phía bà Easterbrook:

- Còn bà, bà đã ở đâu?

Bà Easterbrook nhìn viên cảnh sát bằng cặp mắt to vô tội:

- Tôi đã ở trong thư viện với Archie. Chúng tôi đã cùng nghe radio. Phải không, Archie?

Im lặng một lúc, rồi ông đại tá đỏ mặt lên, đặt tay mình lên tay vợ và tuyên bố.

- Đây là những việc nghiêm chỉnh và anh e là em không nhận thấy, em yêu... Một lời khai phải nói lên sự thật...

- Anh muốn nói là anh đã không ở cùng em à?

- Thật thế, em yêu, vào giờ đó, anh đã không ở cùng em. Anh đã ở đầu làng cùng với Lampson, ông chủ trại, và nói chuyện về gà vịt. Lúc đó khoảng bốn giờ kém mười lăm và anh quay về nhà sau khi tạnh mưa đúng vào giờ uống trà. Laura đã làm món bánh nướng...

- Bà có đi ra ngoài không bà Easterbrook?

Người đàn bà bé nhỏ có vẻ như một con thú bị vây dồn.

- Không. Tôi đã nghe radio. Lúc đó tôi không đi ra ngoài. Tôi đã đi ra ngoài sớm hơn một chút, vào khoảng ba giờ rưỡi... Tôi chỉ đi dạo chơi và đi không xa...

Bà ta như chờ đợi những câu hỏi khác, nhưng chẳng còn câu hỏi nào. Craddock chỉ cảm ơn bà và thông báo là những lời khai sẽ được đánh máy lại rồi được người khai đọc lại và ký.

Bà Easterbrook nhìn viên thanh tra vẻ giận dữ.

- Tại sao ông không hỏi những người khác họ đã ở đâu? Hỏi bà Haymes hoặc là Edmund Swettenham chẳng hạn. Điều gì chứng tỏ là anh ta đã ngủ như anh ta nói? Chẳng ai nhìn thấy anh ta cả.

Craddock trả lời, rất bình tĩnh.

- Cô Murgatroyd, trước khi chết, đã nói rõ một số việc. Buổi tối có vụ “trấn lột”, có ai đó, tưởng chừng như vẫn ở phòng khách, nhưng thực ra đã đi ra khỏi phòng. Cô Murgatroyd đã nói cho bạn cô biết tên những người mà cô đã trông thấy để áp dụng biện pháp loại trừ, và cô ấy đã nhận thấy là thực sự có một người nào đấy mà cô ta đã không trông thấy.

- Nhưng không một ai nhìn thấy gì cả! - Julia phản đối.

- Không một ai ngoài Murgatroyd - Cô Hinchliffe nói bằng giọng trầm trầm - Cô ấy đã đứng ngay sau cánh cửa ở chỗ mà ông thanh tra đang đứng bây giờ. Chỉ có cô ấy là người duy nhất có thể nhìn thấy điều gì đã xảy ra.

- Bà tin thế à?

Đến lượt Mitzi tham gia vào cuộc tranh luận. Mitzi, người không ai nghĩ đến, đang rất kích động và tiến vào phòng một cách rất ấn tượng. Cô ta liền thoảng nói tiếp.

- Tất nhiên là người ta đã không gọi tôi! Cảnh sát chế nhạo tôi! Tôi là cái thá gì nào! Mitzi, con ở! Tôi chẳng đáng giá gì! Người ta bỏ mặc tôi ở nhà bếp. Đây là chỗ của tôi! Tuy nhiên, người ta đã làm... Bởi vì Mitzi cũng nhìn rõ như bất cứ ai và có khi còn rõ hơn!... Phải rồi... Buổi tối hôm đó, tôi đã nhìn thấy một số việc... Những việc không thể nào tin nổi... Khó tin đến nỗi tôi tự nhủ là luôn có nhiều thời gian để kể chúng ra và tôi có thể đợi...

- Và nghĩ là cái người đó sẽ không từ chối trả tiền cho sự im lặng của cô chứ gì? - Craddock hỏi bằng giọng ranh mãnh.

Mitzi quay phắt lại phía anh ta như một con mèo dữ tợn.

- Tại sao lại không chứ? Tôi im lặng chứng tỏ tôi có sự rộng lượng của một tâm hồn lớn. Việc đó cũng xứng đáng được cái gì chứ? Nhất là tôi đã biết rõ ràng, cái người mà tôi hy vọng sẽ cho tôi cái gì đó, sẽ trở nên rất giàu có vào một ngày nào đấy... Vậy thì tôi việc gì phải giấu điều tôi nghĩ. Nhưng bây giờ tôi sợ, tôi quý mạng sống của tôi. Tôi không muốn bị giết chết và vì thế tôi đã quyết định nói ra.

Craddock vẫn hoài nghi.

- Rất tốt! Tôi nghe cô đây.

- Buổi tối hôm đó, không phải là tôi đang ở trong bếp đánh bóng đồ đạc như tôi đã kể đâu. Khi tôi nghe thấy tiếng súng, tôi đã chạy đến phòng ăn rồi. Tôi nhìn qua lỗ khóa. Ngoài tiền sảnh thì tối om, tôi không trông thấy gì. Nhưng sau phát súng thứ hai tôi đã thấy cái đèn pin rơi xuống đất và tôi đã thấy bà ấy, đứng gần người đàn ông, với khẩu súng trong tay. Đây chính là "cô" Blacklock!

Cô Blacklock sững sốt giật mình.

- Tôi ư? Chắc cô bị điên?

Edmund cũng phản đối.

- Không thể có chuyện đó! Mitzi không thể nào nhìn thấy cô Blacklock...

Craddock không để Edmund nói hết.

- Ông đã nói ra rồi nhé, ông Swettenham! *Cô ấy không thể nhìn thấy cô Blacklock.* Và ông biết tại sao không? Đơn giản là vì cái người đứng đó, với khẩu súng trong tay không phải là cô Blacklock! *Mà là ông!*

- Tôi ư?

- Phải rồi! Chính ông đã lấy khẩu súng của đại tá Easterbrook và ông đã tổ chức vụ này cùng

với Rudi Scherz và làm cho anh ta tin rằng đây chỉ là một trò đùa. Ông đã đi theo Patrick Simmons vào trong phòng khách nhỏ và khi điện phụt tắt thì ông luồn vào tiền sảnh qua cái cửa mà ông đã tra dầu vào bản lề từ trước. Ông đã bắn vào cô Blacklock. Rồi ông bắn chết Rudi Scherz, vài giây sau, ông lại quay vào phòng khách, cố gắng sử dụng cái bật lửa.

Edmund không thốt ra câu nào, phải một lúc sau mới mở miệng được.

- Nhưng tại sao tôi lại phải làm như thế?

- Bởi vì nếu cô Blacklock chết đi trước bà Goedler, thì sẽ có hai người được hưởng quyền thừa kế, hai người đó được biết dưới cái tên Pip và Emma. Emma thì bây giờ chúng ta đã biết. Đó là cô Julia Simmons...

Edmund phá lên cười.

- Và ông nghĩ tôi là Pip à?... Thật hết ý, quá đơn giản! Tôi cũng trạc tuổi anh ta nhưng còn những cái khác, thì đều sai bét, tôi có thể chứng minh bất cứ lúc nào rằng tôi là Edmund Swettenham, với đầy đủ giấy khai sinh, học bạ và bằng đại học, tất cả những gì ông muốn tôi đều có...

- Anh ta không phải là Pip.

Tiếng nói đó vang lên từ góc tối nhất của căn phòng. Mặt tái nhợt, Phillipa Haymes đi về phía thanh tra.

- Pip là tôi, cô nói...

- Cô ư?

- Phải. Hình như ông luôn nghĩ Pip là một đứa bé trai. Pip và Emma là hai bé gái sinh đôi. Julia cũng biết và tôi không hiểu vì sao cô ấy đã không nói ra từ lúc chiều...

- Vì tình đoàn kết trong gia đình mà - Julia trả lời - Đột nhiên tôi đã hiểu ra cô là Pip. Cho đến lúc đó tôi không nghi ngờ gì cả.

Bằng giọng hơi run run, Phillipa nói tiếp:

- Tôi cũng đã có cùng một suy nghĩ như Julia. Chiến tranh chấm dứt, chồng tôi biến mất, mẹ tôi đã chết từ lâu, tôi tự hỏi tôi sẽ ra sao và tôi biết rằng tôi có thể hy vọng được một cái gì đó từ phía Goedler, mặc dù bà Goedler, người chỉ còn sống vài ngày nữa, chắc sẽ để lại tài sản cho cô Blacklock nào đó. Tôi đã tìm hiểu và... tới đây để làm việc ở nhà bà Lucas. Tôi nghĩ rằng cô Blacklock, chẳng có họ hàng quý giá nào, có thể cho tôi sự giúp đỡ quý giá, bản thân tôi thì không cần gì nhưng Harry thì tôi muốn nó được đi học. Nếu rút cuộc, cô Blacklock được thừa hưởng tất cả tiền bạc của Goedler và chỉ có một mình trên đời... Sau đó...

Phillipa Haymes lưỡng lự trước khi nói thẳng một mạch.

- Sau đó có vụ "trấn lột" và tôi rất sợ... Sợ bởi vì tôi nhận thấy rằng tôi thực sự là *người duy nhất có lý do để giết cô Blacklock*. Tôi không nghi ngờ nhân thân của Julia... Chúng tôi là chị em sinh đôi nhưng lại không giống nhau... Không, chỉ có một người đáng bị nghi ngờ, đó là tôi!

Cô ta ngừng lời và lấy tay hất tóc ra phía sau một cách máy móc, Craddock chợt nhìn nhận thấy rằng một trong những tấm ảnh đã vàng vì thời gian mà anh đã xem, chính là tấm ảnh mẹ của Phillipa. Sự giống nhau đập ngay vào mắt.

- Cô Blacklock - Phillipa nói tiếp - đã rất tốt với tôi và tôi không bao giờ muốn giết chết cô ấy. Thậm chí tôi có thể là chưa bao giờ nghĩ đến. Tuy thế, Pip, chính là tôi...

Sau một lúc im lặng, cô nói tiếp:

- Ông thấy đấy, ông thanh tra, ông không thể nghi ngờ Edmund được nữa...

- Thật chứ? Tôi chưa tin hẳn đâu. Edmund Swettenham là một người đàn ông trẻ rất mê tiền bạc, một người đàn ông trẻ chắc chắn sẽ vui lòng lấy một phụ nữ giàu có. Vậy mà, người phụ nữ mà anh ta nghĩ đến chỉ trở thành giàu có nếu cô Blacklock chết trước bà Goedler. Mà bà này thì lại có nhiều khả năng chết đầu tiên, cho nên cần phải làm một việc gì đó. Phải thế không, thưa ông Swettenham?

- Ông nói dối! - Edmund kêu lên.

Đúng lúc đó, một tiếng rú khiếp sợ vẳng đến, hình như từ nhà bếp.

- Tiếng này, - Julia kêu lên - không phải là của Mitzi!

- Không, - Craddock đáp lại - đấy là một kẻ có ba tội ác đè nặng lên lương tâm!

Chương XXII: Sự thật

Khi viên thanh tra quay về phía Edmund Swettenham, thì Mitzi lặng lẽ rút lui khỏi phòng khách và đi về phía nhà bếp. Cô ta đang để cho nước chảy vào chậu rửa thì cô Blacklock bước vào.

Mitzi liếc mắt nhìn bà ta.

- Cô nói dối thành thần, Mitzi ạ! Tuy nhiên, không phải rửa bát đĩa như thế đâu! Phải rửa đồ ăn bằng bạc trước và để cho chậu đầy nước. Không thể rửa được nếu chỉ có khoảng hai phân nước trong chậu.

Mitzi nghe lời và mở vòi cho nước chảy to hơn.

- Hy vọng là cô không giận tôi vì những điều tôi đã nói chứ, cô Blacklock?

Cô Blacklock mỉm cười.

- Nếu mà tôi giận dối mỗi khi cô nói dối thì Mitzi, tôi sẽ triền miên cáu giận!

- Tôi sẽ đi nói với ông thanh tra rằng đây là một câu chuyện do tôi bịa ra...

- Không cần làm thế đâu, - Cô Blacklock cười trả lời - ông ấy cũng nghĩ là thế!

Mitzi khóa vòi nước. Cùng lúc đó, hai bàn tay bất ngờ chụp lấy đầu cô ta và ấn mạnh, dìm mặt cô trong cái chậu rửa đầy nước.

- Tôi là người *duy nhất* biết rằng lần này thì cô đã nói ra sự thật!

Cô Blacklock nói những lời này qua hàm răng nghiến chặt. Mitzi vùng vẫy, nhưng cô Blacklock khỏe hơn và Mitzi tội nghiệp, mặt chìm trong nước, bắt đầu ngạt thở.

Đột ngột, rất gần từ phía sau, cô Blacklock nghe thấy tiếng Dora Bunner đang rên rỉ:

- *Ôi! Lotty... Lotty... Đừng làm thế!*

Cô Blacklock rú lên khiếp sợ và buông lỏng tay ra. Mitzi vùng mạnh thoát ra còn cô Blacklock tiếp tục rú lên bởi vì giọng nói đó vẫn tiếp tục mà không trông thấy ai ở trong bếp cả:

- *Dora, Dora... Tha lỗi cho tôi! Tôi không thể nào làm khác được.*

Hoảng hốt, cô Blacklock chạy về phía cửa phòng làm việc. Cái bóng dáng cao lớn của trung sĩ Fletcher đứng chắn trước mặt cô, trong lúc đó thì cô Marple, mặt ửng hồng và mắt lấp lánh, hiện ra từ cái tủ đựng chổi.

- Tôi luôn bắt chước giọng người khác rất giỏi! - Cô nói, vui vẻ ra mặt.

Còn Fletcher thì nói với cô Blacklock.

- Bà phải đi theo tôi. Bà phạm tội cố ý giết người mà tôi là nhân chứng, và chắc chắn còn nhiều tội khác nữa. Tôi phải báo trước cho bà, Letitia Blacklock...

- Charlotte Blacklock chứ - Cô Marple chữa lại - Đây là tên bà ta. Dưới cái chuỗi hạt trai giả khổng lồ mà bà ấy luôn đeo, anh sẽ thấy cái sẹo của cuộc phẫu thuật.

- Cuộc phẫu thuật nào?

- Phẫu thuật bướu cổ.

Cô Blacklock, bây giờ lại rất bình tĩnh quay về phía cô Marple.

- Vậy là bà đã biết cả rồi à?

- Vâng, từ ít lâu rồi.

Charlotte Blacklock để rơi mình xuống ghế, úp mặt vào bàn tay, cô bắt đầu khóc.

- Nhẽ ra bà đừng nên bắt chước giọng nói của Dora... Bởi vì tôi yêu Dora... Tôi yêu quý cô ấy chân thành...

Craddock chạy đến cùng những người khác, anh đứng ở cửa. Mitzi đã hồi lại sau cơn xúc động và lấy lại hơi thở, tự ca ngợi vinh quang của bản thân.

- Tôi đã đóng vai của mình rất tuyệt phải không? Ai dám nói là tôi không dũng cảm nào? Bà ấy suýt nữa thì giết cả tôi nhưng tôi dũng cảm đến nỗi chấp nhận mọi rủi ro, *bất kỳ rủi ro nào!*

Rẽ mọi người ra, cô Hinchliffe lao về phía Charlotte Blacklock. Trung sĩ Fletcher giữ cô lại.

- Nào, cô Hinchliffe, nào...

- Bỏ tôi ra. Chính mụ đó đã giết Amy Murgatroyd! Để mụ đó cho tôi!...

Charlotte ngẩng đầu lên.

- Tôi không muốn giết cô ấy đâu. Tôi không muốn giết ai cả. Nhưng tôi không thể hành động khác được... Người mà tôi đang nghĩ tới là Dora... Dora chết rồi, tôi cảm thấy thật cô đơn... Thật cô đơn!... Ôi! Dora! Dora!

Một lần nữa, những giọt nước mắt lăn trên má mụ ta.

Chương XXIII: Một buổi tối ở nhà xứ

Cô Marple ngồi trên cái ghế pho tôi lớn. Bunch ngồi trên sàn, trước lò sưởi, hai tay đặt trên đầu gối. Mục sư Julian Harmon ngả người về phía trước như một cậu sinh viên ngồi nghe giảng. Hút thuốc và cầm trong tay cốc rượu Whisky-soda, thanh tra Craddock trông rất thoải mái. Julia, Patrick, Edmund và Phillipa cũng có mặt.

- Cô Marple, - Craddock đề nghị - mời cô kể lại chuyện đi! Câu chuyện này là của cô đấy.

Cô gái già phản đối.

- Không đâu! Tôi chỉ giúp ông một vài lần thôi mà, nhưng chính ông mới được giao nhiệm vụ mở cuộc điều tra và chính ông đã triển khai nó. Ông biết hàng đống việc mà tôi không biết.

- Nếu thế, - Bunch nói - hai người cùng kể chuyện đi, thay phiên nhau vậy. Nào, bác Jane, từ khi nào bác đã bắt đầu nghi ngờ chính bà Blacklock đã dàn dựng lên tất cả chuyện này?

- Trời ạ! Bunch yêu quý, khó mà nói chính xác được. Tất nhiên, ngay từ đầu, người ta đã có cảm giác là chính bà ta đã âm mưu tất cả chuyện đó. Mọi nghi ngờ đều hướng về bà ta. Bà ta là người duy nhất đã có quan hệ với Rudi Scherz và bà ta đứng ở vị trí thuận lợi hơn bất cứ ai để sắp đặt mọi việc cần thiết bởi vì mọi việc xảy ra ở nhà riêng của bà ta. Hệ thống sưởi trung tâm chẳng hạn. Để tạo nên bóng tối trong phòng, thì không được có lửa trong lò sưởi. Chỉ có một người duy nhất có thể quyết định không được có lửa trong lò sưởi và hiển nhiên đó là bà chủ nhà. Tất nhiên là tôi đã không nghĩ ra vào lúc đó! Ý nghĩ đó đã đến với tôi nhưng tôi tự nhủ *không thể nào như thế được!* Như thế thì quá đơn giản và tôi cũng đã bị sập bẫy như tất cả mọi người. Tôi đã tưởng thật sự có ai đó muốn mạng sống của cô Blacklock.

- Để bắt đầu, - Bunch yêu cầu - bác hãy kể cho chúng tôi chính xác chuyện gì đã xảy ra. Chàng trai Thụy Sĩ đó đã nhận ra bà ta à?

- Phải anh ta đã làm việc ở...

Cô Marple do dự và nhìn Craddock, anh này kể tiếp.

- Ở Berne, trong bệnh viện của bác sĩ Adolf Kock, nhà phẫu thuật nổi tiếng thế giới, chuyên gia trong phẫu thuật bướu cổ. Charlotte Blacklock đó đã đến chỗ ông ta để mổ bướu cổ và lúc đó Rudi Scherz làm y tá tại bệnh viện. Sau đó anh ta đến nước Anh và một hôm trong khách sạn, anh ta đã nhận thấy một khách hàng chính là một bệnh nhân của bác sĩ Kock, theo phản xạ, anh ta đi đến nói chuyện với bà ta. Việc đó nếu suy nghĩ kỹ chưa chắc anh ta đã dám làm vì anh ta đã phải rời bệnh viện một cách vội vàng. Nhưng thực tế là những việc buộc anh ta phải ra đi, xảy ra sau khi Charlotte đã xuất hiện và bà này không thể biết chúng.

- Nếu vậy thì, anh ấy đã không nói rằng bố anh ấy là một chủ khách sạn ở Thụy Sĩ và anh ta đã gặp bà ấy ở Montrenx phải không?

- Không đâu. Đây là câu chuyện mà bà ấy đã bịa ra để giải thích việc anh ta đã nói chuyện với bà ấy.

- Cuộc nói chuyện đó đã giáng cho bà ta một đòn chí mạng - Cô Marple bình luận - Bà ta tưởng đã được yên ổn, thế mà, vì một sự rủi ro khó tin, có người đã mọc ra và đã biết bà, không như một trong hai chị em Blacklock - một khả năng mà bà ta đã chuẩn bị mà lại như Charlotte Blacklock, người đã được mổ để bỏ bướu cổ đi.

Nhưng vì người ta đã yêu cầu chúng tôi kể lại từ đầu, nên tôi nghĩ - và tôi tin rằng ông thanh tra Craddock cũng đồng ý - rằng nguồn gốc của mọi việc chính là sự phát triển bất bình thường của tuyến giáp, cái bướu cổ đó đã làm hỏng cuộc đời của một bé gái, rất ngoan và rất nhạy cảm tên là Charlotte Blacklock. Nếu cô bé có mẹ, nếu cô có một người cha có lương tri, thì tôi nghĩ là cô sẽ không co mình lại như cô ấy đã làm.

Nhưng không có ai ở gần cô bé để kéo cô ra khỏi những ý nghĩa đen tối, không có ai bắt cô phải gặp gỡ mọi người và sống như mọi người và không nên phóng đại yếu điểm của mình. Tôi nói thêm rằng, trong một gia đình bình thường, người ta hẳn đã cho cô bé đi ngủ từ rất sớm.

Bất hạnh thay, bác sĩ Blacklock lại là người có đầu óc hẹp hòi và một bạo chúa trong gia đình. Ông ta không tin vào phẫu thuật bướu cổ và ông ta hẳn đã nhắc đi nhắc lại với Charlotte rằng không có hy vọng nào nữa ngoài cách chữa bệnh bằng Iodine hoặc một số thuốc khác. Charlotte không thể không tin ông ta và có thể cả chị gái cô ấy cũng tin tưởng ông bố bác sĩ nhiều hơn là ông xứng đáng được tin, ít nhất là về mặt y khoa. Charlotte yêu cha và tin tưởng ông, nhưng cô bé càng ngày càng ủ rũ và không cởi mở, cái bướu thì ngày càng to. Cô bé không muốn gặp ai cả.

Thế mà bản chất của cô bé là đầy tình cảm và dịu dàng.

- Sự miêu tả kỳ quặc, khi nghĩ đến những tội ác mà bà ấy đã gây ra! - Edmund nhận xét.

- Tiếp tục nhé! - Cô Marple đáp lại - Thường vẫn hay xảy ra chuyện một số người đáng yêu và yếu đuối, lại trở thành xảo quyệt, vô đạo đức. Còn Letitia Blacklock thì lại có một tính cách hoàn toàn khác. Theo lời kể của Belle Goedler cho ông thanh tra, đây là một phụ nữ can đảm và trung thực. Người không thể hiểu tại sao một số người lại có thể không phân biệt được cái tốt và cái xấu và ngược lại. Letitia Blacklock không đời nào lại gây ra một hành động thiếu trung thực, dù vì bất cứ lý do gì.

Letitia yêu quý em gái, cô viết cho em gái những lá thư dài, kể cho em hàng ngàn chuyện với ý định rõ ràng là giữ em lại với cuộc sống. Mặc cảm bệnh hoạn của em gái làm cho cô vô cùng lo lắng. Khi bác sĩ Blacklock chết, Letitia, không do dự chút nào, đã rời bỏ vị trí của mình ở chỗ Randall Goedler để chuyên tâm hoàn toàn vào Charlotte. Cô đưa em sang Thụy Sĩ để khám bệnh và hỏi ý kiến chuyên gia về việc phẫu thuật. Tuy thực hiện muộn nhưng cuộc phẫu thuật đã thành công. Cái bướu cổ đã biến mất, chỉ còn để lại một vết sẹo rất dễ giấu dưới một chuỗi ngọc trai đeo cổ.

Chiến tranh bùng nổ. Quay trở lại nước Anh không dễ chút nào, vì thế hai chị em ở lại Thụy Sĩ, ở đó họ tình nguyện làm việc cho Hội chữ thập đỏ. Có phải thế không, ông thanh tra?

- Tất cả điều đó đều chính xác, thưa cô Marple.

- Thỉnh thoảng họ nhận được tin tức từ nước Anh - Cô gái già tiếp tục - Thế rồi một hôm họ nhận được tin Belle Goedler không thể sống một thời gian dài lắm nữa. Bởi vì họ cũng chỉ là những con người nên họ đã vẽ ra hàng loạt dự định và nói chuyện với nhau hàng giờ liền về cái tài sản khổng lồ mà sắp tới họ sẽ được thừa hưởng. Tới đây, tôi thấy cần phải nhấn mạnh là cái viễn cảnh đó, đối với Charlotte, có ý nghĩa hơn nhiều so với Letitia. Lần đầu tiên trong đời Charlotte trở thành một phụ nữ như các phụ nữ khác, cô ta không thấy khó chịu hoặc thương cảm và cuối cùng cô ấy sắp có thể thưởng thức những điều kỳ diệu của thế giới này: đi du lịch, có một cơ ngơi đẹp, có váy áo đẹp và đồ trang sức, đi đến nhà hát, cô ta tưởng tượng ra mọi thứ ngông cuồng. Charlotte tự coi mình là nhân vật chính của một câu chuyện thần tiên.

Đúng lúc đó, Letitia, người luôn khỏe mạnh, lại bị lây bệnh cúm, nó tiến triển thành viêm phổi

và chỉ trong vòng chưa đầy tám ngày, cô chết! Charlotte không chỉ mất đi người chị gái mà cô ta còn nhìn thấy mọi giấc mơ của mình sụp đổ tan tành. Tội nghĩ rằng cô ta còn oán giận Letitia. Tại sao cô ấy lại chết cơ chứ, lại đúng vào lúc một lá thư báo cho họ là Belle Goedler chỉ còn sống thêm được vài tuần nữa? Nếu chỉ sống thêm một tháng nữa thôi thì có thể Letitia sẽ trở nên giàu có. Thế mà Letitia lại chết!

Hai chị em có tính cách hoàn toàn khác nhau, đừng quên điều đó, và tôi không nghĩ là Charlotte nhận thấy cô ta sẽ gây ra một hành động tồi tệ. Tiền bạc nhẽ ra phải về tay Letitia thì nó lại về tay Charlotte, không lâu nữa... và Charlotte tự coi mình và Letitia chỉ là một người, một người duy nhất. Chắc ý nghĩ đó cũng sẽ không đến với cô ta nếu người khác biết đến tên tục của chị cô. Vào lúc đó, trước câu hỏi của bác sĩ hoặc của một người nào khác, cô đã nhận ra rằng, đối với phần lớn mọi người, họ chỉ là hai cô Blacklock, hai cô gái người Anh đến sống ở Thụy Sĩ, đã đứng tuổi, ăn mặc gần giống nhau còn mặt mũi thì giống nhau như lột. Thế thì tại sao lại không để họ nghĩ là Charlotte đã chết và *Letitia thì vẫn sống?*

Thế là Letitia được chôn cất dưới cái tên Charlotte. Charlotte đã chết và “Letitia” là người quay về nước Anh. Trong cô sống dậy bao nhiêu là sáng kiến và nghị lực, những cái lúc trước chưa bao giờ thể hiện, Charlotte đã luôn là “cái đuôi” của chị mình. Ngay khi trở thành “Letitia”, cô đã có được quyền lực và ý chí, những cái luôn thể hiện ở Letitia. Hai chị em rất khác nhau về mặt đạo đức nhưng về mặt trí tuệ thì họ gần như nhau.

Tất nhiên là Charlotte phải áp dụng mọi biện pháp đề phòng. Cô ta đã mua một ngôi nhà ở một vùng xa xôi ở nước Anh nơi cô chưa hề đặt chân tới. Nhưng người duy nhất mà cô ta cần phải tránh mặt là những người đã biết cô khi cô còn ở thành phố quê hương, nơi cô đã sống ẩn dật và tất nhiên phải tránh mặt bà Belle Goedler, người đã quá quen biết Letitia. Sự thay đổi xuất hiện trong chữ viết của Letitia được đổ cho bệnh viêm khớp. Thực tế là Charlotte chỉ quen biết rất ít người nên những khó khăn đó không phải là lớn lắm.

- Nhưng, - Bunch phản đối - cô ấy có thể gặp người nào đó đã quen biết Letitia chứ?

- Như thế cũng không nguy hiểm lắm. Cứ cho là có ai đó sẽ nói: “Tôi đã gặp Letitia Blacklock. Cô ấy đã thay đổi đến nỗi tôi suýt không nhận ra cô ấy”. Cũng sẽ chẳng có ai nghĩ rằng cái người đó thực ra không phải là Letitia. Trong mười năm, mọi việc đều thay đổi! Cô ấy cũng có thể không nhận ra người khác và cô đổ lỗi cho bệnh cận thị. Hơn nữa, cô ấy biết rất rõ những việc đã xảy ra với chị cô ở Londre, cô biết chị cô thường đi đâu, gặp gỡ ai, và khi cần thiết cô đọc lại những lá thư của Letitia để biết rõ hơn. Điều duy nhất mà cô ấy sợ là bị nhận ra *chính là Charlotte*.

Vậy là cô định cư ở Little Paddocks, quan hệ với hàng xóm và khi cô nhận được một bức thư gửi cho Letitia yêu cầu giúp đỡ, cô đã vui lòng chấp nhận cho hai người họ hàng trẻ đến nhà, những người cô chưa bao giờ trông thấy. Họ gọi cô là dì Letty và đây sẽ là một con chủ bài trong trò chơi của cô.

Mọi việc đang trôi chảy một cách đáng kinh ngạc thì cô lại mắc phải một sai lầm nặng nề. Cô đã nhận được một lá thư từ một người bạn thuở ấu thơ, người đang gặp nhiều bất hạnh và ngay lập tức, cô quyết định ra tay giúp đỡ. Một phần bởi vì cô thấy cô đơn cùng với điều bí mật không thể chia sẻ cùng ai. Hơn nữa, cô cũng mến Dora Bunner, người giúp cô nhớ lại thời kỳ cô đã từng sống hạnh phúc. Có thể câu trả lời đã làm cho Dora sung sướng. Dora đã viết thư cho Letitia và lại là *Charlotte* trả lời bà! Theo Dora thì Charlotte chưa bao giờ có ý định nhận rằng mình là chị gái. Charlotte đã biết trước rằng Dora cũng nhìn nhận mọi việc như chính cô ta nhìn nhận, cô ta đã không giấu Dora sự thật và Dora đã chấp nhận cách xử sự của cô ta không chút băn khoăn. Đối với Dora, sau những nỗi đau khổ mà Lotty đã phải chịu đựng một cách can đảm, thì cô ta xứng đáng được đền bù. Sẽ là bất công nếu tước đi của cô ấy sự bù đắp, để cho những kẻ không quen biết được hưởng, chỉ vì cái cớ là Letty đã không chọn đúng thời điểm để

chết. Tất nhiên là phải giữ kín mọi chuyện, nhưng dưới con mắt của Dora, Charlotte chẳng có gì đáng trách cả.

Charlotte đã hiểu ra sai lầm của mình sau khi Dora đến Little Paddocks một thời gian ngắn. Bà ta yêu quý Dora, dù rằng đôi khi bà ta cũng hơi khó chịu. Thế nhưng Dora lại biểu thị một nguy cơ thật sự. Dora rất thích gọi mọi người bằng tên tắt và đối với bà ấy Letitia và Charlotte lúc nào cũng chỉ là Letty và Lotty. Dora đã cố gắng không bao giờ gọi Charlotte bằng cái tên nào khác ngoài Letty, nhưng bà ta cũng đôi lúc vô tình nhầm lẫn. Rất thường xuyên, bà ta gọi lại những kỷ niệm ngày xưa và Charlotte phải luôn luôn sẵn sàng đối phó, can thiệp để bà ta không đi quá đà. Việc này làm Charlotte rất bức tức. Tuy nhiên, tất cả những việc đó cũng chưa đến mức trầm trọng lắm, chỉ đến khi Rudi Scherz đi tới nói chuyện với Charlotte ở khách sạn Royal Spa thì bà ta mới cảm thấy sự an toàn của mình thực sự bị đe dọa.

Tôi không tin là số tiền mà Rudi Scherz hoàn trả lại khách sạn lại được Charlotte Blacklock cung cấp. Tôi không nghĩ - và đây cũng là ý kiến của ông thanh tra - rằng anh ta đã từng có ý định tổng tiền bà ấy.

- Với lý do là anh ta không hề biết anh ta đã có khả năng tổng tiền bà ấy - Viên thanh tra giải thích - Ngược lại, cái mà anh ta biết là anh rất đẹp trai... và kinh nghiệm đã mách cho anh rằng phụ nữ đứng tuổi thường không đứng trước những bất hạnh của những thanh niên đẹp trai kém may mắn. Nhưng bà ta lại tưởng rằng anh ta nghi ngờ điều gì đó và tìm cách kiểm soát. Bà ta chắc cũng nghĩ rằng Scherz, khi biết việc bà ấy được thừa hưởng gia tài của Belle Goedler, sẽ tự coi là mình đã đặt tay lên mỏ vàng.

Và bà ta không thể lùi bước được nữa! Đối với ngân hàng, đối với bà Goedler, đối với tất cả mọi người bà ấy là Letitia Blacklock. Chỉ có một mối nguy hiểm: cái tay nhân viên khách sạn bé con, cái gã đáng ngờ đó có thể là một kẻ tổng tiền. Nếu gã biến mất... thì bà ta sẽ được yên ổn!

Tôi nghĩ là lúc đầu bà ta chưa nghĩ ra chuyện gì cụ thể cả. Cuộc sống của bà ta đơn điệu và tẻ nhạt, bà ta chỉ có thú vui là để cho trí tưởng tượng của mình hoạt động. Thế rồi dần dần, một ý nghĩ đã định hình và bà ta quyết định thoát khỏi anh ta. Bà ta đã vạch ra kế hoạch và cuối cùng đã nói với Rudi Scherz về vụ "trấn lột" để gây cười và bà ta cần một người đóng vai tên găngxtơ, người đó sẽ được trả công xứng đáng. Anh ta đã chấp nhận và điều đó làm tôi nghĩ rằng anh ta không hề biết anh ta có khả năng moi tiền của bà ấy. Đối với anh ta, bà ấy chỉ là một bà già gàn dở và anh sẽ có lợi nếu đi lại với bà ấy.

Bà ta đưa cho anh nội dung bản thông báo sẽ được đăng trên báo, bà ta đã sắp xếp để anh ta đến thăm nhà để biết trước vị trí, bà ta cũng đã chỉ chỗ cho anh ta đứng đợi để bà đưa vào nhà và tất nhiên tất cả những cái đó Dora không biết. Cuối cùng ngày ấy đã đến...

Craddock chần chừ. Bằng cái giọng véo von của mình, cô Marple kể tiếp:

- Đối với bà ta, những giờ phút đó hẳn là khủng khiếp lắm. Bởi vì bà ta vẫn còn có thể từ bỏ ý định... Dora Bunner đã nói với chúng ta là Letty đã rất sợ hãi và tôi tin bà ấy ngay... Bà ta sợ những cái mà bà ta sắp làm, sợ thất bại... Nhưng không đủ sợ để dừng mọi chuyện lại. Chắc bà ta cũng cảm thấy khôi hài khi lấy khẩu súng của đại tá Easterbrook từ trong ngăn kéo, vào cái ngày bà ta viện cớ là mang trứng và mút quả đến, rồi đi vào cái nhà vắng tanh và trèo lên tầng một. Bà ấy cũng thấy khôi hài khi tìm cách làm cho cái cửa "bị bí" của phòng khách mở ra không một tiếng động. Nhưng lúc này, chẳng còn gì đáng cười nữa và Dora đã nói đúng, Charlotte đang sợ hãi.

- Dù sao đi nữa, - Craddock kể tiếp - bà ta đã không nao núng và tất cả đã xảy ra như bà dự tính. Sau sáu giờ một chút, bà ta đi ra ngoài, nói là "để nhốt gà vịt vào chuồng" và bà đưa Rudi Scherz vào trong nhà. Bà đưa cho anh ta cái mặt nạ, áo khoác ngoài, găng tay và cái đèn pin.

Vào lúc sáu giờ rưỡi, khi cái đồng hồ đánh chuông thì bà đang đứng ở giữa phòng khách lớn và phòng khách nhỏ, tay để trên hộp đựng thuốc lá. Patrick thì lo việc tiếp đồ lúmng. Bà ấy đã tính toán rằng khi cái đồng hồ đánh chuông thì tất cả mọi người sẽ quay về phía lò sưởi và bà ấy đã tính đúng: không một ai vào thời điểm đó lại để ý đến bà Blacklock, ngoại trừ Dora Bunner chung thủy, người vẫn tiếp tục nhìn bạn mình. Và Dora Bunner, khi chúng ta hỏi bà ấy lần đầu tiên, đã nói rất chính xác bà Blacklock đã làm gì lúc đó. Bà ấy đang cầm trong tay cái bình nhỏ cắm những bông hoa tím.

Bà Blacklock, trước đó đã làm rách lớp bọc dây điện, để cho lõi dây hở ra. Mọi việc diễn ra trong nháy mắt, cái đèn, lọ hoa, và cái công tắc đèn ở rất gần nhau. Bà Blacklock đổ nước bình hoa lên đoạn dây điện hở và mở công tắc, gây chập mạch và cháy cầu chì...

- Như buổi tối hôm nọ ở đây ấy! - Bunch kêu lên.

- Vì vậy mà bác đã ngạc nhiên đến thế phải không?

- Đúng thế đấy, cháu yêu quý! Câu chuyện về, cái đèn đã làm ta nghĩ ngợi từ lâu. Ta đã hiểu rất rõ là có hai cái đèn và cái thứ hai đã thay thế cái thứ nhất, có thể là vào ban đêm.

- Không còn nghi ngờ gì việc đó nữa! - Craddock công nhận - Khi Fletcher xem xét cái đèn vào sáng hôm sau, dây điện hoàn toàn tốt và tất cả hoạt động bình thường.

- Tôi đã hiểu rõ, - Cô Marple lại nói - điều Dora Bunner muốn nói khi bà ấy nói về “cô bé chần chừ” đã ở đó vào hôm trước, nhưng tôi đã lầm lẫn, cũng như Dora Bunner, khi nghĩ là sự thay thế cái nọ với cái kia là *hành động của Patrick*. Cái thú vị ở Dora là ở chỗ, người ta không thể tin vào những gì bà ta nói là đã nghe thấy - nhưng ngược lại người ta có thể tin vào *những gì bà ta đã nhìn thấy*. Bà ta đã thấy rõ Letitia cầm lấy cái bình hoa tím...

- Và bà ấy cũng đã nhìn thấy một tia lửa, - Craddock bổ sung - và nghe thấy cái mà bà ta gọi là “một tiếng kêu lách tách”.

- Tất nhiên là vào tối hôm nọ, khi Bunch đánh đổ nước ở lọ hoa lên dây điện của cái đèn, tôi đã hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra ở Little Paddocks. Bà Blacklock là người duy nhất có thể làm cháy cầu chì bởi vì bà ta là người duy nhất ở gần cái bàn...

- Tôi đáng bị đánh đòn! - Craddock kêu lên - Dora Bunner đã nói rõ là có ai đó đã ném thuốc lá lên bàn và để lại vết cháy... Vậy mà, người ta đã không hút thuốc trong phòng ấy! Còn về những bông hoa tím, chúng đã bị héo nhanh như vậy bởi vì không còn nước trong bình, nhưng không có nước, không phải là do Dora đã quên cho nước vào như bà ấy tưởng, mà vì Letitia đã sơ suất không cho nước thêm vào sau khi bà ta đã đổ đi. Một sơ suất mà bà ta không nghĩ là sẽ đem lại hậu quả tai hại. Vả lại, Dora Bunner đã tin rằng chính bà ta có lỗi. Thật ra cũng dễ lung lạc Dora và bà Blacklock đã không bỏ qua cơ hội để hướng mọi nghi ngờ của Bunny vào Patrick.

- Nhưng tại sao lại hướng vào tôi cơ chứ? - Patrick bức tức hỏi.

- Chẳng có lý do chính đáng nào, tôi nghĩ thế - Craddock trả lời - Chỉ cần làm rối đầu óc Dora để bà ta không nghĩ ra rằng chính bà Blacklock đã dàn dựng tất cả. Sau đó chuyện gì đã xảy ra thì chúng tôi biết. Bóng tối ập xuống, bà Blacklock nhanh chóng rời phòng khách qua cái cửa “bít” và đến đứng đằng sau Rudi Scherz, người đang diễn rất chu đáo vai kịch của mình là lia luồng sáng của cái đèn pin trong phòng khách. Tôi không nghĩ là anh ta nhận ra ngay lập tức là bà ấy đứng cạnh anh ta. Bà ấy đã đeo đôi găng tay làm vườn và nắm khẩu súng trong tay. Bà ta chờ đợi và khi luồng ánh sáng lia đến đúng chỗ mà bà ta không còn ở đấy nữa, bà ta bắn liền hai phát. Rất ngạc nhiên, anh ta quay mình lại, bà ta gí khẩu súng sát anh ta và bắn. Bà ta để rơi khẩu súng, vút đôi găng lên cái bàn trong tiền sảnh và quay lại phòng khách qua cái cửa “bít”

rồi đến chỗ bà ta đã ngồi lúc trước, khi căn phòng chìm trong bóng tối. Bà ta tự gây ra một vết thương ở tai, không biết bằng cách nào...

- Có thể, - Cô Marple giả định - bà ấy đã dùng cái kéo sửa móng tay. Một vết cắt nhỏ ở da tai có thể gây chảy máu dữ dội. Về mặt tâm lý học, tính toán như vậy là rất hay. Những vết máu loang trên áo bà ta chứng tỏ rõ ràng rằng người ấy đã nhằm vào bà ta mà bắn và bà chỉ thoát chết trong gang tấc. Thật ra mà nói, Craddock tiếp tục, kế hoạch của bà ta suýt nữa thì thành công. Dora Bunner không ngừng nhắc đi nhắc lại là Scherz đã nhằm bắn vào bà Blacklock và bà ấy nói rất chắc chắn dường như bà ấy đã trông thấy viên đạn suốt qua bà bạn. Nếu như vụ án đã không bị xếp lại là do cô Marple đã thiết tha đề nghị chúng tôi đợi một thời gian trước khi kết thúc cuộc điều tra.

Cô Marple phản đối mạnh mẽ.

- Đừng nói như thế, ông Craddock! Những cố gắng của tôi có thể là không vô ích, *nhưng chính ông mới là người không muốn xếp hồ sơ lại!*

- Tôi công nhận rằng điều đó đã làm tôi rất buồn. Có một cái gì đấy không “ổn”. Tôi không biết chính xác ở đâu nhưng tôi hoàn toàn tin chắc là có. Chúng tôi đang ở nhà bà ấy và bà Blacklock đã gặp cái mà người ta gọi là vận rủi: tôi đã phát hiện ra, hoàn toàn do tình cờ, rằng cái cửa cú tưởng là đã bị bít lại được tra dầu rất cẩn thận. Cái đó đã thay đổi tất cả! Cho đến lúc đó chúng tôi có thể nghĩ ra tất cả mọi thứ, nhưng tất cả đều là *những giả thiết*. Với cái cửa đã được tra dầu cẩn thận, chúng ta đã nắm được một bằng chứng. Vấn đề vẫn còn được đặt ra nhưng sắc thái đã thay đổi: từ nay, cái mà chúng tôi tìm kiếm là một người nào đó có động cơ để giết Letitia Blacklock.

- Và người đó tồn tại, - Cô Marple giải thích - và bà Blacklock cũng biết thế. Theo tôi, bà ta đã nhận ra Phillipa ngay lập tức. Sonia Goedler đã là một trong số rất ít người được gần gũi Charlotte. Phillipa rất giống mẹ. Tuổi cô ấy cũng trạc tuổi mẹ cô khi mẹ cô làm bạn với Charlotte. Điều khá kỳ lạ là Charlotte có vẻ sung sướng khi phát hiện ra nhân thân của Phillipa, có thể cô gái đã làm dịu đi sự căng rứt lương tâm của bà ta. Bà ấy đã nghĩ rằng, khi được thừa kế tài sản của Belle Goedler, bà ấy sẽ chăm sóc Phillipa, đối xử với cô ấy như với con gái mình và coi Harry như cháu ngoại. Sự sung sướng của bà ta rất ngắn ngủi: Thanh tra Craddock say sưa điều tra, đã phát hiện ra sự tồn tại của Pip và Emma. Charlotte bị rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Trong dự kiến của bà ấy, vụ việc này phải có vẻ như được một tên gangster gây nên và tên này đã chết ngay trong cuộc phiêu lưu. Bây giờ người ta lại biết câu chuyện về cái cửa, và chính Phillipa - Phillipa mà bà ta yêu mến - sẽ bị nghi ngờ. Thực ra, ngoài Phillipa, không ai có lý do để muốn bà chết. Không một ai, theo bà ta, vì bà ta không hề biết về nhân thân thật của Julia. Thế là bà ta đã tìm mọi cách để ngăn cản ông phát hiện ra Phillipa là ai. Vì thế bà ấy đã nói với ông là Sonia Goedler bé nhỏ và tóc đen, cũng vì thế mà bà ta lấy những tấm ảnh ra khỏi quyển album, không chỉ ảnh của Letitia mà cả ảnh của Sonia nữa. Nếu ông trông thấy ảnh, ông có thể nhận ra sự giống nhau và nó hướng ông đi theo...

- Vậy mà, - Craddock lẩm bẩm - tôi lại tự hỏi liệu bà Swettenham có phải là Sonia Goedler hay không!

- Thế nhưng, - Cô Marple nói tiếp - mối nguy hiểm thật sự vẫn là Dora Bunner. Trí nhớ bà ta chơi khăm bà và bà nói ngày càng nhiều. Quá nhiều nữa chứ! Tôi nhớ lại cái liếc mắt mà “cô” Blacklock ném sang bà ấy vào ngày tôi đến uống trà. Bà ta đã làm gì? Cái lưỡi lại một lần nữa phản bà ta, bà ta đã nói với “cô” Blacklock và gọi cô ấy là Lotty. Đối với tôi, đây là một lầm lẫn không quan trọng. Còn đối với Charlotte thì lại khác, thêm một lần nữa, cô ta đã hoảng sợ. Trong cuộc nói chuyện giữa tôi và Dora ở quán Chim Xanh, tôi đã có cảm giác rằng bà ta nói đến hai người, chứ không phải chỉ nói đến một người duy nhất. Và đúng là như thế! Tôi tin chắc là Charlotte đã đến đó một lúc lâu trước khi lên tiếng và cô ta đã nghe thấy những gì Dora

đã nói về những cái đèn. “Tôi nhớ rất rõ là cô bé chặn cừu đã ở đó chứ không phải là chú bé chặn cừu!”. Cô ta không còn nghi ngờ gì nữa, Bunny tội nghiệp rõ ràng là một hiểm họa đối với cô ta và tôi chắc rằng cuộc nói chuyện đó đã quyết định số phận của Dora Bunner. Dù sao thì Charlotte cũng bắt buộc phải đi nước cờ đó. Nếu để Dora sống thì sự an toàn của cô ta không được bảo đảm. Cô ta yêu quý Dora, không muốn Dora phải chết nhưng cô ta lại không thể không giết Dora được... Đằng nào thì Bunny tội nghiệp cũng chẳng thể sống lâu thêm nữa. Charlotte rút ngắn đi những ngày sống của Bunny là cũng để tránh cho Bunny khỏi phải chịu đựng cơn hấp hối đau đớn kéo dài. Sự thật thì Charlotte cũng không bỏ sót một tí gì để làm đẹp những ngày cuối cùng của cô bạn thân... trong khi vẫn tìm cách sắp xếp sao cho cô bạn phải uống những viên thuốc độc, nhưng phải để cho mọi người nghĩ rằng thuốc độc đó là dành cho Charlotte.

Bunny đã ngủ thiếp đi sau một ngày hạnh phúc để không bao giờ còn tỉnh lại được nữa. Charlotte chẳng còn gì phải sợ hãi nữa. Thế nhưng cô ta lại thấy nhớ Dora, Dora người yêu quý cô ta và cô ta cũng yêu Dora. Dora là người duy nhất mà cô có thể nói chuyện về những ngày tươi đẹp thuở xa xưa. Cô ta đã khóc vào cái ngày tôi đem đến cho cô ta mảnh giấy của Julian và những giọt nước mắt của cô ta, tôi tin là chân thành. Cô ấy đã giết mất người bạn thân yêu nhất của mình...

- Thật là kinh khủng! - Bunch kêu lên - Kinh khủng quá!

- Kinh khủng thật đấy nhưng vẫn thuộc về bản chất con người - Julian Harmon tuyên bố! - Người ta thường xuyên quên rằng những tên giết người ghê tởm nhất vẫn là những con người.

- Tôi đồng ý với ông là có lúc người ta ái ngại cho chúng, - Cô Marple công nhận - nhưng đừng quên rằng chúng rất nguy hiểm. Nhất là khi chúng là những kẻ bệnh hoạn, như Charlotte Blacklock. Bởi vì những kẻ bệnh hoạn khi sợ hãi, sợ hãi thật sự ấy, thì không kiểm soát được hành động của bản thân nữa và trở thành một con thú dữ hoang dã đích thực.

- Bà đang nghĩ đến cô Murgatroyd tội nghiệp phải không?

- Đúng thế. Chắc là Charlotte định đến chơi nhà, qua cửa sổ để mở, cô ta đã nghe thấy câu chuyện và phát hiện ngay ra rằng còn có một người nữa có thể trở nên nguy hiểm cho cô ta. Cô Hinchliffe đã khẩn khoản yêu cầu bạn mình nhớ lại những gì cô ấy đã nhìn thấy và trong lúc cô Hinchliffe vội vã đi đến đồn cảnh sát, thì cô Murgatroyd chợt nhận sự thật, đã gọi bạn mình và hét lên: “Bà ấy đã không có ở đó!”.

Tôi đã hỏi cô Hinchliffe là cô Murgatroyd đã nhấn mạnh vào từ nào trong câu đó. Bởi vì nếu cô ấy đã nói: *Bà ấy đã không ở đó!* Thì ý nghĩa của câu sẽ lại khác...

- Điểm đó thật là quá tinh tế đối với tôi. - Craddock thú nhận.

Cô Marple mỉm cười với viên cảnh sát và nói tiếp:

- Chỉ cần đặt mình vào vị trí của cô Murgatroyd, người đang cố gắng nhớ lại những gì cô ấy đã *trông thấy là đoán ra thôi*. Cô ấy đã điếm lại một vòng quanh phòng, bắt đầu từ chỗ cái lò sưởi, vì đó là nơi luồng sáng của cái đèn pin chiếu vào đầu tiên. Rồi nó chiếu vào mảnh tường giữa hai cửa sổ. Cô ấy đã thấy lại bà Harmon, hai bàn tay áp vào má. Cô ấy thấy lại cô Bunner, mồm há hốc, rồi đến cái tường và cái bàn, với cái đèn và hộp thuốc lá. Rồi những phát súng nổ ra... đột nhiên, cô nhớ lại một điều mà cô cảm thấy không thể nào tin được. Trên bức tường cô đã nhìn thấy dấu vết của viên đạn, đúng chỗ mà người ta tưởng rằng Letitia đã đứng khi người ta bắn... Vậy mà, vào thời điểm đó, khi tiếng súng vang lên thì *Letty lại không ở đó...*

Các vị hiểu giờ đây tôi muốn dẫn dắt đến đâu rồi chứ? Có ba người đàn bà mà cô Hinchliffe yêu

cầu bạn cô phải nghĩ đến. Nếu một trong số những người đó không có mặt, thì chính là người ấy, phải tóm lấy cô ta, chú trọng đến nhân cách của cô ta. Và thực ra cô Murgatroyd đã nói rằng: “Chính bà ấy! Bà ấy đã không có ở đó!”. Nhưng cái làm cho cô Murgatroyd chú ý, không phải là một người mà là một vị trí... một vị trí phải có ai ở đó vậy mà nơi đó lại không có ai... Ngay lúc đó, cô ấy không hiểu và cô chỉ nói: “Cái đó, Hinch, thật là kỳ lạ”. Và một lúc sau cô kêu lên: “Bà ấy đã không ở đó”. Như thế rõ ràng là cô ấy nói đến Letitia Blacklock.

- Nhưng, - Bunch hỏi - bác đã nghĩ như thế từ trước rồi phải không? Khi bác viết mấy từ trên giấy ấy, bác đã hiểu rồi phải không?

- Phải, cháu yêu quý ạ! Cái đó ta đã chợt nghĩ ra... Cứ như tất cả những mảnh của một trò chơi xếp hình đột nhiên ghép lại...

Bunch đọc nhỏ theo trí nhớ:

- *Cái đèn? Hiểu rồi. Những bông hoa tím... Thấy rồi. Lọ thuốc aspirine ở đâu?* Qua câu này bác muốn nói rằng vì Bunny đã mua một lọ thuốc aspirine trong ngày hôm đó thì bà ấy không cần phải dùng đến những viên thuốc của Letitia phải không?

- Đúng thế. Với điều kiện, người ta không giấu lọ thuốc của bà ấy đi. Letitia Blacklock muốn gây ra ấn tượng là chính bà ta mới là cái đích của tên giết người.

- Cháu hiểu rồi. *Cái chết êm ái?* Bác không chỉ nghĩ đến cái bánh ga-tô mà còn nghĩ đến bữa tiệc nhỏ mà Letitia tổ chức cho ngày cuối cùng của bạn mình. Sự tử tế đó theo cháu là kinh khủng hơn tất cả!

- Tùy ý cháu. Nhưng Letitia cũng không đến nỗi độc ác quá và bà ấy đã nói ra sự thật khi kêu lên sau khi toan giết người trong nhà bếp: “Tôi không muốn giết ai cả”. Bà ta chỉ muốn một thứ: những đồng tiền nhẽ ra không phải là của bà ta... và để có số tiền đó, bà ấy có khả năng làm tất cả!

- Iodine... cái này làm cho bác nghĩ đến bệnh bướu cổ phải không?

- Phải rồi. “Cô” Blacklock đã tung tin rằng em gái cô ấy đã chết vì bị ho lao ở Thụy Sĩ... và bác đã nhớ rằng ở Thụy Sĩ có những chuyên gia nổi tiếng nhất về bướu cổ. Bác đã liên tưởng tới cái chuỗi ngọc trai to tướng mà Letitia Blacklock thường xuyên đeo và nó không hợp với cách ăn mặc của bà ta... Cái chuỗi hạt đó không hợp với bà ta tý nào, nó chỉ ở đó để che dấu vết sẹo...

- Cái đó đã giải thích, - Craddock nói - sự hoảng hốt của bà ta lúc chuỗi hạt bị đứt. Sự hoảng loạn không đáng có vì một việc nhỏ.

- Còn về chữ *Lotty*, chính là chữ Lotty chứ không phải là Letty như chúng cháu tưởng phải không?

- Đúng rồi. Ta đã nhớ lại một hoặc hai lần ta đã nghe thấy Dora Bunner gọi “cô” Blacklock là Lotty và sau đó cô ấy có vẻ bức bối. Và ta biết là có cô Charlotte Blacklock...

- Còn lại các từ *Berne* và *lương hưu của người già*...

- Rudi Scherz đã làm y tá tại một bệnh viện ở Berne.

- Thế còn *lương hưu của người già*?

- Cháu không nhớ một câu ta đã nói trong cuộc nói chuyện của chúng ta ở quán Chim Xanh à

Bunch? “Một bà già thường giống một bà già khác”. Ta đã nghĩ đến bà già Wotherspoon, người trong nhiều năm đã cùng một lúc lĩnh cả lương hưu của mình và của bà lão Barlett, người đã chết từ nhiều năm rồi. Chỉ vì không có nhiều sự khác nhau giữa các bà già... Thật ra mà nói, đúng vào lúc đó ta đã bắt đầu thấy lấp ló sự thật. Ta đã đi ra ngoài để suy nghĩ về tất cả cái đó và sắp xếp lại những suy nghĩ của ta, ta đã gặp “cô” Hinchliffe, cô ấy đã mời ta lên xe và chúng tôi đã cùng tìm thấy xác chết của cô Murgatroyd. Đúng lúc đó tôi đã tự nhủ cần phải làm một việc gì đó ngay lập tức. Thế nhưng, chúng ta vẫn chưa có bằng chứng. Tôi đã nghĩ ra một kế hoạch và tôi đã nói cho trung sĩ Fletcher biết...

- Tôi cũng đã nói rõ ý nghĩa của tôi cho cậu ta biết! - Craddock thốt lên - Không bao giờ được đồng ý với bà trước khi tham khảo ý kiến của tôi.

- Anh ta cũng đã tỏ ra không nhiệt tình lắm với sáng kiến của tôi, - “Cô” Marple nói tiếp - nhưng dù sao tôi cũng đã thuyết phục được anh ta. Thế là chúng tôi đã đi đến khu Little Paddocks và ở đó tôi đã tìm cách thuyết phục Mitzi.

Julia thở dài.

- Tôi vẫn còn sửng sốt vì những cái mà bà đã có thể nhận được từ cô ấy!

- Tôi đã biết cách thuyết phục cô ta - Cô Marple nói giản dị - Tôi đã nhìn cô ấy một chút, tất nhiên rồi. Tôi đã nói với cô ấy là cô ấy dũng cảm, rằng cô ấy biết thế nào là chấp nhận rủi ro và tôi tin tưởng vào cô ấy. Cô ấy đã nói với tôi là tôi đã đánh giá đúng cô ấy và sau đó tôi chỉ cần nói cho cô ấy điều cô ấy sẽ phải làm và bắt cô ấy nhắc lại vai kịch. Sau đó, tôi đã nói để cô ấy đi lên phòng cô ấy và ở lại đó cho tối lúc ông thanh tra Craddock đến. Nếu hành động quá sớm, cô ấy sẽ làm hỏng tất cả.

- Cô ấy đã diễn phần của mình rất tuyệt! - Julia cảm phục nói.

- Chính xác thì vai diễn đó phải làm những gì? - Bunch hỏi.

- Kịch bản của tôi khá phức tạp và chỉ cần một chi tiết nhỏ cũng đủ làm nó thất bại. Mitzi cần phải thú nhận rằng đã có lúc cô ấy nghĩ đến việc tố giác “cô” Blacklock và nhất là cô ấy phải gây cảm giác là lúc này, chết vì sợ, cô ấy sẵn sàng nói ra sự thật. Cô ấy phải nói chính xác là qua lỗ khóa cửa phòng ăn, cô ấy đã nhìn thấy “cô” Blacklock tiến lại gần từ phía sau lưng Rudi Scherz với một khẩu súng trong tay. Nói một cách khác *cô ấy đã nhìn thấy những điều đã diễn ra trong thực tế*. Chỉ có một mạo hiểm là Charlotte có thể nhớ lại rằng cái chìa khóa vẫn còn ở trong lỗ khóa và Mitzi ngược lại với những điều đã khẳng định, đã không nhìn thấy gì cả. Tôi căn cứ vào thực tế là những suy tính khôn ngoan không thể đến trong tâm trí bạn khi bạn đang chịu một cú xúc động mạnh. Đúng như vậy, bà ta chỉ nhớ được có một điều là bà ấy đã bị Mitzi nhìn thấy!

- Tất nhiên, - Craddock góp lời - tôi phải giả vờ đón nhận những lời khai đó với vẻ hoài nghi và như thế tôi cuối cùng tôi đành phải để lộ mọi mưu kế của tôi ra, tôi tấn công ráo riết vào người mà chúng tôi chưa hề nghi ngờ cho đến lúc đó: Edmund, tôi dựng nên lời tố cáo anh ta một cách rõ ràng, không lập lờ, nước đôi...

- Và tôi, - Edmund đáp lại - cũng đã *diễn vai của mình* rất tốt, tôi dám nói như vậy. Như đã thỏa thuận từ trước, tôi cương quyết chối tội. Ngược lại, cái không lường trước được, chính là sự can thiệp của em, Phillipa yêu quý! Em đã chọn đúng lúc đó để cho chúng tôi biết rằng em chính là Pip! Ông thanh tra không dự kiến được chuyện đó và cả tôi cũng vậy! Vì tôi đã chuẩn bị nói là: “Pip, chính là tôi!” Chúng tôi đã bị phân vân một thoáng, nhưng ông thanh tra đã ổn định lại tình hình một cách tài tình bằng cách nói bóng gió rằng tôi là một kẻ chạy theo của hồi môn, lời tố cáo đó chắc vẫn còn đọng trong tiềm thức của em, Phillipa yêu quý, và nó có nguy cơ, vào một ngày nào đó, gây tổn hại đến hạnh phúc của gia đình chúng ta.

- Nhưng vở hài kịch đó cần thiết để làm gì?

- Cần phải đặt mình vào vị trí của Charlotte Blacklock - Edmund trả lời - Theo quan điểm của bà ta, người duy nhất nghi ngờ sự thật, hoặc người biết sự thật, là Mitzi! Những nghi ngờ của cảnh sát ở tận đâu đâu. Lúc này ông thanh tra cho là Mitzi nói dối. Nhưng ông ta có thể thay đổi ý kiến và cho là cô ta nói nghiêm chỉnh. Thế là cần phải loại trừ cô ta, đưa vào im lặng. - Vậy là Mitzi quay vào trong bếp như đã thỏa thuận trước, - Cô Marple nói tiếp - “cô” Blacklock đi tới gần như sát gót cô ấy. Mitzi có vẻ như chỉ có một mình trong bếp, nhưng trung sĩ Fletcher đã trốn sau cửa phòng làm việc còn tôi thì trốn trong tủ đựng chổi. May mà tôi không to béo!

Bunch ngẩng đầu lên nhìn vào cô gái già:

- Thế thực ra các vị chờ đợi cái gì?

- Chỉ có hai giả thiết; hoặc là Charlotte đưa tiền ra để mua sự im lặng cùng Mitzi - và trung sĩ Fletcher có thể làm nhân chứng - hoặc là bà ta sẽ cố gắng giết Mitzi.

- Nhưng thật là điên rồ! Bà ta không thể nào tin rằng bà ta sẽ bị nghi ngờ ngay lập tức!

- Vào thời điểm đó, cháu yêu quý, bà ta không lập luận nữa. Bà ta như một con thú bị dồn đuổi. Hãy nghĩ xem ngày hôm đó của bà ấy như thế nào? Bà ấy đã chứng kiến cuộc nói chuyện giữa cô Hinchliffe và cô Murgatroyd, bà ấy đã nhìn thấy cô Hinchliffe ra đi bằng ô-tô và bà ấy cần phải hành động gấp để thoát khỏi cô Murgatroyd trước khi cô Hinchliffe quay về. Bà ấy không còn thời gian để suy nghĩ, để tưởng tượng ra việc gì nữa. Bà ta đã giết người một cách dã man, tàn bạo. Rồi vội dứt hơi, bà ta quay về nhà để thay quần áo và ngồi cạnh lò sưởi để mọi người tưởng rằng bà ấy đã không đi ra ngoài. Đúng lúc đó, Julia nói cho bà ta biết nhân thân thật của mình. Rồi chuỗi hạt đeo cô bị đứt và bà ta phải chịu cơn xúc động mạnh nhất trong đời. Sau đó, ông thanh tra lại gọi điện cho bà ta để thông báo là tất cả mọi người sẽ đến nhà bà ta trong vòng mấy phút nữa. Bà ta đã không có lấy một phút để tĩnh tâm, để nghỉ ngơi một chút. Liệu bà ta còn điều gì phải sợ hãi nữa không? Bà ta có thể nghĩ là không. Vậy mà Mitzi xuất hiện. Lại một *thiểm họa mới* mà bà ta không tính đến. Không có đến ba mươi sáu cách đâu. Cần phải giết Mitzi để ngăn không cho cô ta nói ra! Từ lâu lắm bà ta không suy luận nữa! Bà ta sợ. Bà ta chẳng còn chút nhân tính nào nữa. Bà ta chỉ còn là một bản thể hoảng loạn và vô cùng nguy hiểm...

- Nhưng tại sao bác lại phải trốn vào trong cái tủ để chổi? Trung sĩ Fletcher...

- Tốt nhất là nếu có hai người... và trung sĩ không thể bắt chước giọng nói của Dora Bunner. Vậy mà nếu như có cái gì đó có thể tác động vào Charlotte, thì chính là giọng nói đó. Thực tế thì khi bà ta nghe thấy giọng nói đó, bà ta đã suy sụp tinh thần.

Tiếp theo là sự im lặng đáng sợ, mỗi người đều nhớ lại những kỷ niệm đau buồn. Julia phá vỡ im lặng, nói bằng giọng vui vẻ là Mitzi đã thay đổi.

- Cô ấy đã thông báo với tôi hôm qua là cô ấy vừa nhận được một chỗ làm ở gần Southampton. “Và ở đó”, cô ấy nói với tôi, nếu người ta đòi hỏi tôi phải đến ghi tên vào sổ của cảnh sát, dưới cái có tôi là người nước ngoài, thì tôi sẽ nói: “Tất nhiên rồi, tôi sẽ đi đến đồn cảnh sát! Họ biết tôi rất rõ! Khi họ cần đến tôi, họ không do dự. Không có tôi, chưa chắc họ đã bắt được nữ tội phạm đáng sợ nhất thời đại! Tôi rất dũng cảm và tôi chẳng có gì để sợ cảnh sát”.

Julia vừa nói vừa bắt chước rất giống Mitzi.

- Về phần tôi, - Phillipa nói - tôi nói thêm rằng Mitzi đã trở nên rất tử tế với tôi: cô ấy đã cho tôi

công thức món bánh ga-tô nổi tiếng của cô ấy và chỉ nói với tôi là không đưa nó cho Julia, bởi vì Julia đã làm hỏng một cái chảo của cô ấy.

- Cũng còn một người đã thay đổi trong mối quan hệ với Phillipa, - Edmund nhận xét - đó là bà Lucas. Bà ấy đã biết là khi Belle Goedler chết, Phillipa và Julia sẽ trở nên rất giàu có và bà ấy đã gửi cho chúng tôi, coi như món quà mừng đám cưới, những cái kẹp măng tây bằng bạc. Tôi sẽ vui mừng vì không phải gặp bà ấy trong đám cưới.

- Họ sẽ hạnh phúc và có nhiều con - Patrick kết luận - Tôi nói về Edmund và Phillipa...

Sau một chút ngập ngừng, anh ta nói thêm:

- Và cũng có thể về Julia và Patrick.

- Làm gì có chuyện đó! - Julia kêu lên - Ông thanh tra đã lên án Edmund là kẻ chạy theo của hồi môn, nhưng hiển nhiên là ông ấy nghĩ về anh.

- Thế đây! - Patrick nói! - Hãy xem sự biết ơn của các cô gái! Sau tất cả những gì tôi đã làm cho cô ấy!

- Thế cũng phải thôi việc tôi không bị tổng vào tù chỉ bởi anh chẳng suy nghĩ gì cả, - Julia đáp lại. - Khi lá thư của chị anh ta đến, tôi đã nghĩ rằng thôi rồi... Tôi đã tưởng rằng rút cuộc tôi sẽ làm diễn viên...

- Cả cô cũng thế à?

- Tại sao lại không? Vị trí của Julia “thật” sẽ bị bỏ trống, phải không? Vậy thì?

Đoạn kết

Chúng ta phải lo việc đặt báo đi thôi - Edmund nói với Phillipa sau ngày họ trở về làng Chipping Cleghorn sau chuyến du lịch trăng mật - Chúng ta đi đến nhà ông Totman đi!

Ông Totman, một người đàn ông lực lưỡng, đi lại thông thả, dành cho họ sự đón tiếp vô cùng nồng nhiệt.

- Rất sung sướng được gặp lại ông bà.

- Chúng tôi đến để đặt báo.

- Xin phục vụ ông, thưa ông. Hy vọng là bà cụ thân sinh ông khỏe chứ? Cụ có thích thành phố Bournemouth không?

- Rất thích. - Edmund trả lời mặc dù không biết tí gì.

- Điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Đây là một thành phố rất dễ chịu. Năm ngoái chúng tôi cũng đã đến đó trong kỳ nghỉ và bà Totman rất thích chỗ đó...

- Tôi mừng vì nghe thấy điều đó. Còn về những tờ báo...

- Người ta đã nói với tôi rằng ở Londre đang diễn một vở kịch của ông. Hình như nó rất vui nhộn...

- Vở kịch cũng khá...

- Người ta đã nói rõ với tôi tên vở kịch là *những con voi cũng quên*... Ông thứ lỗi vì tôi đặt ra câu hỏi, nhưng tôi nghĩ rằng, ngược lại, những con voi không bao giờ quên...

- Ông nói đúng... Và người ta cũng hay nhận xét như thế đến nỗi tôi đang tự hỏi liệu cái đầu đề ấy có phù hợp hay không... Còn về những tờ báo...

- Tôi nghĩ chắc ông sẽ đặt tờ *Times* chứ, thưa ông?

Ông Totman đứng chờ, bút chì đặt trên quyển sổ.

- Không, tôi đặt tờ *Daily Worker*. - Edmund trả lời dứt khoát.

- Và tờ *Daily Telegraph* nữa. - Phillipa nói thêm.

- Tờ *New Stateman*. - Edmund bổ sung.

- Tờ *Radio Times*. - Phillipa tiếp lời.

- Tờ *Spectator*.

- Tờ *Gardeners Chronicle*.

Họ dừng lại để thở.

- Và tất nhiên là tờ *Gazette* nữa chứ ạ?

- Không. - Edmund nói.
- Không. - Phillipa cũng nói.
- Tôi xin lỗi các vị, các vị muốn đặt tờ *Gazette* chứ?

- Không. - Edmund nói.

- Không. - Phillipa nhấn mạnh.

Ông Totman không thích những câu trả lời không rõ ràng.

- Liệu tôi đã hiểu đúng chưa nhỉ? Các vị không muốn đặt tờ báo *Gazette* à?

- Không, chúng tôi không muốn đặt nó.

- Tất nhiên là không!

- Các vị không muốn tờ *North Benham New* và *Chipping Cleghorn Gazette* à?

- Không.

- Các vị không muốn tôi bảo người ta chuyển nó cho các vị mỗi tuần một lần à?

- Không - Edmund đáp lại - Rõ cả chưa?

- Rõ rồi ạ, thưa ông.

Edmund và Phillipa đi về, ông Totman chạy ngay sang cửa hàng phía sau.

- Thế nào, - Bà Totman hỏi - họ muốn đặt những tờ báo nào?

Ông Totman tóm tắt lại:

- Tờ *Daily Worker*, tờ *Daily Telegraph*, tờ *Radio Times*, *New Stateman*, tờ *Spectator* và tờ *Gazdener Chronicle*.

- Và tất nhiên cả tờ *Gazette* nữa chứ?

- Không, họ không muốn nó đâu.

- Sao cơ?

- Họ từ chối tờ *Gazette*! Họ đã nói với tôi như thế!

- Ông không biết là ông nói gì! - Bà Totman tuyên bố - Hãy thú thật là ông bị điếc rồi đi! Tờ *Gazette* thì tất nhiên họ phải muốn rồi! Tất cả mọi người đều đặt nó. Không có nó, làm thế nào mà người ta biết được những chuyện gì đang xảy ra ở đây?

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>